MOROGAN-SALOMIE

SCUZAȚI DERANJUL

morogan-salomie

scuzați deranjul

virtual project

virtual-project.eu

cartea românească

MOROGAN – SALOMIE

Scuzați deranjul!

roman

CARTEA ROMÂNEASCA
– 1982 –

Coperta de V. *Olac*

Lector: MAGDALENA BEDROSIAN
Tehnoredactor: CONSTANȚA VULCĂNESCU
Apărut: 1982. Bun de tipar: 1.XI.1982.
Format: 16/54X84. Coli tipo: 15,5. Coli ed.: 12,71.

Tiparul executat sub cd. 5089/982,
la întreprinderea poligrafică Bacău

Avertisment cititorilor

În literatura „poliţistă” a ultimelor decenii, gen care s-a dezvoltat de-a dreptul îngrijorător – cu toată tăcerea prudentă a criticii – se pot face, chiar după o sumară privire de ansamblu, consideraţii teoretice dintre cele mai interesante. Ne mulţumim să atragem atenţia cititorilor asupra acestui fapt, amintind că printre diversele specii şi subspecii (cum ar fi romanul poliţist de enigmă, de suspans, parodic etc.) a câştigat din ce în ce mai mult teren un roman de frontieră, între poliţist şi cel de aventuri, aşa-numitul „roman de spionaj”.

În el colcăie o mulţime de supermani, de cele mai multe ori însoţiţi de femei splendide cât mai sumar îmbrăcate, aruncaţi în cele mai complicate încurcături, pe care le rezolvă cu seducţie, nonşalanţă şi zâmbetul pe buze.

Ei bine, un asemenea erou a avut imprudenţa să aterizeze – la propriu şi la figurat – în cartea de faţă.

Ce s-a întâmplat cu el, veţi vedea…

Capitolul I

S. Os intră-n horă

— Coffee, tea…?!

Se părea că domnul de lângă geam nu auzise întrebarea şoptită. Ochii îi vagabondau pe hublou, urmărind arabescurile norilor, iar faţa colţuroasă, tăiată parcă în stâncă, îi era din când în când luminată de un zâmbet fugar. Stewardesa ezită câteva momente, nevrând să întrerupă reveria unicului călător de la clasa întâi, apoi, adunându-şi curajul, reînnoi oferta pe un ton mai ferm: *— Coffee, tea, or…?!*

Sir Oswald îşi întoarse privirea spre ea. „Ochii lui sunt ca mările sudului, căldură, lumină, blândeţe”, se extaziau femeile care-l iubiseră şi probabil că şi cele care-l vor iubi. „Mai curând ca mările nordului, gheaţă, frig, moarte”, spuneau cei mai puţin sensibili la puterea de seducţie a ochilor de un albăstrui-oţeliu. Insensibil la astfel de dileme ale delimitării geografice, *Sir* Oswald era încredinţat că în meseria lui, ca de altfel în toate meseriile, dar mai ales atunci când n-ai nici una, succesul la femei este de dorit. Nu i-ar fi displăcut o aventură cu tânăra în ai cărei ochi părea că citeşte o cu totul altă ofertă decât o banală ceaşcă de ceai sau de cafea, dar un al şaptelea simţ, atât de invidiat de amicii şi de inamicii săi cei mai notorii, adesea contopiţi în una şi aceeaşi persoană, simţul care-l salvase de atâtea ori din situaţii fără ieşire îi recomandă o dată în plus: prudenţă. Păcat, îşi zise stewardesa. Până acum câteva clipe, individul îi făcuse impresia unui perfect gentleman. Îl remarcase de când se suise în avion: un bărbat înalt, suplu, care se mişca cu graţia unui dansator de tango argentinian şi cu siguranţa unui matador încercat: o figură de intelectual rasat, de asta nu era prea sigură (nu cunoscuse pe nimeni căruia să i se aplice expresia), dar domnul acesta care emana atâta inteligenţă, etala un costum superb de o tăietură absolut divină şi care, în plus, era posesorul unui bilet de clasa întâia, nu putea fi altceva. Şi ochii, acea insistenţă tandră cu care o fixase în momentul în care îi prezentase biletul de avion, acel fluid magnetic care o transportase, sufleteşte, în mările sudului, unde mai mult ca sigur poseda o vilă, un yacht, în sfârşit micile nimicuri care fac posibilă apropierea între două fiinţe. Iar acum nici măcar „mulţumesc” sau un zâmbet… *Sir* Oswald,

urmărind cu atenţie unduirile tinerei care se îndepărta împingând căruciorul cu pahare şi cești, începu să regrete pripeala cu care-şi ascultase cel de al şaptelea simţ. În fond, stewardesele fac parte din mitologia modernă. Trebuie să existe cel puţin una în viaţa unui bărbat care a reuşit. Cum însă *Sir* Oswald depăşise cu mult şi de mult această cifră limită, îşi luă ceaşca cu ceai şi se reîntoarse la norişorii din afara hubloului şi la gândurile lui… Acoperişul castelului trebuia reparat, poate chiar schimbat sistemul de încălzire, *Sir* William i se plânsese tot mai des în ultima vreme de condiţiile inumane de trai. Nici nu era de mirare, reşedinţa baronilor de Kerouallе împlinise de curând patru sute de ani. Strălucitul întemeietor al familiei, James Corcoran, înnobilat pentru serviciile aduse coroanei, fusese o fire aprigă şi decisă. Mai din afaceri cinstite cu bumbac şi scrumbii sărate, mai din piraterie, ocupaţie la modă pe vremea aceea, strânsese o avere interesantă. Din păcate, nici măcar o firimitură din belşugul de altădată nu ajunsese la *Sir* Oswald Corcoran, al zecelea baronet de Kerouallе. Doar o hardughie de castel mucezit de ceţuri şi bântuit, în buna tradiţie englezească, de o insuportabilă stafie. *Sir* William, bărbat întreprinzător pe vremea în care era în carne şi oase, avusese ideea fixă de a cuceri inima şi mâna frumoasei Eleonore de Whitester. Şi cum altă cale nu era, a omorât rând pe rând pe propria-i soţie, pe soţul mult doritei şi, în cele din urmă, enervat, chiar şi pe aceasta. Judecătorul divin, după ce l-a mai păsuit vreo douăzeci de ani în existenţa lumească, pe care *Sir* William şi-a petrecut-o într-o adevărată penitenţă – chefuri, amoruri şi vânători – l-a osândit la o existenţă confuză şi precară: aceea de stafie. Sutele de ani care au urmat i-au procurat lui *Sir* William o viaţă destul de monotonă, singurele lui bucurii rămânând micile glume pe care le-a făcut diferiţilor oaspeţi ai castelului de-a lungul timpului şi care s-au soldat cu un şir interminabil de atacuri de cord, crize de nebunie şi paralizii mai mult sau mai puţin generalizate. Din păcate pentru *Sir* William, ajuns acum la o vârstă respectabilă, clima Kerouallului, excesiv de umedă, i-a agravat reumatismul şi astmul. Din ce în ce mai rar îşi târâie lanţurile şi îşi plimbă linţoliile de un alb murdar pe coridoarele şi prin sălile castelului. *Sir* Oswald oftă adânc. Păstrau relaţii destul de cordiale, cu toate că unele dintre maniile strămoşului – încăpăţânarea, de exemplu, cu care izbutea să-i alunge servitorii în maximum patruzeci şi opt de ore de la angajarea lor, pe cei mai mulţi trimiţându-i direct în diferite instituţii de recuperare nervoasă – erau de-a dreptul sâcâitoare. Ani de zile *Sir* William reprezentase însă o placă turnantă

a schimbului de informaţii dintre singurii reprezentanţi în viaţă ai clanului: tatăl său şi el. În scurtele vizite pe acasă, *Sir* William îi informa cu precizie, pe tată despre progresele fiului la învăţătură, pe fiu, despre neşansele în lanţ la *chemin de fer* sau bacarra ale părintelui. Tatăl, al nouălea baronet de Keroualle, după o viaţă plină de plăceri ale spiritului, în care ultimii bani ai familiei se risipiseră pe postavurile meselor de joc din toate cazinourile europene, i-a spus pe patul de moarte: „Fiule, ai grijă de Keroualle… Redă-i splendoarea pe care a avut-o pe vremea strămoşilor noştri. Ai grijă de tine, Ossie" …De acord dar cum? După o matură chibzuinţă şi lungi discuţii cu *Sir* William, după o analiză competentă a meseriilor care s-ar potrivi temperamental unui Corcoran şi i-ar procura venituri substanţiale, a rămas pe listă una singură… cea care de douăzeci de ani îi aduce puţine satisfacţii, dar foarte mulţi bani.

Sir Oswald lăsă ceaşca pe fundul căreia se zăreau vreo două frunzişoare plutind într-un lichid alburiu şi-şi aprinse o ţigară din care aspiră cu voluptate…

…Totul începuse cu câteva zile în urmă. Se trezise într-o dispoziţie masacrantă: poate din cauza ploii care se încăpăţâna să nu se mai oprească, poate datorită plecării precipitate a lui Orwin (unul dintre puţinii servitori care rezistase la Keroualle; nefericitul văzuse un craniu care se plimba în voia lui prin living; bineînţeles, una din glumele de prost gust ale lui *Sir* William!) punându-l în situaţia, de loc de invidiat, de a-şi pregăti singur breakfastul, sau, mai mult ca sigur, din cauza scrisorii primite cu o zi înainte, prin care domnul Ward, bancherul său, îl informa cu regret că nu i-au mai rămas decât câteva lire în cont. Ţârâitul telefonului i se păruse providenţial.

— Alo, *Sir* Os?!

Nu se înşelase. Era vocea pe care o aştepta, cea care promitea o rezolvare onorabilă a delicatei probleme financiare.

— *Sir* Os, continuă vocea, mister Sister se interesează de sănătatea dumneavoastră. Sunteţi aşteptat la ora 16.

Ossie sau Os în clipele de tandreţe, *Sir* Os, în relaţiile de serviciu, S. Os pentru prieteni şi duşmani. S. Os un nume respectat şi temut pe toate paralelele mapamondului, un nume aflat în dosarele oricărei agenţii de spionaj sau serviciu de securitate. Vorbea curent opt limbi plus douăsprezece dialecte. Manipula cu aceeaşi elegantă uşurinţă pistolul de mare calibru, paharul cu alcool şi trupul femeilor. Era unul dintre elevii

preferaţi ai renumiţilor maeştri japonezi în artele marţiale, ajungând să stăpânească, fapt rarisim, câteva pase de sekiguchi-uri, faimosul jiu-jitsu secret rezervat familiei Ty. Cei favorizaţi de soartă posedau şi câte o poză a lui, faţă sau profil, mai veche sau mai nouă, mulţi se mulţumeau însă doar cu datele antropometrice şi cu informaţii căpătate pe bani grei: că preferă blondele cu siluete silfidice, că bea scotch – atenţie, doar *Chivas Regal* – totdeauna sec doar cu un cub de gheaţă, că e în general un personaj fermecător şi, de obicei, atunci când te convingi de contrariu, clipele îţi sunt numărate. De la primii paşi în profesie remarcase că reprezentanţii activi, atât colegii de serviciu cât şi cei din concurenţă, se împart în două categorii: executanţi şi organizatori. Primii sunt experţi în mânuirea armelor de tot felul – jiu-jitzul, karatele şi celelalte japonezării n-au secrete pentru ei – maniaci ai gadgeturilor electronice, cât mai miniaturizate, şi ai pilulelor de tot felul care amorţesc, adorm şi omoară. Ceilalţi se bazează în primul rând pe inteligenţă. Primii formează marea masă a anonimilor, din ceilalţi se recrutează viitoarele super-staruri. Ţinând seama de dispoziţiile sale temperamentale, de concluziile statisticilor referitoare la indicele mortalităţii în cele două categorii şi, în special, de sfatul competent al lui *Sir* William, alesese calea mai puţin eroică, dar cu mai multe speranţe pentru o posibilă pensionare. Seriozitatea, disciplina în muncă, competenţa de care dăduse dovadă îi aduseseră aprecieri aproape unanime. Îşi considera activitatea ca pe o afacere oarecare, bazată pe cerere şi ofertă, nelăsându-se niciodată atras de implicaţiile ei naţional-patriotice. Deşi era în stare să plângă când asculta „*God save the king*”, era perfect capabil să subtilizeze, fără nici o emoţie, unul din acele documente marcate „Top secret” din birourile de pe Downing Street nr. 10.

Schimbând ploaia Kerouallului cu smogul londonez, în tâmp ce se îndrepta spre biroul lui mister Sister, S. Os conjura soarta să-i fie favorabilă: o misiune într-o zonă însorită, undeva la sud, mare, palmieri, tinere bronzate, evident totul pe banii firmei.

Când ultima bătaie a pendulei marcă ora patru, secretara îl introduse în biroul lui Sister.

Domnea o atmosferă bizară, uşor mistică. Perdelele, covorul, capitonajul fotoliilor erau negre. Biroul şi lampa care ardea în permanenţă străluceau în culoarea bronzului vechi. Pe unul din pereţi, câteva portrete mari, în rame somptuoase, marcau evoluţia şefilor firmei şi a picturii începând cu secolul XIX: firma avea o tradiţie serioasă. Sister, un bărbat

scund, de o extremă agilitate, îl întâmpină şi-l instală în fotoliu, apoi se aşează şi el în spatele biroului masiv. Faţa uşor mongoloidă, complet nemişcată, crea un contrast bizar cu agitaţia nervoasă a trupului. Mâinile începură să scotocească grăbite prin sertare şi reveniră purtând, dreapta un dosar albastru, subţire, stânga, o cutie maro de tablă.

— Vrei? îl întrebă pe S. Os, întinzându-i cutia.

S. Os refuză, aprinzându-şi o ţigară. Sister alese cu grijă printre bomboanele din cutie, se opri la una violetă cu parfum de lăcrămioare, o vârî în gură şi rosti: — S. Os, avem nevoie de tine.

— Unde?

— În est.

— Unde anume?

— Nu ştim încă.

— Ce?

S. Os aprecia cu deosebire în discuţiile de serviciu laconismul, acesta îi crea senzaţia de eficienţă şi claritate.

— Axel…

Simţi o uşoară fulgerare intercostală. Nimic grav, nevralgia obişnuită care se manifesta de câte ori auzea acest nume. Axel, *number one* al firmei rivale de pe continent. Ca orice vedetă, S. Os devenise, după atâtea succese, orgolios. Axel reprezenta pata care-i întuneca strălucirea deplină. Nu avea nimic personal cu el, dar l-ar fi interesat o confruntare desfăşurată într-un climat de fair-play, în care toate loviturile sunt permise.

— Ce Axel? reluă cu o octavă mai sus, singurul semn de emoţie.

— Big Bill semnalează ceva enorm.

Big Bill era ultima achiziţie a firmei, semnul prosperităţii şi modernismului ei. De aproape un an de zile, uriaşa maşină de calcul înghiţea în fiecare zi informaţii dintre cele mai diferite, începând de la micile scandaluri de culise ale curţilor regale şi terminând cu discursurile, cotele de bursă şi ultimele premii literare. Big Bill era un triumf al ştiinţei şi indicaţiile lui erau extraordinar de preţioase.

— Centralizarea informaţiilor din ultimele patruzeci şi opt de ore dă o zonă de interes situată în Balcani… Ce anume şi unde? Big Bill nu poate preciza. Nu ne-am fi alarmat dacă nu reieşea că Axel se află şi el în aceeaşi zonă… Şi doar ştii ce fler are individul?! I-am contactat pe toţi rezidenţii reţelelor noastre din ţările incluse în zonă şi aşteptăm o confirmare de la ei.

S. Os asculta cu un aer uşor plictisit. Părea absent, dar Sister ştia că

mintea celuilalt lucra în permanenţă, înregistrând fiecare amănunt. Îl privi cu atenţie; calm, imperturbabil şi într-un fel mineral, S. Os trecea prin viaţă şi misiuni cu aceeaşi expresie de indiferenţă blazată.

— Şi eu?

— Aştepţi. La prima veste, porneşti.

— Concurenţa?

— Nici vorbă. Big Bill e unic. Vom fi doar noi şi Axel.

— Şi serviciul de securitate al ţării respective!

— Ha, ha, râse tumultuos Sister. Ai haz, S. Os, ai haz! Ce şansă pot să aibă ei când e vorba de tine şi Axel?

Rememorându-şi toate acestea, *Sir* Os, care se simţea într-o dispoziţie melancolică, riscă o comparaţie poetică cu volutele de fum albăstrui ale ţigării. *O tempora, o mores*! O, tu, Canaris, sau tu, Sorge sau Cicero, fiţi fericiţi că n-aţi apucat aceste vremuri de restrişte. Ca un şarpe, tehnica se infiltrează din ce în ce mai insidios şi tot mai acaparator. Vor veni timpuri grele în care ordinatorul va fi stăpânul. Stai la birou, apeşi pe un buton şi programezi ba colo o lovitură de stat, ba dincolo un asasinat, mai un furt de documente secrete, mai răpirea unui diplomat, în sfârşit rutinierele obligaţii profesionale care-ţi umplu cele şapte ore de serviciu. Cartele şi benzi perforate în loc de inteligenţă şi inventivitate, butoane şi relee în loc de mitraliere şi tunuri. Asista neputincios la decăderea lumii seniorale a zero-zero-şapţilor şi la instaurarea noii ordini a plebeienelor cartele perforate. Mii de spioni anonimi, răspândiţi pe tot mapamondul, rămâneau fără serviciu. Meseria lor, de care se simţeau atât de legaţi încât n-o părăseau decât prin moarte, prin închisoare sau internare în vreun ospiciu, mai rar datorită pensionării la limită de vârstă, era atinsă de şomaj. Era curios ce poziţie or să ia sindicatele…

— *Ladies and gentlemen…*

Tresări. Vocea monotonă, cu un timbru metalic, înecată din când în când în zgomotele difuzorului, îşi continua netulburată anunţul. Li se comunică la ce altitudine zboară, grosimea plafonului de nori, cum e vremea sus, cum e vremea jos, şi, după o scurtă pauză, că au intrat în spaţiul aerian al ţării de destinaţie.

— *Welcome to Romania*! le mai ură vocea şi dispăru într-un şir de păcănituri.

România! Era o premieră pentru el. Când, a doua zi, Sister îl informase asupra locului de destinaţie, se mulţumise să ridice din umeri încercând să-

și mascheze tresărirea de satisfacţie. Știa că are din start un atu în plus faţă de Axel: în copilărie, grădinarul castelului, daddie Vasile, îl învăţase limba și în plus, una din artele marţiale specific românești, trânta.

— Xavier, rezidentul nostru, m-a informat că Axel e la București, la hotelul Athénée Palace.

— De încredere?

— Xavier?… Un cadru de mare viitor. Acum doi ani după ce reţeaua lui Reginald a fost descoperită de securitatea română, l-am racolat pe Xavier. Știi, este agent de asigurări. Mă gândeam că prin meseria lui ne mai pică și nouă ceva informaţii. Ei bine, a făcut o treabă fantastică, a pus pe picioare o întreagă rețea, ne-a furnizat o grămadă de date, din păcate fără valoare practică, dar în tot cazul avem o imagine mai de ansamblu și, în fond, nu știi de unde sare iepurele… Păcat, mi-e teamă că va trebui să-l sacrific.

— De ce?

— Ei bine, afacerea aceea nenorocită din Bongo. L-au prins pe Stan. Bongolezii au la rândul lor un tip care a căzut în mâinile securităţii române. Mă gândeam la o rocadă: îl sacrific pe Xavier, românii îl eliberează pe bongolez și Stan e liber. Ar fi bine să tratezi afacerea cu Xavier. Mi se pare un tip raţional: în fond, ce contează câţiva ani de puşcărie faţă de suma pe care sunt dispus s-o depun în contul lui la bancă? Dacă e de acord, va trebui să vezi care dintre membrii reţelei ar putea să-i ia locul. Dacă nu, sunt în mare încurcătură, trebuie să optez între Xavier și reţeaua lui și Stan… Numai director să nu fii, să te afli în situaţia mea, să fii nevoit să optezi pentru unii din salariaţii tăi în detrimentul altora.

— Și Axel? îl întrerupse S. Os, vădit neinteresat de problemele de conștiinţă ale celuilalt.

— Mi-ar părea rău să-și găsească sfârșitul în România, dar dacă altfel n-o să se poată…

— Cum i-o fi scris! Dar nu asta te întrebasem referitor la afacere?!

— Nimic… Lovitură de stat, terorism, sabotaj, astea n-au nici o șansă acolo. Probabil, documente secrete…! Orice ar fi, Axel nu trebuie lăsat cu nici un preţ să realizeze lovitura. Știi că acum un an ne-a adus un prejudiciu de un milion?! Nici anul ăsta nu stăm pe roze. Trebuie să abandonăm acţiunile umanitare și să ne gândim la beneficii, este doleanţa acţionarilor noștri.

— Singur?

— Mai mult ca sigur, doar știi cât îi place rolul de lup singuratic, iar

după câte știu, ei n-au reușit încă să-și formeze o rețea acolo.

— Acoperirea?

— Business în vacanță, România e țară turistică. Ai posibilitatea să te miști în voie. Avionul decolează peste două ore, până atunci aruncă o privire prin dosar. De bagaje și de dotarea tehnică ne-am ocupat noi… Și, S. Os, dacă va fi reușită, te promovăm de la 007 la 006.

— E în regulă. Cât? se interesă S. Os, prea puțin tușat de aspectul onorific.

— Sper să fii mulțumit, îi zâmbi Sister, întinzându-i un cec cu patru zerouri la urmă.

— De zerouri da, dublează însă cifra inițială!

Răsfoise distrat dosarul pe care i-l înmânase Sister în timp ce gândurile îi zburau spre viitorul teatru de operațiuni. Era ușor îngrijorat: știa că localnicii combat mai mult cu vinuri și alcooluri indigene, scotchul era o raritate, putea fi cumpărat doar din câteva magazine speciale și nici acolo n-aveai certitudinea de a găsi un *Chivas Regal*. Al doilea punct neclar al viitoarei sale misiuni îl reprezentau femeile: în opinia lui, din păcate creată doar pe baze teoretice, românceIe ar fi fost mai mult bruneţele. Nu că l-ar fi deranjat, dar ca totul să-i priască în excursia pe care o făcea – era convins că va rezolva treaba cu Axel eficient și rapid – certitudinea existenței unor blonde eterice cu disponibilități, de genul celor din binecuvântatele țări nordice, i-ar fi ridicat moralul. În celelalte privințe nici o problemă, mai ales că Paraschiv Ilea (numele pe care-l purta în viața de zi cu zi romanticul Xavier) părea un tip descurcăreț. Mărturie stăteau nu atât informațiile trimise, cât îndemânarea cu care reușise în ultimii doi ani să stoarcă de la Sister sume considerabile fără a-i oferi nimic valorificabil. Din păcate situația aceasta îngrijorătoare se generaliza: treptat-treptat dispăreau idealiștii, oamenii capabili să-ți furnizeze informații, să comită asasinate sau lovituri de stat dintr-o ranchiună personală sau, în cazul celor puri, din motive politice sau religioase. Se știa bun orator și mai ales convingător, va încerca să-l aducă pe Xavier pe calea idealului, să-i mai limiteze pretențiile financiare. Nu de alta, dar individul ar fi capabil să încerce să-l tapeze și pe el de ceva bani.

La urcarea în avion fusese într-o dispoziție excelentă, atât fizică, cât și psihică. Misiunea îi apărea într-o perspectivă roză, iar atuurile în plus față de Axel îi dădeau siguranța că el va conduce jocul. Cât privește securitatea română, cu puțin noroc, dacă reușea să-l convingă pe Xavier de varianta

propusă de Sister, poate se alegea şi cu vreo decoraţie sau cel puţin cu mulţumiri oficiale. Însă primul contact cu realităţile româneşti îi produse o senzaţie destul de apăsătoare: la masă, în avion, i se serviră nişte găluşti de carne tocată, învelite în foi de varză, destul de apetisante la prima vedere, dar pe care ficatul lui obişnuit cu un regim mult mai auster de somon afumat şi caviar, le primi cu vădită reprobare. Pentru a preîntâmpina o criză, solicită îngrijorat un *Chivas,* din păcate nu i se oferi decât un nenorocit de *Johnie Walker,* etichetă roşie, ceea ce îi afectă şi mai mult moralul. Încercă să şi-l redreseze căutându-şi salvarea în muncă şi, conştiincios, începu să răsfoiască câteva ziare româneşti. Se plictisise repede de monotonia articolelor, nimic picant, nu spargeri, nu crime, nu răpiri, nici măcar fraude sau falimente. Invariabil pe primele două pagini reportaje din industrie, pe următoarele două, din agricultură. Singura chestie care-l intriga erau interviurile unor „eroi ai muncii”. Verificase meticulos în toate ziarele dacă nu cumva era vorba de aceleaşi persoane, pentru că interviurile i se păruseră identice, dar nu! Fanatismul acelor indivizi, proveniţi din medii sociale diferite, îl deruta: era obişnuit cu persoane care pentru succese şi realizări în muncă pretindeau bani, pe când indivizii ăştia îşi dedicau eforturile şi sacrificiile unor raţiuni neînţelese. Începu să se îndoiască de succesul rapid al misiunii sale într-o ţară în care eroismul era la modă şi îşi promise să fie extrem de circumspect în relaţiile cu băştinaşii. Nu ştii cum poate să-ţi aducă ghinionul în faţă unul dintre acei indivizi care să te dea pe mâna securităţii în cinstea realizării cincinalului. Pagina a cincea i se păru vag familiară: scurte ştiri sportive, programe ale manifestărilor artistice, câteva cancanuri – de genul care e adevăratul program al unui chioşc de achiziţionat sticle goale, relatări despre câteva ţevi sparte care îşi revărsau preaplinul spre disperarea locatarilor, câte ceva despre nişte televizoare şi frigidere date la reparat de luni de zile ai căror nefericiţi proprietari făceau un ultim apel la puterea de convingere a presei – nu le pricepea rostul în ziare care atacaseră probleme atât de importante ca acelea din primele patru pagini, dar, probabil că pentru cititorii avizaţi îşi aveau savoarea lor, poate reprezentau infuzia de umor zilnic, cine poate şti? Drama începea la pagina a şasea, de altfel tot acolo se şi sfârşea, respectiva fiind ultima. Citind-o, S. Os realiză cât de precară e soarta lui de occidental: taifunuri şi uragane, cutremure şi vulcani în erupţie, asasinate şi răpiri, fraude şi şomaj, trafic de stupefiante şi furturi de opere de artă se îngrămădeau în scurtele ştiri concise referitoare la ţările occidentale. Ca să uite toate vicisitudinile

acestei lumi din care venea, adormi. Un „*please, don't smoke*”, rostit de o voce melodioasă în acompaniamentul de hârâituri al difuzorului, îl trezi. Pe hublou se zărea clădirea aeroportului, pistele lucind în soarele puternic.

Își făcu o cruce discretă – nici un sprijin nu trebuie neglijat în meseria asta – și coborî cu dreptul pe pământul românesc. Era prima misiune într-o țară estică și o aprehensiune lesne de înțeles îl făcu să șovăie în fața „cortinei de fier”, în fapt aceasta se dovedi a fi o simplă perdea de catifea pe care o dădu la o parte cu un gest hotărât. Holul neașteptat de modern era plin de o mulțime forfotitoare. Companionii săi de la clasa turist, majoritatea domni rotofei între două vârste sau reprezentante tipice ale frumuseții englezești – figură prelungă, siluetă prelungă, dinți sănătoși bine puși în evidență, erau primiți cu o căldură pasionată. Tineri bruneți sau copile în primăvara vieții îi copleșeau pe noii veniți cu vigoarea sentimentelor lor.

Ușor derutat de efuziunea latină din hol, S. Os găsi ieșirea și, în cele din urmă, un taxi. Șoferul, un tânăr taciturn, aștepta cu răbdare ca S. Os să se descurce cu bagajele și demară fără nici un comentariu. Era o zi toridă, netulburată de nici o adiere. Printr-un efort de concentrare alungă senzația neplăcută provocată de impecabilul său costum gri-fer muiat de transpirație, și-și aținti privirile pe geam. Zăpușeala făcea să joace într-o apă mișcătoare șoseaua largă, vilele cochete și grădinile care se întindeau de o parte și de alta.

— Cald… Ca în California… încercă el să lege o conversație.

Șoferul îl privi pieziș și mări viteza. Decorul se schimba cu repeziciune: șoseaua trecea printr-o pădure umbroasă. Din loc în loc, pe marginile drumului, grupuri de oameni… Apăru un lac și pe maluri, în costumație sumară, oameni se soreau, mâncau sau pescuiau… Da, da, înfrățirea cu natura. În țările nordice mai văzuse, în rarele zile cu soare, un spectacol atât de ademenitor… siluetele păreau doar mai pline, probabil că românilor le place să mănânce bine… Începu să-l intrige imobilitatea aglomerărilor umane, din ce în ce mai dese, grupate pe marginile șoselei… Complexul masiv, în piatră albă cu nenumărate ferestre, care se arătă pe dreapta, era copleșitor și-i reamintea fotografia văzută în nu știu ce revistă.

— Universitatea Lomonosov? se hazardă el.

— Casa Scânteii, răspunse șoferul sec, lăsându-și pasagerul să facă fel, de fel de presupuneri asupra destinației și rosturilor ei.

Foarte, foarte interesant… O atmosferă neașteptat de europeană, mereu

i se părea că regăseşte imagini binecunoscute… Arcul de Triumf îi reamintea Parisul… şoseaua largă avea ceva din avenida Lisabonei… iar imobilitatea mulţimii, care devenise compactă, îi amintea de grevele generale londoneze, deşi în locul obişnuitelor pancarte cu doleanţe se zăreau doar flori din hârtie. Probabil e o tactică a sindicatelor locale, îşi zise, hotărând că în esenţă metropola românească nu se deosebeşte prea mult de cele occidentale.

Maşina opri şi şoferul făcu un gest vag cu mâna:

— Hotelul, îi spuse, arătându-i apoi contoarul… şaptezeci şi cinci de lei.

S. Os îşi recuperă valizele şi rămase în derută pe trotuar în vreme ce maşina demară în trombă. Se simţea ridicol cu cele două valize, umbrela şi impermeabilul pe mână. Un domn între două vârste îl privi lung , se opri, şi-l întrebă: — *Do you speak English?*

— *Yes, of course.*…

Domnul se bucură, îl întrebă ce mai face şi ce are în gând să facă. Aflând că doreşte să ajungă la Athénée Palace, se bucură din nou, îl întrebă cum o mai duce *missis* Margaret Thatcher, opri doi tineri, le explică cu amănunte că domnul este englez, şi-i rugă să dea o mână de ajutor oaspetelui străin.

Tinerii înşfăcară valizele, îi spuseră într-o engleză fără cusur că e mare păcat că Beatelşii s-au certat, traversară strada şi-l introduseră în holul hotelului. Uşor ameţit de precipitarea evenimentelor, S. Os îşi reaminti că ştie românește şi-i întrebă cum ar putea să le mulţumească. Tinerii fură uimiţi de faptul că domnul englez le cunoaşte limba şi îi zâmbiră cu căldură: — Plăcerea a fost de partea noastră… Suntem doar la Bucureşti, *Sir*!

Lăsă *boy*-ul să-i ia valiza şi cu aceeaşi graţie de matador-dansator de tango, se îndreptă spre „Recepţie”. Primind cheia nu rezistă tentaţiei să se intereseze de „bunul meu prieten Axel”.

— A plecat, răspunse tânăra care-i rezolvase rapid şi cu multe zâmbete galeşe formalităţile pentru închirierea camerei. Dar se va reîntoarce, nu va lipsi mult, continuă ea, în timp ce ochii încercau să-l convingă pe S. Os să nu-şi facă probleme, ce dacă Axel nu e aici, în schimb ea este.

— Când?

— Nu ştiu. Peste câteva zile, maximum o săptămână.

— Nu, când a plecat?

— Ieri dimineaţă.

— Unde?

— Nu ştiu. O să mă interesez, poate vreunul dintre colegii mei…

— V-aş rămâne îndatorat, îi zâmbi el, punându-şi în acţiune privirea care te expedia instantaneu în mările sudului.

Era mulţumit de reacţiile sau mai bine zis de lipsa sa de reacţii – nici o tresărire de emoţie, nici un muşchi mişcat pe faţa zâmbitoare, nici măcar un icnet de surpriză – la auzul veştilor neplăcute, mai ales că era convins că Xavier şi băieţii lui l-au urmărit pas cu pas pe Axel.

Intră în cameră; aruncă o scurtă privire – onorabilă, cu tot amestecul de stiluri; încuie uşa, se descălţă şi, în vârful picioarelor se duse la baie. Deschise ambele robinete şi începu să cerceteze cu meticulozitate fiecare colţişor pentru a descoperi eventualele microfoane sau camere de luat vederi ascunse. După vreo jumătate de oră se declară satisfăcut, dar îşi promise ca în fiecare zi să repete operaţia. În fond e o foarte utilă gimnastică a minţii şi chiar şi a trupului, reflectă el în timp ce se extrăgea cu greutate de sub pat, ultimul loc în care-şi efectuase verificările. Îşi despachetă lucrurile, aruncă o privire prin echipamentul tehnic cu care-l dotase Sister şi înjură printre dinţi: iar uitaseră firele de păr! Scârbit, luă o pensetă din trusa de bărbierit şi se îndreptă spre baie. „Înţeleg să fac sacrificii pentru meserie, dar în ritmul ăsta o să chelesc”, îşi zise în timp ce, cu grimase de durere, îşi smulgea cele câteva fire de păr, pe care apoi le aşează cu grijă în locurile pe care le bănuia susceptibile unei eventuale percheziţii.

Făcu un duş, îmbrăcă un costum asortat culorii ochilor şi arşiţei pe care o mai bănuia încă afară, se admiră în oglindă şi, declarându-se satisfăcut de imaginea reflectată, părăsi camera. Tânăra de la recepţie îl urmări cu acelaşi zâmbet promiţător, dar S. Os, pe care patima meseriei pusese stăpânire, nu o observă. Se îndepărtă de hotel căutând o cabină telefonică. Trebuia să ia legătura urgent cu Xavier. Era riscant, aproape o greşeală copilărească, pentru un profesionist cu experienţă, să fi încercat să telefoneze de la hotel. În afara faptului că raţiunea de a exista a individelor de la centralele telefonice ale hotelurilor este cam aceeaşi pe tot globul (ascultarea convorbirilor, iar apoi colportarea a fel de fel de cancanuri) nu era exclus, ca variaţie la regulă, să fie totodată şi informatoarea poliţiei. Formă numărul şi, când o voce bărbătească gravă îi răspunse „Alo”, lansă: — Curg apele tulburi!, era prima jumătate a parolei de recunoaştere.

— Treaba lor. O fi din cauza ţevilor, anunţă Icralul, îi răspunse vocea cu amabilitate.

S. Os puse receptorul în furcă. Nu acesta era răspunsul la parolă. Formă din nou numărul şi când o voce la fel de gravă şi bărbătească rosti: „Alo”, îşi debită pe nerăsuflate fraza. Răspunsul fu o neaşteptată corelaţie între o binecunoscută sărbătoare religioasă de primăvară şi propria sa mamă! Nici acesta nu era răspunsul corect. Derutat, rămase cu telefonul în mână, privindu-l cu o tristă suspiciune. Insistente bătăi în geamul cabinei îl readuseră la realitate. O doamnă între două vârste îşi manifesta zgomotos reprobarea faţă de indivizii de genul lui, care depăşesc cele cinci minute permise unei conversaţii telefonice. Ieşi afară, blestemând ghinionul şi pe nenorociţii de funcţionari ai „Serviciului creaţie” din firma lui Sister, autori ai capodoperei de bun simţ pe care el o folosea pe post de parolă. Curios, arşiţa de afară în loc să-i înceţoşeze şi mai mult gândurile, i le limpezi. Îşi recapitulă fazele acţiunii, nu putea să-şi reproşeze nimic: formase numărul corect, fraza o rostise clar şi răspicat. Singurul răspuns posibil era că între timp lui Xavier i se schimbase numărul de telefon. Intră din nou în cabină, se interesă la serviciul de informaţii şi-l află. „Da, bătrânul S. Os a rămas aceeaşi minte ageră şi clară”, se complimentă, în timp ce forma noul număr de telefon. După un „Alo” la fel de bărbătesc ca şi precedentele, dar mai puţin grav, S. Os îşi rosti replica aşteptând răspunsul. I se păru că percepe un scurt icnet de surpriză, sau era poate doar un zgomot pe fir, apoi, după o scurtă pauză: — Cu plăcere şi altă dată!

Da, acesta era răspunsul corect. Xavier, depăşindu-şi momentul de surpriză, continuă: — De unde telefonezi?

— Cabină publică.

— Numărul?

S. Os i-l dădu.

— Aştepţi. Peste un sfert de oră te sun, încheie Xavier.

S. Os era încântat, aprecia profesionalismul celuilalt: tip cu sânge rece, reacţii controlate, fraze scurte, concise, prudenţă – „Autodidacţii cu calităţi şi cu suflet pentru meserie nu mai au nevoie de şcoală”, reflectă el, în timp ce aştepta să treacă sfertul de oră. Se plimbă câţiva paşi, admiră vitrinele magazinelor, citi câteva anunţuri lipite de pereţii cabinei telefonice, aflând despre posibilitatea unor schimburi de locuinţă extrem de avantajoase, asistă la un incident amuzant – o maşină a poliţiei făcuse o pană de cauciuc în apropiere, iar şoferul după ce schimbase roata constatase că roata de

rezervă e complet dezumflată şi acum năduşea dând la pompă. Era în cabină când telefonul începu să ţârâie: — Alo!

— Axel?! intră în subiect S. Os.

— Dispărut, îi reconfirmă Xavier. I-am pierdut momentan urma.

— Cum?… izbucni S. Os.

— Uşor. N-aveam cum presupune că va părăsi hotelul în zori.

— Ce-aţi întreprins?

— Tot ce se putea, dar fără rezultate. Avem o pistă, cu destule speranţe…

— Contact între noi, reteză S. Os explicaţiile care încercau să îndulcească insuccesul.

— Mâine dimineaţă la ora 10 la librăria de lângă cinematograful „Scala”, e foarte aproape de hotel. Mă voi posta la intrare cu un abecedar sub braţ.

— O.K.

Se întunecase destul de tare şi afară, şi în sufletul lui S. Os. Diletanţi fără experienţă, reflectă el în timp ce se îndrepta spre hotel. Pentru Axel a fost o simplă joacă să scape de ei. Va trebui să se ocupe în mod serios de pregătirea lor practică, amatorismul are efecte dezastruoase în meserie. Intră în cameră. Verifică firele de păr, totul era în regulă. Deschise larg ferestrele, stinse lumina, se aşeză într-un fotoliu şi începu să gândească. El şi Axel făceau parte dintre supermenii profesiei; era deci normal să aibă aceleaşi reacţii. Cu ce s-ar fi ocupat el în febra unei mari lovituri? Femei sau băutură, cazinouri puţin probabil, ţinând seama de condiţiile locale. Se ridică din fotoliu, închise ferestrele şi părăsi camera.

Se aşeză pe unul din taburetele de lângă tejgheaua barului. Optă pentru un „J.B.”

— Sec. Un cub de gheaţă, îi spuse barmanului, în timp ce ochii încercau să se obişnuiască cu lumina tamisată a încăperii. Informaţii despre un tip, continuă el după un timp, întinzându-i o bancnotă de zece lei şi descriindu-l pe Axel.

— Ţuică, îi răspunse barmanul.

— Nu, Axel, dar nu numele contează…

— Ţuică, Romanian brandy, reîntări plictisit barmanul.

S. Os clătină uimit din cap. Nu putea pricepe cum e posibil ca un specialist în „Courvoisier”, „Polignac” sau „Gaston de Lagrange” să ajungă aici. Standingul e totul în meserie. În momentul în care-ţi pierzi respectul de

sine, îl pierzi şi pe al celorlalţi. Sau poate Axel fusese silit să bea ţuică, altfel n-ar mai exista nici o certitudine în afacerea asta!

— Mult? întrebă el după ce-şi consumase uimirea.

— Destul. Acum trei seri l-am cărat în spate până-n cameră. Era ulucă de beat.

Axel beat! S. Os surâse satisfăcut: o informaţie pe care o va vinde cu bani grei. Ceea ce nu reuşiseră cele mai rafinate alcooluri ale mapamondului, fusese la îndemâna unei băuturi carecare. Da, da, vârsta şi surmenajul fizic începeau să-şi spună cuvântul.

— Alte relaţii? Femei?

— Cam multe de zece lei, îi reteză elanul barmanul.

Apreciind la justa valoare hexametrul, S. Os mai întinse o bancnotă.

— Nu ştiu. La noi s-a îmbătat de două ori, de fiecare dată era singur. Alaltăieri seară mi-a cerut adresa unei cârciumi unde ar putea asculta muzică *gipsy.* I-am dat-o şi dus a fost. De atunci nu l-am mai văzut.

— Ce cârciumă?

— La câţiva paşi de aici.

Barmanul, după ce îi explică cu lux de amănunte traseul, încheie: — Întrebaţi de Gică Brebu. Spuneţi că v-am trimis eu.

Contrar aşteptărilor sale – dezvoltaţii, cei în curs de dezvoltare şi mai puţin dezvoltaţii erau atinşi din plin de criza energetică – noaptea bucureşteană era luminată onorabil: solitarele becuri de 40 Waţi, pâlpâirile albăstrui ale televizoarelor şi rarele străluciri albicioase ale farurilor te puteau lăsa să ghiceşti o posibilă feerie de lumini. Nici străzile Bucureştiului nu erau pustii: trecători întârziaţi, cupluri de îndrăgostiţi, taxiuri şi chiar miliţieni.

Cu simţurile ascuţite la maximum, atent la fiecare mişcare a metropolei, ştiut fiind că orele târzii sunt cele de predilecţie ale lumii interlope, condus de instinct şi de aromele îmbietoare de carne prăjită, S. Os descoperi restaurantul. Pe drum recursese la toate trucurile meseriei pentru a fi sigur că nu e urmărit: schimbase de câteva ori trotuarul, se oprise să privească în vitrina unui magazin – nu conta că vitrina nu era luminată şi el nu distingea nimic din cele expuse – până când individul care mergea în urma lui se pierduse în noapte, îşi aprinse o ţigară la lumina unui bec aruncând priviri discrete în spate (trucul era excelent ziua, dar el voia să fie cu conştiinţa împăcată, să nu-şi reproşeze apoi că nu l-a încercat) se prefăcu că-şi leagă şiretul la pantofi, deşi purta mocasini, încercând să-şi apropie cât mai mult

urechea de asfalt pentru a auzi paşii urmăritorilor – astfel că traseul pe care ar fi trebuit să-l parcurgă în trei-patru minute, îi luase un sfert de oră, dar avea certitudinea că dejucase planurile unei posibile filări.

Arome amestecate de bere la halbă, ţigări fără filtru şi carne sfârâind pe grătar dădeau atmosferă localului. Fondul uman, în mare parte persoane bine bronzate – toată lumea a fost la mare, îşi zise S. Os nostalgic – părea într-o dispoziţie de înfrăţită veselie. Într-un colţ un pian hârbuit, iar pe el o vioară şi un acordeon. În timp ce profesioniştii artei erau în pauză – înfulecau fripturi şi beau vin roşu – amatori de talent de pe la diferite mese susţineau cu brio şi pe diferite voci programul artistic.

Chelnerul îl plasă la o masă în compania unui domn între două vârste, ai cărui ochi păreau luminaţi de o insondabilă şi deplină mulţumire atunci când priveau paharul cu lichid incolor pe care-l avea în faţă.

— O ţuică, ceru S. Os consecvent gândului că numai copiind pas cu pas fiecare acţiune a lui Axel va reuşi să descopere ceva.

— Bătrână, de Buzău, de Piteşti, secărică, tescovină, şliboviţă, turţ?

— Bătrână, răspunse după câteva clipe de ezitare.

— Mare, mică?

— Mare.

Memoria îi înregistrase instantaneu ciudata înşiruire de nume. O alesese pe prima sperând că nu va trebui să treacă prin toate pentru a avea revelaţia misiunii lui Axel. Până acum singurele certitudini în afacerea asta erau ţuica şi ţiganii.

— Sunt un introvertit care încearcă să treacă drept extravertit. Defectul fundamental e în efortul comunicării, lansă pe neaşteptate domnul de vizavi.

De emoţie, S. Os sorbi dintr-o înghiţitură conţinutul paharului.

— V-aş recomanda tescovina, continuă netulburat vecinul de masă. Buzăul e prea slabă, Piteştiul miroase, pe când tescovina are un parfum, o dulceaţă… Daţi-mi voie, Grigore Bedivan. Domnule, cu toţii oscilăm între Emma Bovary şi Don Quijote.

S. Os dădu aprobator din cap şi comandă o „tescovină mare”.

— Domnule Brebu, se adresă chelnerului când acesta îşi făcu din nou apariţia, un prieten de-al meu a fost alaltăieri pe aici. L-a trimis barmanul de la Athénée.

— A, domnul Axel!

— Munthe a murit în ’54, interveni Bedivan.

— Coane Grigore, iar ne dăm în petec? Vezi că ne facem de băcănie…

Mai rar om de viaţă ca domnul Axel, continuă Brebu. Mi-a promis că ne mai cinsteşte cu prezenţa.

— Ce a făcut de ai o părere aşa de bună? se interesă S. Os.

— Ce să facă? Păi ca şi dumneavoastră, a ţinut-o toată seara pe ţuică, i-a pus pe lăutari să-i cânte la ureche, o sută de lei mie, o sută la fiecare din artişti. Ce mai, domn subţire. La stingere l-am pus pe Fane să-l care la hotel.

— Era singur?

— Un eu corporal exoteric şi un eu psihic esoteric. Dualitate…

— Coane Grigore potoleşte-te, că nu-ţi mai dăm pe datorie. Singur, domnule, că m-am şi mirat, aşa bărbat aspectuos şi culant să nu aibă cu el o damă. I-am propus câteva alternanţe, dar a refuzat. Păcat, era ceva extra, poate dumneavoastră, dacă vreţi…

— Nu, mulţumesc. Mai adu-mi te rog o…

— Încercaţi un „turţ”, n-o să regretaţi.

Cu forţe regenerate de combinaţia de fleici şi cabernet, membrii formaţiei artistice îşi luară în primire instrumentele. Tribulaţiile sentimentale a două personaje de baladă, Tanţa şi Bălălău, nume fără nici o rezonanţă pentru S. Os dar deosebit de apreciate de publicul consumator, au deschis programul. În continuare partea lirică în care era vorba de aşteptări sub sălcii care plâng, la umbra nucului bătrân sau în fânul de curând cosit, locuri în care S. Os, gândindu-se cu toată luciditatea pe care i-o permiteau cele cinci ţuici mari îngurgitate, nu credea că-l va găsi pe Axel. Enervat pe de o parte de ceea ce ar fi putut fi mesajul cifrat al romanţelor, pe de altă parte de divagaţiile exasperante ale companionului de masă care-i povestea ceva despre un orologiu cu ore de praf şi catifea, profită de un moment de respiro al solistului şi îi făcu un semn discret cu o bancnotă de douăzeci şi cinci de lei.

— Să-ţi trăiască copilaşii, prinţ frumos şi bogat, îi spuse tuciuriul înhăţând bancnota.

S. Os simţi cuprinzându-l un val de mulţumire. Iată cum oamenii simpli au acel simţ infailibil de a descoperi sângele albastru! Mai scoase o bancnotă, nobleţea obligă.

— Pupa-ţi-aş portofelul cu ce-i în el. Ce să-ţi cânte Trică, împărate?

Nemaiavând bancnote mai mici de o sută de lei, S. Os renunţă să-şi mai onoreze promovarea în vârful piramidei sociale şi se mulţumi să-i explice lui Trică ce-l interesa.

— Păi, toată seara n-a vrut decât un cântec. L-am cântat de mi se

strepezise gura.

— Dă-i drumul, să-l aud și eu.

După ce-și propti bine vioara și îi ciupi de câteva ori corzile pentru a găsi bemolul necesar, artistul începu cu sentiment: „Iubesc femeia, de dor nebună,

Blondă sau brună

Doar pe ea o doresc
Dar și pe aceea, cu ochii verzi ca marea…”

S. Os asculta din ce în ce mai uimit. Axel nu știa românește. Era deci imposibil să înțeleagă mesajul profund al textului și de altfel, el prefera roșcatele cu ochi căprui, toate fișele cu datele lui personale semnalau aceasta. Alternativa era simplă: sau textul cântecului cuprindea un mesaj cifrat sau lăutarul îl mințise. În nici un caz nu trebuia ignorat noul element care apăruse – femeia, blondă sau brună. Începu să-și amestece gândurile cu paharele de băutură – totul pivotând în jurul trioului țigani-femei-țuică. Era din ce în ce mai fericit, descoperise un capăt al afacerii, râdea, își sărută vecinul de masă pe amândoi obrajii asigurându-l că vor fi ca frații de acum înainte, încercă să rontăie o bucată de sticlă dintr-un pahar spart, iar apoi simți cum toată ființa i se cufundă într-o ceață vâscoasă. Nu-și dădu seama cum și când a ajuns la hotel, își reaminti doar de un tânăr amabil, îmbrăcat cu o scurtă de piele, care se părea că-l cărase în spate. Înainte de a adormi începu să lălăie un refren care i se întipărise în minte: „C-așa bea oamenii frați
De sâmbătă până marți”…

Erau primele ore ale zilei de miercuri.

Capitolul II

Pas-de-deux, pas-de-trois,… pas de voie!

Trupul îi transmitea o senzaţie de fragilitate dureroasă, gura îi era uscată, iar în cutia craniană i se părea că un roi de albine îşi organizaseră stupul. Se trezise odată cu apariţia primelor raze de soare, când zgomotul străzii începuse să prindă contur. Nu avusese nici forţa şi nici dorinţa să se mişte. Blesteme la adresa lui Axel şi a preferinţelor lui şi promisiuni solemne, de a nu mai pune în gură picătură de ţuică până la sfârşitul vieţii, îi reveneau obsedant printre puseurile dureroase ale tâmplelor. Lumina se infiltra din ce în ce mai insistent printre fantele draperiilor. Se uită la ceas. Ora întâlnirii cu Xavier se apropia. Se ridică cu greutate, parcă o betonieră îi trecuse peste trup. În timp ce se rădea îşi compătimea ochii roşii, tulburi de oboseală şi alcool, şi cearcănele vineţii.

Cu paşi de muribund se târî până în barul hotelului. Comandă un pahar de suc de roşii, două ouă crude şi mult piper pisat, de preferinţă negru îi ceru el barmanului, care-l privea cu interes profesional în timp ce-şi prepara mixtura. Era o reţetă a lui *Sir* William care, ţinând seama de experienţa proprie, ca şi de cele învăţate din comportarea gentlemenilor pe care-i cunoscuse de-a lungul secolelor, întocmise un îndreptar cu sfaturi practice pentru cei aflaţi în momente de cumpănă. Efectul fu aproape instantaneu: S. Os reuşi un sprint invidiabil la orice competiţie olimpică, până la încăperea pe a cărei uşă era notificată în trei limbi admiterea doar a persoanelor de sex masculin. Probabil că reţeta se aplica numai băuturilor englezeşti. La sugestia barmanului, începu să combată cu ceai de muşeţel şi multă lămâie. Era la al treilea pahar, instalat comod – cât îi permitea senzaţia de epidermă proaspăt jupuită – pe un fotoliu, când un clopoţel de alarmă începu să sune în mintea-i încă înceţoşată. Cu o falsă detaşare făcu din ochi turul încăperii. La una din mese, în apropierea ieşirii, se postase un individ masiv cu nas aplatizat de boxeur ghinionist, pufăind dintr-o ţigară de foi. Cromatica vestimentaţie – pantalon verde, sacou în carouri mari alb-albastre, cămaşă cu dungulițe roz şi cravata cu buline imense, galbene – îi trezi noi pulsaţii dureroase în ochi şi craniu. Individul îi părea vag cunoscut. Memoria încercă zadarnic să-i găsească numele, să-l localizeze într-un fel. Ieşi din

hotel, pătrunzând agale în fluxul multicolor al pietonilor grăbiţi. După câteva minute căpătă convingerea că individul pe care-l remarcase în holul hotelului îl urmărea. Sister se înşelase, mai erau şi alţii interesaţi de afacere! Se postă în faţa unei vitrine, pălind interesat de conţinutul ei, până când zări un taxi liber. Îl opri, îi dădu şoferului adresa şi, când trecu prin dreptul urmăritorului care rămăsese pironit locului, îi făcu semn cu mâna, zâmbindu-i.

Taxiul îl lăsă la o intersecţie în apropierea locului de întâlnire. Aceeaşi forfotă ca şi în ajun umplea strada. Predominau bărbaţi în floarea vârstei, cu serviete impozante şi costume mototolite, care intrau şi ieşeau de prin magazine cu figuri crispate de importanţă; printre ei, tinere fardate din belşug, cu rochii viu colorate, şi femei corpolente, încărcate cu câte două, trei sacoşe, asigurau un flux continuu. Se interesă de librărie şi, făcându-şi loc, se îndreptă grăbit într-acolo. Odată ajuns, rămase ţintuit locului. Grupuri disperse formate din domni de cele mai variate vârste ţinându-şi cu o mână odraslele, iar în cealaltă având manuale şi rechizite şcolare, ieşeau pe uşa librăriei. În câteva minute remarcase cel puţin trei indivizi cu abecedare sub braţ, dar nici unul nu părea să-l aştepte.

— Curg apele tulburi, îi şopti o voce la ureche.

— Scuzaţi deranjul!

Tresări. Răspunsul îi venise în mod reflex. Se opri când ceea ce se imprimase pe retină reuşi să-i ajungă la creier. Individul n-avea nici un abecedar sub braţ, ci doar vreo treizeci de ani, o claie mare de păr negru, un maieu cu un chip de femeie în tonuri violete, aureolat de *„I love you, Jennifer”*, şi o pereche de ginşi trecuţi de prima tinereţe.

— Xavier n-a putut să vină, continuă grăbit tânărul percepând ezitarea lui S. Os. Urmaţi-mă, vă rog! încheie, strecurându-i în palmă o bucăţică de hârtie.

S. Os îl urmă la câţiva paşi încercând să-şi pună ordine în idei. Care să fie motivul care l-a împiedicat pe Xavier să vină la întâlnire? Cine era tânărul? Să fie o cursă? Xavier a fost prins, torturat, a spus tot sau aproape tot! Faptul că celălalt venise la întâlnire fără abecedar era poate o ultimă încercare a lui Xavier de a-l preveni că ceva nu e în regulă. Cine să fie ceilalţi? Securitatea română puţin probabil, individul ar fi folosit alte metode pentru a-l hotărî să-l urmeze. Se uită la hârtiuţă: un bilet de autobuz. Se hotărî să rişte jucând pe cărţile adversarului. În fond era singura lui şansă, Axel dispărut, Xavier mai mult ca sigur lichidat. Cu puţin noroc, dacă

şi ceilalţi se aflau în impas, putea să le vândă cele câteva informaţii pe care le avea despre Axel. Ar fi aşteptat în continuare instrucţiuni de la Sister sau s-ar fi întors la Londra. Oricum, pentru el afacerea se încheiase înainte de a începe. Nu îi era frică că i se va rezerva acelaşi final ca lui Xavier, toată lumea ştie că numai figuranţii sunt lichidaţi, superstarurile sunt tratate cu toată deferenţa posibilă, putând fi cel mult cumpărate… Cel cu Jennifer pe piept îi făcu semn; un autobuz oprise în staţie. S. Os aştepta liniştit, obişnuit în buna tradiţie a metroului şi busurilor londoneze, ca persoanele din faţă să se urce într-un şir ordonat. Simţi un val de o forţă uriaşă care-l ridică, îl răsuci, îl înclină într-o parte; pantoful unei tinere intră în contact cu rotula lui. N-apucă să geamă de durere pentru că servieta unui domn îl atinse violent într-o regiune mult mai sensibilă a anatomiei, tăindu-i răsuflarea şi aducându-i în faţa ochilor imaginea mirifică a unei căi lactee verzi. Când stelele dispărură, se afla pe platforma din spate a autobuzului alături de tânărul brun. Fură singurii care-şi compostară biletele stârnind un val de priviri chiorâşe din partea celor din jur. Poate o fi un autobuz rezervat doar abonaţilor, îşi zise, sperând că tânărul nu s-a înşelat. Un miros acrişor cotropea izolatele arome de spreiuri şi săpunuri fine. O junǎ studia cu aplicaţie un manual de medicină, câţiva tineri bronzaţi îşi povesteau zgomotoşi succesele sentimentale, un domn cu ochelari îi comunica doamnei de lângă el: „A rămas şi Ştefan”, „Ce vorbeşti!? se arătă mirată doamna, parcă ăia nu primeau!” „Ehei, îi răspunse domnul cu un zâmbet atotştiutor, păi nu acolo…” N-apucă să mai afle exact unde, tânărul care o diviniza pe Jennifer îi făcu semn să coboare.

Unul urmându-l pe celălalt, traversară strada şi se opriră într-o staţie de tramvai. Un tânăr, mai blond ca primul, dar îmbrăcat identic li se alătură.

— Urmaţi-l! îi şopti primul şi se îndepărtă.

S. Os ridică plictisit din umeri. Adversarii îi apăreau în plină criză financiară, altfel ar fi închiriat un taxi pentru periplul prin Bucureşti. Sau cine ştie, poate că erau măsuri de prevedere pentru a scăpa de alţi urmăritori. Fiecare organizaţie cu sistemul ei, îşi zise, aşteptând tramvaiul. Se urcară la clasa a doua. La întrebarea mută a lui S. Os, tânărul răspunse printre dinţi:

— N-am tichete!

Mirosul de fond era cam acelaşi, dispăruseră însă undele parfumate ale spreiurilor şi săpunurilor de lux, înlocuite aici de aromele fructelor, legumelor şi băuturilor de sezon. Îşi croi drum cu greu printre trupuri,

sacoşe, papornițe şi saci.

— Fii atent pe unde calci! îl avertiză un domn bătrâior care-şi depozitase proviziile pe piciorul lui stâng.

— Pardon, se scuză S. Os încercând să-şi elibereze piciorul.

— Ce te tot bagi în mine, dom'le? Ține-ți mâinile acasă, îl apostrofă o femeie cu rotunjimi.

— Mi-a amorțit piciorul… începu să explice.

— Golani! Nici în tramvaie nu se potolesc, comentă o doamnă între două vârste cu înfățișare distinsă.

— Încercam să-mi fac loc, continuă el să se apere.

— N-aveai loc? Ia-ți mașină mică! îi sugeră în murmurul aprobator al asistenței, individa care-l învinuise de porniri cu totul nepotrivite față de posibilitățile lui reale.

Coborâră. Se aflau pe un bulevard larg, mărginit de o parte şi de alta de cutii de chibrituri de proporții gigantice, în tonuri cenușii şi vineții. În balcoane se zăreau rufe puse la uscat, antene de televizor, funii de ceapă şi glastre cu muşcate. Un tânăr blond aflat pe trotuarul de vizavi începu să facă semne cu mâna.

— Urmați-l! îl somă cel care-l însoțise în tramvai.

S. Os vru să riposteze, dar celălalt dispăruse. Resemnat, traversă strada şi porni după tânărul blond. Mai rău ca în filmele de spionaj, îşi spuse, intrigat de manevrele la care fusese supus. La un moment dat îl zări pe trotuarul de vizavi pe primul tânăr. Instinctiv se întoarse; exact cum se aşteptase; în spatele lui, la vreo zece metri, era cel de-al doilea tânăr. Trioul crescu în stima lui. Metodă de urmărire ABC, comentă el profesional. În principiu, într-o astfel de acțiune cei trei îşi puteau oricând permuta locurile, cel urmărit nebănuind nici o clipă că este ținta unei savante filări. Tineri, dar bine pregătiți băieții, murmură el cu satisfacția meseriaşului care vede bine cum noile cadre devin elemente de nădejde în procesul muncii. Încercă să-şi memoreze traseul parcurs, luând ca puncte de reper numerele de pe blocuri. Renunță. Memoria lui făcuse eforturi zadarnice să rețină alternanțele ilogice de lungi serii de „M-euri", „YD-euri", „B-euri", pigmentate haotic de „C-euri". Se opriră în fața unui „ZD-l-C" cenușiu, cu opt etaje.

Intrară în grup compact în clădire, li se alăturaseră şi ceilalți doi tineri; trecură pe lângă uşa ascensorului împodobită cu o tăbliță pe care scria „Lift în reparație – două săptămâni" şi începură să urce. Era nerăbdător să se afle față în față cu adversarul. Băieții erau desigur nişte buni executanți, dar

„creierul” îl aştepta într-unul din apartamente, spera doar că la un etaj cât mai aproape de parter. Numai ghinioane în afacerea asta, îşi zise S. Os care, neobişnuit cu un astfel de exerciţiu, începuse să gâfâie odată cu depăşirea palierului de la etajul cinci. Se opriră la şapte, la o uşă pe care scria şaptezeci şi şapte. Cel blond apăsă pe butonul soneriei: de trei ori scurt, o dată lung şi încă de trei ori scurt. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un individ care avea aspectul personajelor din filmele cu gangsteri ale anilor ’30, presupunând că ele ar fi fost în culori: cămaşă vieux-rose, costum negru cu fine reiuri albe, favoriţi până la mijlocul obrazului.

— Xavier, se recomandă acesta cu o voce sepulcrală.

Într-adevăr, Xavier. S. Os îl recunoscu după descrierea pe care i-o făcuse Sister. Cu un ultim efort de luciditate, înainte ca avalanşa de întrebări mute, ridicate de noile date ale problemei să-l cotropească, reuşi să treacă la rubrica „pierderi” profiturile pe care le-ar fi obţinut din vânzarea informaţiilor unei reţele diverse… „De ce nu venise Xavier?”

— Aşteptam un telefon referitor la Axel, îi răspunse acesta, cu promptitudinea unui expert în telepatie. L-am trimis pe colaboratorul meu…

„De ce tânărul venise fără abecedar?”

— N-au vrut să-mi vândă, se scuză tânărul, văzând aceleaşi calităţi telepatice ca şi responsabilul lui de program. Ziceau să vin cu adeverinţă de la şcoală.

— Cum de m-ai recunoscut? reuşi S. Os să întrebe, speriat de turnura parapsihică pe care o lua conversaţia.

— Nu v-am recunoscut, răspunse cu sinceritate tânărul. Am mai încercat cu vreo trei tipi. Aţi fost singurul care nu m-a înjurat, ba aţi apucat să-mi spuneţi şi chestia cu deranjul…

— Daţi-mi voie să vă prezint pe tinerii mei colaboratori, interveni Xavier, considerând suficiente explicaţiile date… Tim!

Cei brun. Înalt, zvelt, în jur de treizeci de ani, nasul drept, gura bine desenată, ochi negri garnisiţi de gene incredibil de lungi; privirea caldă a cuceritorului de profesie.

— Mihai Cristea, se recomandă el.

— Tom! continuă Xavier.

Cel şaten. Cam aceeaşi vârstă şi zvelteţe. O figură colţuroasă, cu nas coroiat şi ochi căprui, reci şi calculatori.

— Ilie Cornu, se prezentă şi el.

— Bob, încheie Xavier trecerea în revistă a trupei.

Cel blond. Mai tânăr ca ceilalţi doi, cu un evident surplus de kilograme plasat în părţile ventrale. Faţa rotundă, privirea albastră, limpede şi candidă ca a unui copil.

— Sile Sotiru, sâsâi tânărul aproape neinteligibil, făcându-l pe S. Os să tresară ca la apariţia unui şarpe cu clopoţei.

— Cu cine avem onoarea? se interesă Xavier, doritor să depăşească prezentările pentru a trece la lucruri mai serioase.

— Oswald Corcoran de Keroualle… Puteţi să-mi spuneţi *Sir* Os., spuse după câteva clipe de gândire, hotărând că un minimum de familiaritate e de bun augur în viitoarele relaţii de muncă. Ce se întâmplă cu Axel.

— *Sir* Os, l-am urmărit pas cu pas în cele două zile după ce-am informat „Centrul”. Nimic nu lăsa să se prevadă plecarea precipitată de alaltăieri dimineaţă.

— Ce a făcut?

— Nimic deosebit. În prima zi a apărut pe la ora zece la restaurantul hotelului. O oră pentru breakfast. La unsprezece a părăsit hotelul şi ca orice turist a început să colinde oraşul. De la două la patru, lunchul în restaurantul hotelului. După-amiază s-a dus la o cofetărie de lângă hotel, a mâncat două savarine şi două cataifuri şi a stat de vorbă cu tipele care l-au servit. Apoi a vizitat un muzeu, iar seara şi-a petrecut-o la barul hotelului unde s-a îmbătat în modul cel mai onorabil. A doua zi a făcut o vizită în piaţă, pierzându-şi cam vreo oră în jurul vânzătoarelor de flori, apoi o scurtă escală la cofetărie, o vizită într-o biserică, iar seara şi-a petrecut-o într-un restaurant bând şi ascultând muzică lăutărească. Tot timpul a fost singur, nici un contact, conversaţii normale cu barmani, chelneri sau cei din personalul hotelului.

S. Os îşi aprinse o ţigară. Veştile erau stupefiante. Doar o mică parte din comportamentul obişnuit al lui Axel se mai găsea în manifestările lui actuale: Axel vizitând muzee şi biserici, Axel înghiţind prăjituri cu frişcă! Psihologic, imposibil! Poate că Axel fusese prins de o reţea adversă şi supus unui „*lavage de cerveau*”, numai aşa se puteau justifica pornirile lui de turist benign. Afacerea apărea mult mai misterioasă decât la început. Senzaţia de motan care toarce pe care i-o provoca vocea lui Xavier, îl readuse din sfera uimirilor pe mocheta camerei.

— Ce spuneaţi?

— *Sir* Os, dacă ne-aţi indica în ce constă afacerea, ne-ar fi mai uşor să dăm de urma lui Axel.

— E de importanţă extremă! lansă scurt S. Os.

Ce naiba să le spună? Că nici el n-avea habar despre ce e vorba! Cu ce ochi l-ar fi privit atunci aceşti oameni pe specialistul de la centru?

— O cât de mică informaţie, relansă Tim cel brun.

— Îmi pare rău, dar nu pot, reîntări pe un ton ce se voia definitiv.

Ceilalţi se priviră în tăcere. Lui S. Os i se păru că discerne o urmă de enervare în ochii blondului Bob.

— Bine, dacă n-aveţi încredere în noi, atunci…

— Deplină, deplină, se grăbi S. Os să reteze declaraţia lui Xavier. Cine ştie, poate că individul, într-o criză de orgoliu, voia să-şi dea demisia?!

— Atunci de ce să n-avem şi noi partea noastră? izbucni violent Tom.

Probabil contabilul grupului, îşi zise S. Os, realizând că băieţii credeau că afacerea cu Axel trebuia să fie o reuşită financiară.

— Tom, se poate? interveni Xavier. Doar ştii că totdeauna am fost răsplătiţi corect… Înţelegeţi şi dumneavoastră, *Sir* Os, trăim vremuri grele. Ce contează că pe piaţa de schimb leul rămâne constant, dacă dolarul şi marca scad?!… Ne-am gândit ca în povestea asta cu Axel să avem şi noi partea noastră de prăjitură, nu numai firimituri. Vă dăm tot ajutorul nostru, necondiţionat, dar şi cecurile să fie bine garnisite.

— Nici o grijă, răsuflă uşurat S. Os.

Deşi informaţiile din dosarul pe care i-l dăduse Sister lăsau să se întrevadă adevărata natură şi posibilităţile lui Xavier şi ale băieţilor lui, îi fusese totuşi teamă ca aceştia să nu reprezinte un grup de idealişti fanatici. Dar nu, erau profesionişti serioşi, chit că nu aveau încă experienţa de a trata nuanţat un contract de vânzare-cumpărare.

— *Sir* Os, dacă tot am ajuns la acest moment neplăcut, vă rog să mă credeţi, în care meschine interese mercantile întunecă idealurile noastre, vă rog să vizaţi decontul de cheltuieli necesitate de operaţiunea Ro-XELA, îi spuse Xavier, întinzându-i o hârtie cu multe cifre.

De uimire S. Os îşi stinse ţigara abia începută. Băieţii păreau bine documentaţi – numai C.I.A. îşi permite luxul de a da un nume codificat fiecărei operaţii, precedat de numele ţării în care ea se va derula, desemnat prin două litere. Parcurse rapid lunga înşiruire de cifre şi justificările lor: îngheţate şi prăjituri, bilete de intrare la muzeu şi tichete de tramvai şi autobuz, baterii de cabernet, cafele şi pepsi, cinci lumânări şi două iconiţe. Totul părea în regulă până la ultima linie pe care era marcat – „whisky – 500 lei.”

— Ştiţi, Tim este cel care-l urmărea seara pe Axel, interveni Xavier,

preîntâmpinându-i întrebarea. Din păcate, are necazuri cu inima. Doctorii i-au recomandat ca singură băutură acceptabilă câte o picătură de whisky.

— Bine, bine, aprobă S. Os, nevrând să pună la îndoială medicaţia. Care e situaţia?

— Din câte am reuşit să ne interesăm la personalul hotelului, nimeni nu cunoaşte destinaţia spre care s-a îndreptat. L-am găsit pe şoferul taxiului cu care a părăsit hotelul. L-a lăsat la gară: aici orice urmă se pierde. Singura pistă, destul de subţire însă, duce spre o relaţie pe care şi-o făcuse în zilele anterioare intrării noastre pe fir: o femeie.

— Cine?

— Nu ştim încă. Avem nişte informaţii destul de vagi. Chelnerul care mi le-a furnizat pretinde că individa apare destul de frecvent prin local, de obicei dimineaţa. Cum îşi face apariţia, ne va telefona. De asta n-am venit la întâlnire, aşteptam…

— Bine, îl întrerupse S. Os. Numărul camerei în care a locuit Axel?

— 47. Credeţi că veţi găsi ceva? se arătă surprins Xavier.

— Poate, răspunse enigmatic S. Os.

— Acul în carul cu fân. Ei, dacă am avea o cât de mică informaţie să ştim în ce direcţie să ne orientăm cercetările, dacă…

Xavier îşi întrerupse pledoaria observând privirea îngheţată a lui S. Os.

— Bine, bine, se grăbi el să continue, treaba dumneavoastră numai să nu cadă vina pe noi la urmă.

S. Os găsi că e mai diplomatic să nu-l informeze că în caz de nereuşită îi va prezenta un raport detaliat lui Sister în care responsabilitatea eşecului va fi purtată în întregime de Xavier şi de tinerii săi colaboratori.

— Dimineaţă, la ieşirea din hotel un individ a încercat să mă urmărească, începu S. Os să le relateze întâmplarea.

Cei patru se priviră în tăcere. Neîncrederea care li se citea în ochi la început, lăsă mai apoi loc unei uşoare stupefacţii.

— Cine ar putea fi?

— Poate vi s-a părut sau v-a confundat cu altcineva, riscă timid Bob.

Crezu inutil să le explice că după douăzeci de ani de meserie, ceea ce ţi *se pare* e desigur certitudine, sau că *se ştia* de neconfundat. Fixă asupra lor privirea lui din mările nordului şi aşteptă.

— Poate n-are nici o legătură cu afacerea noastră…

S. Os. continuă să-i privească în tăcere.

— *Sir* Os, doar nu credeţi că vreunul dintre noi ar fi fost capabil să

vândă informaţii altora? izbucni indignat Xavier.

Era exact ce bănuia S. Os dar, deşi îi fixase cu mare atenţie, în afara surprizei iniţiale, iar mai apoi a indignării, nu descoperise nimic în ochii lor. Ori erau buni actori, ori într-adevăr nu ştiau nimic.

— Ce sunt prostiile astea, Xavier? se grăbi el să-l liniştească. Doar suntem ca o familie… Va trebui să aflăm cine e şi ce vrea.

— Nici o grijă, *Sir*, îi răspunse Xavier, recăpătându-şi buna dispoziţie.

— Încercaţi să daţi şi de femeie cât mai repede. Eu voi reface traseele lui Axel din ultimele zile: piaţa, cofetăria şi biserica, începu S. Os să împartă rolurile.

Nu le mai spuse că în privinţa restaurantelor era edificat, iar cât priveşte muzeele era peste puterile lui. Poate a doua zi, dacă va beneficia peste noapte de un somn odihnitor, să aibă tăria morală pentru a vizita o galerie de artă.

— În condiţiile astea veţi avea nevoie de un „baby sitter”, sugeră Xavier, care părea destul de documentat în termenii ştiinţifici ai meseriei.

— Nu e o idee rea, veni după câteva clipe răspunsul lui S. Os. Xavier, aş vrea să am o discuţie confidenţială cu dumneata.

La un semn al lui Xavier, tinerii se retraseră în încăperea alăturată. Cu patos bine dozat, S. Os începu să-i explice dilema în care se afla conştiinţa lui Sister.

— Nu, izbucni cu violenţă Xavier. Ce, e nebun? Ştie ce înseamnă să faci puşcărie pentru spionaj?

— Nu cred că ştie, răspunse cu sinceritate S. Os, dar nici dumneata nu ştii. Să-ţi spun eu: club, televizor, programe artistice, viaţă în aer liber, mâncare bună. Am văzut toate astea în America. Singura chestie neplăcută e lipsa femeilor. Dar există soluţii…

Xavier îl asculta cu ochii holbaţi şi începu să-şi ciocănească fruntea cu buricul arătătorului.

— Stai câţiva ani, continuă netulburat S. Os, trei, patru acolo, fiecare an înseamnă câteva mii de dolari în contul tău. Eşti încă în plină tinereţe, spuse, uitându-se cu o falsă admiraţie la bărbatul al cărui trup şi fizionomie trădau cu uşurinţă cei aproape cincizeci de ani pe care îi avea. Când o să ieşi…

— Nu!

— Xavier, dă-ţi seama de latura umanitară a acţiunii, reluă S. Os cu aceeaşi blândeţe în glas. Datorită ţie bongolezul s-ar întoarce la ai săi, Stan

la fel, Sister ar scăpa de insomnii, securitatea română ar înregistra un succes în plus… Atâția oameni ar fi fericiți.

— Nu, răspunse Xavier, care părea lipsit de cel mai elementar simț umanitar.

— Dragă prietene, reîncepu S. Os pe un ton mult mai sec, problema se pune așa: ori accepți, ori Sister se va vedea silit poate să vă dea pe mâna securității române. Și atunci, adio bani.

— Dar dacă te torn eu securiștilor? trecu la contraatac Xavier, încercând, ca într-o variantă din indiana veche, să limiteze câmpul de acțiune al nebunului.

— Nu uita că nu am făcut și nici nu am de gând să înfăptuiesc ceva împotriva legilor acestei țări, răspunse solemn S. Os, nepărând afectat că celălalt trecuse de la pronumele de reverență la mult prea familiara persoană a doua singular.

— Bine, o să mă mai gândesc, spuse în silă Xavier, presimțind că matul e inevitabil dar, oricum, o partidă întreruptă e preferabilă unui eșec.

— Desigur, nu e foarte presant. Lui S. Os îi revenise toată dulceața în glas. Dragul meu, trebuie să găsim un înlocuitor pentru funcția pe care ai îndeplinit-o cu atâta succes. Pentru că, desigur, rețeaua va continua să funcționeze.

— Tim, îi răspunse Xavier mohorât.

— Cel brun, nu? Cu ce se ocupă?

— Cu nimic. A terminat acum doi ani literele, face pe poetul. Mai o chestie publicată, mai un împrumut, se descurcă. Minte ageră, prinde totul repede, vorbește vreo trei limbi, inventiv, are tupeu.

— De încredere?

— Dacă e bine plătit, da.

S. Os aprecie francheța explicațiilor celuilalt.

— De altfel, continuă Xavier, e singurul care are mașină.

— De ce n-a venit cu ea la întâlnire? întrebă mirat S. Os, nesesizând bizareria argumentului care lui Xavier i se părea decisiv pentru viitoarea carieră a lui Tim.

— Benzina e scumpă. Băieții s-au gândit că decontul de cheltuieli e destul de încărcat.

S. Os dădu aprobator din cap.

— Ceilalți doi?

— Bob e tehnician auto. Câștigă destul de bine. Plin de bunăvoință, dar

cam îngust la minte. Foarte util în treburi mărunte. E singurul care mai vede ceva romantic în meseria asta. Tom a schimbat vreo şapte slujbe. Acum se ocupă de reparat televizoare. Foarte bun executant, fără multă imaginaţie, dar imbatabil în reglarea detaliilor. Sunt băieţi buni, dar fără experienţă, din păcate.

— Da, se pare că e un material brut destul de promiţător, comentă expert S. Os. Dacă timpul îmi v-a permite, voi încerca să le îmbunătăţesc nivelul cunoştinţelor.

Xavier îi aruncă o privire nedefinită şi ridică din umeri.

— Cam asta ar fi, conchise S. Os. Păstrăm legătura prin Tim. Numai în caz de maximă necesitate, prin telefon.

Se despărţiră: S. Os, gâlgâind de energia necesară viitoarelor acţiuni, Xavier mohorât, încercând parcă să cumpănească dacă ce ştia el despre puşcăriile româneşti concordă cu impresiile lui S. Os despre cele americane… Poate totuşi au club, îşi zise, închizând uşa în urma celor doi.

— Spre piaţă, ordonă sec S. Os, odată instalaţi în maşină.

— *Yes, Sir!*

S. Os îi cercetă în tăcere. Tim era cam tânăr pentru a-şi asuma funcţia de P.D.G. al reţelei lor din România. Dar era tinereţea un dezavantaj? El totdeauna susţinuse, în şedinţele cu oamenii muncii ai firmei, ca tinerele cadre să fie promovate în sarcini de răspundere. Tinereţea are avantajele ei: dinamism, minte mai ageră, reflexe mai prompte. În ceea ce priveşte abilitatea şi experienţa, se puteau căpăta pe parcurs cu puţin noroc (desigur, există riscul de a fi lichidat de o reţea adversă sau de propriii tăi colaboratori sau de a fi prins de poliţia ţării pe care o vizitezi în interes de serviciu) dar succesul în lumea de azi presupune o doză de risc. Cine nu riscă se vede condamnat la o muncă cinstită. Bineînţeles, pregătirea lui profesională va trebui îmbunătăţită. În primul rând va trebui să se îmbrace într-un mod decent şi elegant. Un V.I.P. nu-şi poate permite să poarte maieuri şi ginşi peticiţi. Ei da, Xavier făcea o figură onorabilă, avea prestanţa şi îmbrăcămintea unui şef de reţea locală, chiar dacă costumul era uşor demodat, deşi cu moda asta retro…

— Tim, Xavier mi-a vorbit destul de măgulitor despre activitatea ta. Sper că ne vom înţelege.

— Aş fi fericit, *Sir*.

— Care ţi-e domeniul de acţiune preferat?

— Femeile.

Băiatul avea o frumoasă carieră în faţă. E stabilit faptul că femeile – blonde, brune, şatene sau roşcate, tinere sau bătrâne, dumnezeieşti de frumoase sau pur şi simplu urâte – au un rol determinant în viaţa superspionilor. Prin ele ajungi la informaţii de prim ordin, cu ele petreci cele mai plăcute momente, la ele te refugiezi când duşmanii sunt pe urmele tale, pe ele le laşi să se sacrifice în locul tău, ca să-ţi poţi continua aventurile în altă ţară sau într-o altă carte. Indiscutabil, dacă n-ar fi ele, probabil că spionajul şi sigur romanele de spionaj ar fi monotone. S. Os nu-şi arătă satisfacţia şi continuă să-l chestioneze pe viitorul P.D.G.

— În care din metodele de luptă corp la corp te descurci mai bine?

— În nici una. Ştiţi, noi literaţii, preferăm să ne rezolvăm diferendele pe calea minţii, îi răspunse Tim, zâmbindu-i complice.

— Cu ce mână tragi mai bine?

— Cu stânga… cu dreapta… cu amândouă… Nu ştiu, n-am făcut armata, platfus, se scuză jenat Tim.

— Cunoştinţe tehnice?

— Teoretice. Practic sunt cam nepriceput.

S. Os se înnegură. Băiatul, în afara fizicului şi a talentului (special, ce e drept, dar neverificat) de seducător de profesie nu prea aducea cu un 007 clasic. Ce să faci, îşi zise, asta e situaţia! Ca să recicleze pe altul era destul de greu, să reorganizeze reţeaua, imposibil, trebuia acordată toată încrederea cadrelor pe care le aveau. În plus Tim avea un dosar excelent, dovedise ataşament… Pierdut în hăţişul muncii organizatorice uitase de latura practică a activităţii. Gândurile îi reveniră la Axel. Încerca să-şi explice comportarea bizară a acestuia: ori era o deosebit de subtilă acoperire pentru o misiune de o importanţă excepţională, ori Axel devenise iresponsabil. Înclina mai mult spre a doua ipoteză pentru că nici o misiune, oricât de excepţională ar fi ea, nu justifică beţiile cu ţuică, savarinele şi vizitele prin muzee şi biserici. Instinctiv simţea că asta e singura pistă valabilă. Pe cealaltă, cea prezentată de Xavier, referitoare la femeia pe care o cunoscuse Axel, o privea cu îndoială. Era aproape convins că băieţii i-o prezentaseră doar pentru a-şi mai atenua eşecul.

— Am ajuns, *Sir*!

Se opriseră pe o străduţă îngustă şi întortocheată care cobora într-o pantă lină spre piaţă. Ca orice versat conducător de oşti înainte de declanşarea atacului, S. Os începu să inspecteze viitorul câmp de luptă pentru a descoperi punctul slab al adversarului. Îl găsi: între putinele cu

brânză de Tilişca şi munţii aurii de parmene de Domneşti, uşor mascate de mormanele de crizanteme, garoafe şi trandafiri, apăreau florăresele.

— Aşteaptă-mă aici! îi ordonă lui Tim şi coborî din maşină.

Păşind agale pătrunse în furnicarul uman. Un furnicar zgomotos, asemănător unui bazar oriental, îl prinse într-un vârtej de culori şi mirosuri. Se interesă de preţul mierii de salcâm, refuză să cumpere ceapă de Făgăraş şi pepeni de Arad, îl tentă pentru moment oferta avantajoasă: „trei legături la leu, neamule, că sunt ultimele", dar îşi continuă neabătut drumul. Se opri mirat lângă un grup masiv de oameni, ordonaţi pe trei rânduri. Era obişnuit să vadă cozi doar în staţiile de metrou şi la premierele de succes. Cu mijloacele de transport se lămurise, iar cinematograf nu părea să fie…

— Au pui de Titu! îi şopti misterios un tânăr cu ochelari.

Ridică din umeri şi se îndepărtă grăbit. Traseul lui, aparent brownian, dar de fapt întocmit cu grijă pentru a dejuca o eventuală urmărire, se sfârşi în apropierea tarabelor cu flori. Rămase câteva clipe indecis, suficient însă pentru ca florăresele, ochioase şi pitoresc îmbrăcate, să înceapă să-i facă oferte dintre cele mai ademenitoare:

— Domnişoru', numai vezi ce boboci am!

— Pentru tine, trei lei firul, frumosule!

— Să n-ai bucurie la pat dacă nu iei garoafe!

— Aş vrea, începu S. Os, nefiind prea sigur de ceea ce ar vrea.

Sub privirile de gradată uimire ale asistenţei, se lansă într-o poveste încâlcită al cărei erou era Axel.

— Las' că-ţi spune baba tot, interveni o individă la fel de tuciurie ca şi celelalte şi pe care S. Os o asemănă fără nici o rezervă cu imaginea tip a vrăjitoarelor din basmele copilăriei… În bobi sau în ghioc? Tot un pol te costă.

Se lăsă condus în spatele tarabelor cu flori, feriţi de privirile indiscrete ale mulţimii şi se aşezară pe două scăunele. Banii pentru serviciile Pythiei locale îi fură luaţi de un individ ale cărui fizionomie, vocabular şi costumaţie trădau pe liderul incontestabil al grupului de florărese. Omul se dedica unor activităţi stranii, probabil ritualice: plimba o scobitoare prin gură, inspectându-şi minuţios fiecare dinte, iar apoi sorbea cu o evidentă plăcere dintr-un pahar cu vin. Operaţiunile se succedau într-o tăcere reculeasă sub privirea atentă a unui adolescent care avea grijă ca paharul să nu se golească. S. Os optă pentru ghioc, suna mai exotic. De altfel era dispus, în cazul în care informaţiile nu i-ar fi părut pe deplin edificatoare, să

încerce şi procedeul celălalt. Patruzeci de lei e o sumă infimă faţă de valoarea informaţiilor pe care avea să le primească, îşi zise, aşteptând nerăbdător ca bătrâna să-şi termine pasele magnetice şi descântecele şi cochilia maronie să înceapă a-şi dezvălui tainele. Află că femeia vieţii lui ar fi o oarecare Vasilica. Aveau de luptat pentru dragostea lor, deoarece Gheorghe, unul negricios cu buză de iepure, le pusese gând rău la drum de seară. Nenorocirile în viaţă îi puteau fi aduse doar de omul spân, de cuţit şi de tramvaiul 26. Să le ocolească şi o să-i meargă ca unui împărat. Mai află că o să trăiască 89 de ani şi că o să se îmbogăţească dacă va juca la loto 86, 15, 67, dar nimic despre Axel.

— Dar Axel? izbucni el.

— Iese precis în bobi sau în cărţi. Scoate banii şi afli tot! încercă extralucida să-i ridice moralul.

— Fă, lasă prostiile! interveni vocea autoritară a liderului. Care e treaba, şefule? i se adresă el lui S. Os.

— Axel…

— N-am auzit, dar dacă e sigilat, cumpăr! Ei, dacă era un Sony sau un Sanyo! Câte lungimi de undă?

— E vorba de un tip, un străin, care a trecut pe aici acum vreo trei zile.

— Să fie sănătos, şefule.

— Nici unul dintre voi nu-şi aminteşte de el?

— Guriţă, presar nu eşti, că pari cam fraier! Ce dracu ai cu gagiul ăla?

— Ei, rămase S. Os într-o prudentă expectativă, neînţelegând nimic din ceea ce îi spusese tipul.

— Vreo gagică, ai? îşi continuă celălalt rechizitoriul. Lasă-le dracului, toate sunt nişte putori, concluzionă resemnat, arătându-i-le pe cele cinci florărese care se aferau în jurul tarabelor, lăudându-şi marfa… Sau te-a tras în piept cu ceva?

— Ei, răspunse S. Os regretând că dintre cele paisprezece dialecte pe care le vorbea nu făcea parte şi cel în care i se adresa interlocutorul. Ştiţi, sunt şi eu străin, încercă el să explice interesul pe care i-l purta lui Axel şi imposibilitatea de a continua conversaţia în dialectul regional pe care-l adoptase celălalt. Dacă mi-aţi explica în româneşte!

— De ce nu spui, tăticu? Străin, zici? Se schimbă jucăria! Fifi, se adresă el adolescentului, hai că avem treabă. Domnu’, aici e populaţie multă, să găsim un loc unde să discutăm în linişte.

Flancat de cei doi, începură să caute oaza de linişte necesară pentru

continuarea discuției. De comun acord fu ales un gang întunecos pe străduța unde Tim parcase mașina.

— Ce știți despre Axel? începu S. Os cu încăpățânarea omului cu idei puține, dar fixe.

— Lasă dracului tâmpenia aia! Ce ai? Dolari sau mărci? Douăzeci și cinci dolarul, doișpe marca, nici un chior mai mult.

— Sunt englez… Dacă vreți vă cumpăr orice informație despre Axel.

— Fi-ț-ar Axelul al dracului! N-auzi că nu știm de el? Scoate banii! Ce, vrei să ne găbjească caraliii? Fifi, cum se vinde lira?

— Patruzeci, domn' Fane! Da' e cam nesigură, scrie la ziar, răspunse tânărul pe o voce cu inflexiuni baritonale.

— Domnilor, e o neînțelegere! Nu schimb valută, mă interesează doar…

— Iar începi?! Ce vinzi? Ceva șpreiuri, țigări, ceasuri, țoale?

Cei doi se apropiaseră amenințător de el. S. Os era indecis, oscilând între lansarea unui viguros „Help" sau să le dea banii și ceasul și să scape de ei.

— Ușurel, băieți! Domnul e cu mine.

Cei doi amatori de schimburi economice cu străinătatea se întoarseră spre noul venit. Era Tim.

— Să trăiți! N-am știut că e omul dumneavoastră, începu să se scuze Fane, în timp ce Fifi încerca să se strecoare pe lângă peretele gangului spre ieșire. Dacă știam, semnalizam și-l ocoleam prin dreapta pe departe, nu ne băgăm noi, continuă el în timp ce nuanța măslinie a feței se albea din ce în ce mai pronunțat.

— Bine, Fane, de voie.

— Să trăiți! le urară cei doi într-un glas și dispărură în pas alergător.

— Știți, *Sir* Os, încercă Tim parcă să se scuze, nu putem trăi doar din spionaj. Am înjghebat cu niște amici un mic business de valută. Fane e unul dintre cadrele necalificate…

— O.K., kid! Tocmai mă pregăteam să-i atac în ura-uchi-ken cu ambele mâini. Ar fi fost un adevărat măcel.

Tim aprobă respectuos din cap și amândoi se suiră în mașină. S. Os era nemulțumit. O posibilă pistă devenea greu de acceptat. După țuică, speranțele puse în țigani se năruiseră și ele. Felul în care Tim rezolvase diferendul cu elementele de culoare, îl ridicase în stima lui. Se hotărî să-i împărtășească dilema în care se afla.

— *Sir*, poate că totuşi Axel a venit aici ca simplu turist. Aveţi informaţii sigure că s-ar ocupa de vreo afacere?

— Da, îi răspunse după o scurtă ezitare S. Os.

— Atunci ar trebui urmată calea inversă. Pornind de la certitudine, să alegem care dintre manifestările lui Axel ar putea avea vreo semnificaţie.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi…

— Aici, pe dreapta, *Sir*! răspunse Tim, oprind maşina în faţa unei cofetării.

— Nu vom sta la aceeaşi masă, îi şopti lui Tim, în timp ce intrau în cofetărie. Găseşte-ţi un loc în apropiere şi fii atent cum o să conduc discuţia. E un bun prilej să înveţi câte ceva… O savarină şi un cataif, ceru el tinerei zâmbitoare, îmbrăcată într-o cochetă uniformă rozalie, care venise să-i ia comanda.

— Sunteţi englez, constată tânăra adresându-i-se pe limba strămoşilor lui.

— *Yes, miss*, răspunse uşor mirat S. Os.

— De prin părţile Devonului. Aveţi maniera specifică a oamenilor din acea zonă de a lungi vorbele. Interesant.

S. Os încercă să răspundă cât mai inteligent posibil, dar constată cu uimire că tot ce reuşea să transmită era doar un lung şir de onomatopee.

— V-aş recomanda o îngheţată de fructe, ştiţi, frişca nu e prea proaspătă.

— *Miss*, daţi-mi voie să mă prezint, reuşi S. Os să îngaime, convins că numai vorbind va reuşi să risipească vraja care-l învăluia… Oswald Corcoran de Keroualle, încheie, ridicându-se ceremonios în picioare.

— O, interveni cu o evidentă uimire în glas o altă tânără, la fel de zâmbitoare şi roz îmbrăcată, care tocmai îi adusese lui Tim o ceaşcă de cafea. Vă trageţi din provensalul Jean Corcoran care a părăsit Franţa pe la 1400 şi al cărui fiu, James, a primit titlul de baronet de Keroualle?

— Da, răspunse S. Os într-un suflu.

— Aţi mai păstrat legătura cu rudele din Franţa, ramura burgundă? îşi continuă tânăra rechizitoriul.

— Nu, răspunse umil S. Os.

— Dar ştiţi desigur că ultimul despre care se ştie câte ceva a fost Michel Corcoran de Villeneuve, ajunsese general în 1914. Deşi, dragă, începu să explice celeilalte tinere care aştepta surâzătoare ca S. Os să aleagă între prăjiturile cu frişcă şi îngheţata cu fructe, e un aspect cu totul bizar.

— Hm, domnișoară… încercă S. Os să-și regăsească echilibrul sufletesc.

— V-ați decis? Prăjituri sau înghețată?

S. Os mulțumi în gând lungilor ore petrecute cu guruul Toshiro Kotuzi, dedicate hathei-yoga. Reuși să-și restabilească nivelul intelectual și chiar pe cel psihofizic, folosind câteva exerciții respiratorii Pranayama.

— Domnișoarelor, începu el surâzător, complet refăcut de emoțiile prin care trecuse, este o mare surpriză conversația pe care o susțineți…

Una dintre tinere surâse amuzată și îi răspunse:

— Știți, colectivul nostru își desăvârșește studiile superioare. Noi două suntem studente la fără frecvență.

S. Os le privi tulbure, dând aprobator din cap și orientă discuția spre Axel.

— Nu l-am văzut de două zile. Păcat, era un adevărat domn, continuă să ciripească tânăra expertă în arborele genealogic al Kerouallilor.

— Nu știți unde a plecat?

— O, nu, răspunseră aproape la unison cele două tinere. Dar ne-a promis că se va întoarce.

— Trebuia să ne întâlnim. L-am ratat. Nu v-a spus nimic despre ce ar avea de gând să facă?

— O, nu, am discutat despre Napoleon.

— Bine, mulțumesc, încercă S. Os să-și ascundă dezamăgirea sub un zâmbet fermecător și un bacșiș generos.

— Pentru a vă corija pronunția, introduceți un creion între buze și faceți câteva ore de exerciții, zilnic, cu vocalele lungi, îl sfătui tânăra specialistă, încasându-i banii pe înghețata de fructe.

— Da, da, răspunse S. Os cu un aer de resemnare completă și părăsi cofetăria urmat la câțiva pași de Tim… Nu prea sunt în formă, îi explică odată ajunși afară.

— Sunteți obosit, *Sir*, ați avut o zi grea, încercă Tim să scuze lecția ratată și îi zâmbi a îmbărbătare. Un mic somn regenerator…

— Ai dreptate, *my boy*! se agăță S. Os de justificarea oferită. E aproape două, vino la cinci să bem un ceai.

— Să vă conduc la hotel, *Sir*?

— Nu e nevoie, sunt doar câțiva pași.

— La revedere, *Sir*!

Era din ce în ce mai abătut. Tribulațiile lui Axel prin București îi

apăreau fără nici o noimă. Îndoiala începea să pună stăpânire pe el. Dacă totuşi Axel încerca să-şi petreacă o vacanţă plăcută în România? Acum ar putea fi la mare, în deltă, la vânătoare de cerbi sau cine ştie în ce alt colţişor al ţării. Singurul aspect interesant al ultimelor ore era întâlnirea cu cele două vânzătoare. Un sentiment neplăcut îl cuprindea la gândul că va trebui să acţioneze în continuare în ţara asta în care până şi două oarecare vânzătoare aveau licenţe. Încerca să facă un raţionament simplu: câte licenţe sau doctorate ar putea avea cei din securitate…

— *Ah, mein lieber Gott!*

Tresări. Ajunsese aproape de intrarea hotelului şi, pierdut în gânduri, nu le văzuse pe cele două bătrâioare cu care intrase în coliziune.

— Nu e Dumnezeu, ci doar Oswald Corcoran de Keroualle, le comunică galant. Vă rog să mă scuzaţi.

— Un francez! mârâi una dintre bătrâne, încercând să-l împingă cu un baston alb.

— Englez, doamnelor.

— O, domnule Oswald, gânguri cea de-a doua. Nu face nimic. Sora mea şi cu mine am venit astăzi de la Frankfurt. Ştiţi, continuă ea, aproape şoptindu-i la ureche lui S. Os, sora mea e oarbă.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă S. Os, acţionând ca un reprezentant al ramurii burgunde: cavaler fără teamă şi reproş.

— Mulţumesc, sunteţi amabil. Sper să ne mai vedem.

— Plăcerea va fi de partea mea, doamnelor!

Pătrunse în cameră, fluierând încetişor. Incidentul cu bătrânele nemţoaice îl amuzase. Se dezbrăcă şi se întinse pe pat, dar înainte de a adormi îşi aduse aminte de firele de păr. Plictisit, mai mult din cauza obişnuinţei căpătate în timp, începu să verifice. Dintr-o dată somnul îi pieri. Patru dintre ele dispăruseră. Avusese o vizită.

Capitolul III

CICI-BLUES

Da, avusese o vizită! Ca de obicei în faţa primejdiilor fără nume, simţi cum un fluid regenerator îl străbate alungându-i oboseala, alertându-i simţurile şi ascuţindu-i judecata. Trebuia să se concentreze. Ştiind că abuzul de hatha-yoga e contraindicat, se mulţumi cu un whisky bine dozat. Deci, totuşi povestea cu Axel este reală, îşi zise între două sorbituri. Interesul celorlalţi pentru el este justificat numai în măsura în care într-adevăr Axel pregătea o mare lovitură, iar celorlalţi le era teamă că el ar putea să le încurce planurile. Dar cum ideile nu au putut niciodată înlocui acţiunea directă, S. Os apăsă hotărât – de trei ori, conform instrucţiunilor, – pe unul din butoanele din apropierea telefonului. După câteva minute se auziră bătăi discrete în uşă şi o femeie între două vârste îşi făcu apariţia.

— Ce doreşte domnu’?

— Intraţi, doamnă, începu S. Os foarte protocolar. Luaţi loc…

— Spuneţi-mi Lenuţa, îi zâmbi femeia şi îşi scoase ochelarii, începând să le frece lentilele cu batista. Îi aşeză din nou pe nas cu multă cochetărie, aruncă o privire prin cameră, iar apoi începu să-l fixeze pe S. Os… Sper că domnu’ e mulţumit de curăţenie.

S. Os simţi că ar trebui să onoreze eforturile femeii.

— Vai, se poate, domnu’! îi spuse aceasta înhăţând cele două bancnote de zece lei, nu trebuia, mi-am făcut doar îndatoririle de serviciu… Poate aveţi vreun sprei sau vreo pereche de ciorapi de nailon?

— Am să caut, îi răspunse S. Os cu gândul aiurea… Uite ce e, Lenuţo, în afară de tine a mai intrat cineva în camera mea?

— Nu, păcatele mele, toată ziua am avut treabă la etajul ăsta. Tocmai terminasem la 118 şi mă mutam la doi.

— Poate ai părăsit camera pentru un moment, lăsând uşa neîncuiată?!

— Nu se poate, domnu’! Păi ce, eu sunt de azi, de ieri în serviciu?! Nu plec din cameră fără să încui uşa, că s-au mai văzut cazuri. Doar nu v-a dispărut ceva, că m-aţi nenorocit?

— Nu, nu, se grăbi S. Os s-o liniştească.

Era derutat. Rolul femeii îi apărea neclar. Să fi fost cumpărată de

ceilalţi, sau era o agentă a securităţii? Mintea îi lucra cu febrilitate, pierdută în supoziţii şi conjecturi şi nu urmărea decât cu o ureche distrată vorbăria femeii.

— …Am spălat cada şi am schimbat prosoapele. Apoi am luat camera cu de-a amănuntul cu aspiratorul, că n-a mai rămas fir de praf.

— Ce aspirator? ţipă S. Os, la care, vorba poetului, ochiul închis afară, înăuntru se deşteaptă.

— Buran, răspunse femeia uşor speriată.

— Pe unde ai dat cu aspiratorul?

— Păi pe ici, pe colo, veni răspunsul evaziv al femeii care încerca să se retragă cu paşi mărunţi spre uşă.

— Arată-mi!

Femeia se supuse. Treptat, zâmbetul reapăru pe faţa lui S. Os. Răsuflă uşurat: firele lipsă la apel erau în aspirator.

— Mulţumesc. Te rog să nu mai foloseşti aspiratorul în camera asta, cât timp voi locui eu.

— Bine, domnu’! Sigur, domnu’. Cum doriţi, aşa fac.

— Mai e ceva…

— Nu schimb nici prosoapele, dacă vreţi! se hotărî femeia să-l asigure că-i înţelesese ideea.

— Schimbă-le, schimbă-le, hotărî cu mărinimie S. Os. Dar uite despre ce e vorba, un prieten de-al meu, domnul Axel…

— Da, îl ştiu, bărbat bine şi culant. Când îl găseam în cameră mă trata cu o băuturică, o ţigară. Nu prea înţelegeam eu ce spunea pe limba lui, dar e un om tare vesel. Ba o dată a încercat chiar să… înţelegeţi, începu femeia să turuie pe nerăsuflate, bucuroasă că cel puţin pentru un moment domnul părea a fi scăpat de obsesia aspiratorului.

— Primea vizite?

— Nu prea. A, ba nu, era să uit de doctoriţă. Păi, chiar în ziua în care a venit aici a trebuit să facă nişte injecţii. I-au adus-o pe una de la policlinică, o aia, continuă ea cu evident dispreţ, numai dat din şolduri şi ochi peste cap.

— Cum o cheamă?

— Cecilia nu ştiu cum. Ăştia îi spun Cici, că am mai văzut-o de câteva ori prin hotel. Da’ v-am spus că lucrează vizavi. Ei, da, şi săracu’ domn Axel i-a căzut în plasă de la început. I-am văzut a doua zi, tandreţe mare. Pe urmă s-o fi lămurit ce poamă e, că nu i-am mai văzut împreună. Nu ştiu ce-or găsi bărbaţii la ea, că…

— Bine, mulţumesc, o întrerupse S. Os, nefiind curios să afle cum ar trebui să arate idealul feminin în viziunea Lenuţei. Poţi pleca.

— Deci, fără aspirator? mai întrebă o dată femeia din pragul uşii, vrând să fie sigură că locatarul nu şi-a schimbat sentimentele faţă de aspirator.

Semnul pe care S. Os îl făcu cu mâna ar fi putut fi interpretat în mai multe feluri, dar intuiţia feminină îl găsi pe cel mai bun: femeia ieşi din cameră în vârful picioarelor şi închise uşa cu o deosebită grijă. Abia pe culoar îşi făcu cruce şi rosti cu jale: „mare e grădina ta…” În timpul acesta, celulele cenuşii ale lui S. Os lucrau cu febrilitate. „Şansa, prietena ultimilor ani, nu-l părăsise” (fraza nu-i aparţinea, dar îi plăcuse; era rostită de unul din personajele ultimului best-seller poliţist pe care-l citise la Londra). Da, prin apariţia femeii începea să-l regăsească pe Axel şi totodată intra şi el într-un domeniu mai familiar. Pierdu destul timp cu rasul, spălatul dinţilor, masatul părului şi al uşoarelor riduri de pe obraji, dar rezultatul era dintre cele mai bune. Un S. Os strălucitor, cu o privire de catifea, îi zâmbea din oglindă. Câteva picături de Cedar Wood, savant aplicate – este cunoscut efectul acestei arome exotico-virile asupra simţurilor olfactive ale persoanelor din celălalt sex – şi ieşi din cameră fluierând „*When the Saints go marching in*”. Trecu pe lângă biroul recepţionerei, îi aruncă o privire devastatoare, încât tânăra roşi de emoţie, părăsi hotelul şi cu paşi elastici se îndreptă spre clădirea policlinicii. Nu-şi făcuse un plan de atac, era un aspect regretabil, s-ar putea să nu aibă un control deplin al situaţiei, totuşi era încrezător în intuiţia şi experienţa sa.

Tabloul de afişaj de la intrarea policlinicii îi dezvălui existenţa unei singure doctoriţe cu prenumele Cecilia. O chema şi Bratu şi spre norocul lui avea program de consultaţii chiar în ziua aceea. Avu o tresărire de surpriză când remarcă specialitatea doctoriţei, dar îşi zise că totul e posibil pe lumea asta. Ce, parcă lui nu i se întâmplase, şi ce tratamente dureroase şi costisitoare a trebuit să urmeze până să se vindece! În faţa cabinetului, aşezată pe un scaun, o doamnă de o vârstă nedefinită, cu o privire parcă desprinsă din tragediile greceşti, mângâia drăgăstos un pekinez.

— Tot la…? întrebă S. Os jenat.

— Tot, răspunse doamna din vârful buzelor.

S. Os luă loc pe un scaun alăturat şi încercă să-şi imagineze cum ar trebui să decurgă întrevederea cu doctoriţa. Pekinezul îl amuşina de zor dar, probabil mai puţin receptiv la miresmele Cedar Wood-ului, începu să latre.

— Ştiţi, lui Riri nu-i plac bărbaţii! îl scuză cu gingăşie doamna.

— E un punct pe care-l avem comun! răspunse sobru S. Os şi se mută pe alt scaun.

Să încerce o discuţie în forţă sau să aplice tactica privirilor catifelate, a zâmbetelor incandescente şi a frazelor cu sentiment? Oricum, va trebui să afle ce legătură a fost între femeia asta şi Axel. Oscila încă între avantajele şi dezavantajele fiecărei metode, când îi veni rândul să intre în camera de consultaţii. Zâmbetul seducător i se topi de pe buze când în faţa ochilor îi apăru o pereche de ochelari cu lentile bombate, o faţă rotundă în care firele negre ale tuleielor mustăţii se împleteau cu cele albe şi o coafură din al cărei eşafodaj complicat o şuviţă, gri, rebelă, se legăna deasupra urechii. Nu vedea trupul femeii, dar era aproape sigur că nu putea fi cel despre care Lenuţa îi spusese că e specialist al mişcărilor de şold. Totuşi, conştiincios, hotărî să verifice:

— Doamna doctor Cecilia Bratu?

— Da, eu sunt, i se răspunse cu o voce baritonală şi cu un uşor freamăt al mustăţii.

— Ştiţi, începu S. Os, sunt într-o situaţie oarecum jenantă.

— Toţi spuneţi la fel. Numele, prenumele, adresa, numele individei.

— Sunt străin, am venit pentru…

— Bravo! dădu doamna mustrător din cap. Daţi-vă jos pantalonii să văd despre ce e vorba.

— Eu am venit pentru Axel.

Doctoriţa îşi scoase ochelarii şi-l privi cu atenţie.

— Da, continuă grăbit S. Os, cu o săptămână în urmă n-aţi fost chemată la hotelul Athénée Palace să faceţi injecţii unui străin?

— Nu, răspunse enervată femeia.

— Mai există o altă doctoriţă aici cu prenumele Cecilia?

— Nu.

— Nu vi se mai spune şi Cici?

— Ştii ce, domnule, n-am timp de pierdut! Dacă ai chef de conversaţie, du-te la camera 7!

S. Os trânti uşa făcând să vibreze plăcuţa pe care scria „Cabinet dermato-veneric” şi plecă în căutarea camerei numărul şapte. O găsi: plăcuţa avertiza pe doritori că este vorba de cabinetul de psihiatrie. „M-a crezut nebun”, îşi zise cu amărăciune, începând să hălăduie, precum stafia din piesa bătrânului Will (nu ruda lui, ci celălalt, Shakespeare), pe coridoarele întunecoase. Pentru că Cici trebuia să existe! Altfel, toată

intuiţia şi experienţa lui de super-spion n-ar fi făcut două parale.

— N-am găsit Kent, percepu urechea lui S. Os scuza pe care un bărbat o adresa în şoaptă.

— N-ai găsit, adio plombe, răspunse o voce melodioasă.

— Dar bine, domnişoară Cici…!

S. Os trecuse pe lângă ei, dar auzind numele se întoarse brusc: un individ insignifiant şi o tânără roşcată, zveltă, înaltă. Ochi de un mov sălbatic, gene care aveau un aer natural cu toată lungimea lor, o piele satinată şi uşor rozacee la pomeţi, buze de un roz pal al căror contur delicat ar fi fost demn de penelul oricărui pictor renascentist, aprecie S. Os în timp ce, făcând cale întoarsă, se apropia de cei doi. Intuiţia, cunoaşterea preferinţelor lui Axel, precum şi celelalte mici detalii, deloc de neglijat – superbele picioare lungi, sânii fermi ce apăreau ca două mici coline provocatoare de sub bluza crem – îi dădeau convingerea că o găsise pe Cici cea mult căutată.

— Domnişoara Cecilia? i se adresă cu o voce uşor răguşită.

— Da! i se răspunse şi simţi dirijate din plin asupra lui farurile orbitoare ale ochilor movulii.

Aşa iau naştere accidentele! îşi zise S. Os cu resemnare.

— V-aş putea deranja câteva momente?, continuă el încercând să-şi stăpânească tremoloul din glas.

— Da. Se părea că femeia primise ca un compliment legitim interesul special care se oglindea în ochii lui S. Os. Aşteaptă-mă aici, i se adresă individului cu care stătuse de vorbă, lăsându-l să mediteze probabil la interdependenţa dintre plombe şi ţigările Kent… Despre ce e vorba?

— Sunt un prieten al lui Axel, începu S. Os ex abrupto, realizând că în faţa ochilor mov subtilităţile n-au nici o şansă.

— Da?! Şi ce e cu asta? Glasul femeii nu arăta decât o mirare politicoasă.

— Aş vrea să discutăm despre el.

— Sunt ocupată, domnule…!

— Oswald Corcoran, baronet de Keroualle.

Femeia îl privi cu multă atenţie, încât S. Os avu impresia că se află în prezenţa unui laser uman care încearcă să aprecieze până şi numerele şi seriile bancnotelor pe care le avea în portofel. Se pare că rezultatul examinării ştiinţifice îi fu favorabil, pentru că femeia începu să gângurească gingaş…

— O, domnule baron…

— Spuneţi-mi Ossie, interveni S. Os, aruncându-i privirea cea mai tandră, format carte poştală pentru recrut îndrăgostit, şi simţind că partida e câştigată.

— Tu Ossie, eu Cici, susură tânăra indicându-se cu degetul şi uitând pentru o clipă, probabil datorită unor obişnuinţe mai vechi, că străinul baron vorbeşte o impecabilă românească… Ossie, dragule, continuă pe tonul cu care probabil s-ar fi adresat iubitului de o viaţă, sunt foarte ocupată acum, ştii, serviciul, încheie, apropiindu-se de S. Os încât cele două mici coline provocatoare pe care privirea vulturească a acestuia le remarcase din primul moment, se odihneau tihnite pe reverele saharienei lui. Dar probabil că apropierea nu se făcuse decât pentru ca S. Os să poată observa cât mai clar minunaţii ochi de un mov sălbatic, dilema salariatei conştiincioase.

— Când? reuşi S. Os să îngaime, simţind cum acea răguşeală bizară îi reveni în glas.

— Diseară, veni răspunsul plin de implicite promisiuni ca o reclamă pentru tragerile loto.

Axel nu mai reprezenta decât o amintire nebuloasă în mintea lui S. Os. Toate gândurile i se concentrară asupra persoanei din faţă. În nici un caz nu trebuia să rateze întâlnirea cu tânăra Cici, de altfel l-ar ajuta şi în dezlegarea iţelor afacerii, găsi el într-un singular moment de luciditate, o justificare, deşi nu-şi mai amintea exact despre ce afacere e vorba.

— Unde?

— La ce hotel stai?

— Athénée, răspunse într-un suflu.

— La nouă, în barul hotelului, îi zâmbi femeia cu tandreţea cu care probabil canibalii întâmpinau pe noii misionari, dar S. Os îl asemui cu acela al zeiţei îndrăgostită de un muritor (nu mai ţinea minte numele zeiţei şi nici soarta muritorului, dar ce importanţă mai avea…!) …Pa, tu! îi mai adresă juna roşcată o bezea din vârful degetelor, dispărând.

Se simţea epuizat. Regretă că Tim nu asistase la discuţie ca să poată trage învăţămintele de rigoare. Cu puţin noroc poate va da şi de urma lui Axel, oricum presimţea că va fi mulţumit cu ce-i va oferi zeiţa Cici. Un duş rece ar fi cel mai nimerit pentru starea lui actuală.

— Ah, *Herr* Oswald! Nici în tinereţe nu atrăgeam bărbaţii ca acum, i se adresă o voce cunoscută.

— A, scuzaţi-mă, doamnă. Dar sunteţi încă tânără, continuă el galant

recunoscând pe una dintre cincantenarele din Frankfurt de care hazardul şi gândurile lui aiurea îl făcură să se ciocnească pentru a doua oară în aceeaşi zi.

— Sunteţi ca un savant, tot timpul cu capul în nori, răspunse doamna, îmbujorată de plăcere, la complimentul lui S. Os.

— Gânduri, doamnă, gânduri, îşi compuse S. Os o figură iluminată de o resemnare spiritualizată. De altfel rolul de savant nu i-ar fi displăcut, dar realiză că în afară de Axel şi de roşcata Cici nici o problemă fundamentală nu-l chinuia.

— Da, şi eu sunt atât de singură, continuă doamna fără nici o legătură aparentă cu discuţia anterioară. Şi cu sora mea oarbă, nici nu ştiţi câte îndur, un adevărat calvar… Nu vreţi să bem un şnaps?

Educaţia de perfect gentleman pe care o primise S. Os şi experienţa lui în relaţiile cu femeile făcură ca singura reacţie să se reducă la o uşoară tresărine. Indiscutabil, femeia îi făcea avansuri. Se ştia irezistibil, dar asta nu înseamnă că orice reprezentantă a sexului opus să-şi poată permite să-l acosteze. Aşadar, abandonă rolul de reprezentant al ramurii burgunde şi răspunse politicos, dar pe un ton glacial:

— Sunt ocupat. *Auf Wiedersehen meine Frau*, şi se retrase lăsând în urma lui doi ochi plini de melancolie.

De îndată ce deschise uşa, zări un plic. Mic, albastru, la vreun metru de uşă. Se aplecă şi ochii distinseră numele adresantului: S. Os. Îl ridică cu grijă, îl cântări, îl mirosi, îl pipăi preţ de câteva clipe şi, decizând că nici o maşinărie infernală, nici o insectă periculoasă sau cine ştie ce truc cu efecte mortale nu se află înăuntru, cu o mişcare hotărâtă îl deschise:

> „N-ai nici o şansă cu Axel! Prezenţa ta e nedorită. *Go home* altfel clipele îţi sunt numărate.
>
> Un binevoitor.”

Literele de tipar, grosolan executate, îi jucară pentru o clipă în faţa ochilor. Orice om normal şi-ar fi făcut bagajele la iuţeală, ar fi chemat un taxi şi fuga la aeroport, dar S. Os era croit din plămada luptătorilor, câteodată învingători. Provocările, în loc să-l sperie îl încrâncenau, mai ales acum, când avea o primă dovadă că povestea cu Axel nu e doar o fantasmagorie. Intră în baie. Prima mişcare, îşi zise, dând drumul la robinetul cu apă caldă, este eliminarea concurenţei. A doua mişcare, îşi continuă S. Os liniile directoare ale planului de atac în timp ce deschidea şi

robinetul de apă rece, depistarea lui Axel. Cea mai importantă mișcare, rezumă el cu un zâmbet plin de beatitudine, în timp ce toropeala îl cuprindea, smulgerea informațiilor prin orice mijloc de la Cici. Va trebui să fie dur, să abuzeze chiar de tehnica de interogare „corp la corp”, bineînțeles dându-i alt sens decât cel obișnuit în artele marțiale…

O căldură insuportabilă îl trezi. O ceață albicioasă, compactă, umplea camera. Pe bâjbâite, dibui ceasul: cinci fără câteva minute. Dormise aproape o jumătate de oră. Trebuia să se grăbească, Tim putea sosi dintr-un moment în altul. Apa devenea din ce în ce mai caldă. Uitase robinetele deschise. Dintr-un motiv neștiut, șuvoiul care se revărsa în cadă era fierbinte. Încercă să închidă robinetul, dar nu reuși. Probabil o garnitură defectă, își zise vrând să iasă afară din cadă. Avu o senzație bizară, piciorul, înainte de a atinge linoleul, se afundă în apă. Se îndreptă spre locul unde bănuia că e ușa, sperând să iasă cât mai repede din ceața fierbinte. O găsi. Smuci de clanță dar aceasta rezistă. Mai încercă de câteva ori fără succes. Se repezi în ușă și nu reuși decât să-și tumefieze umărul. Se sui pe marginea căzii, încercând să ajungă la oberlicht. Deschise geamul, își încordă mușchii și își ridică capul până la înălțimea ferestrei; departe, sub el, câțiva copaci cu frunzișul bogat, o statuie, puzderie de copii jucându-se, câteva bunicuțe tricotând sau citind liniștite pe bănci; auzea zgomotul difuz al străzii, șuieratul pneurilor pe asfaltul ars de soare, geamătul frânelor… „Ajutor”, țipă, adunându-și ultimele puteri. *„Help”*, *„Au secours*”, reluă instantaneu, gândindu-se că eforturile de salvare ar fi mai eficiente dacă s-ar ști că în pericol e un străin. Puterile îl părăsiră și alunecă din nou în lichidul care iradia căldură. Masa de aburi devenea din ce în ce mai fierbinte. Ochii îl usturau. Simțea cum nările, gura și gâtul îl ard. Nu îi era frică de moarte și nici măcar de veșnicia ei. Totdeauna, când gândurile i se îndreptaseră spre acest aspect fundamental al existenței, își dorise ca bătrânețea să fie cauza. Rareori, în clipele de înflăcărare romantică ce urmau bețiilor prelungite, mai accepta și alte cauze, dar niciodată nu-și imaginase un sfârșit atât de grotesc. Și câtă lipsă de fair-play! Unde erau adversarii de odinioară? Atunci totul se petrecea într-un „gentleman agreement”, pe îndelete. Acum, viteza genera acțiunile tuturor. De abia primise amenințarea și la nici o jumătate de oră o și transpuneau în fapt. Cu forțe regăsite lansă o nouă serie de „Ajutor” trilingv.

Auzi câteva bătăi discrete în ușă și apoi, vocea neliniștită a lui Tim:

— *Sir* Oswald, vi s-a întâmplat ceva?

— Un atentat!

Clanța ușii începu să se miște.

— Cheia e în broască, se auzi o voce necunoscută.

Pipăi prin aburul dens… Într-adevăr, cheia se afla în broască, o răsuci, apăsă pe clanță și în fața ochilor îi apărură Tim și un individ blond, grăsuț, cu un surâs impertinent.

— Ce s-a întâmplat, *Sir* Os? îl întrebă Tim.

Găsi de cuviință să nu mai amintească de atentat, modul în care evoluase situația îl făcuse să-și revizuiască certitudinile.

— Apa rece s-a oprit, robinetul de apă caldă nu se mai închide, e o atmosferă de saună, spuse într-o suflare.

— Se repară, pentru ce credeți că a venit băiatul? îl întrebă blondul. Dacă țineați minte că ați încuiat…

— Ce impertinență! Tim, la un moment dat am crezut că e un atentat împotriva mea. Știi, am primit o scrisoare de amenințare, îi comunică lui Tim, întinzându-i misiva.

Tim o citi cu atenție și în final îl privi cu un interes politicos. Nu părea prea afectat de soarta pe care adversarii i-ar putea-o rezerva mentorului lui.

— Credeți că…?

— Sigur individul de azi dimineață!

— S-a înregistrat la hotel sub numele de Cemmy Laution. A sosit ieri noapte…

— A, desigur, izbucni S. Os, lovindu-se cu palma peste frunte… Bătrânul Cemmie. Dumnezeule, de un veac nu am mai auzit de el. Credeam că a murit sau că l-au pensionat! Era celebru prin anii ’50! Să vezi, odată, în Rongo-Rongo, tocmai debutasem în meserie, începu S. Os nostalgic, lăsându-se pradă amintirilor.

— Gata! le comunică blondul, apărând în ușa băii. Un fleac. Să chem femeia de serviciu să facă curat?

— Mulțumesc, nu-i nevoie… Și cum îți spuneam, Tim, *my boy,* își reluă S. Os povestea, odată rămași singuri în încăpere.

— *Sir*, ce facem? îl întrerupse Tim nerăbdător.

— Îl lichidăm, răspunse cu seninătate S. Os.

— Nu cred că ar fi cea mai bună soluție. Dacă individul știe mai multe decât noi despre Axel?

— Atunci? întrebă S. Os.

— Îl cumpărăm, propuse realistul Tim.

— Nu ține cu ăsta, răspunse după câteva clipe de gândire S. Os. Face parte din vechea gardă… Și apoi, ce naiba, de ce să arunc niște bani degeaba când e mai simplu să-l lichidăm?!… Toată chestia e ce știe despre Axel?

— Singura soluție ar fi să ne lămuriți totuși în ce constă afacerea lui Axel.

După un moment de pauză, replica lui S. Os căzu neașteptat:

— Și dacă ți-aș spune că nu știu nimic?

Tim îl privi stupefiat.

— Nu se poate, izbucni el. Suntem puși să-l supraveghem pas cu pas pe Axel, dumneavoastră sunteți trimis special pentru asta aici și vreți să mă convingeți că nu știți despre ce e vorba?!

— Ordinatorul nostru din Londra ne-a furnizat informația că Axel s-ar afla aici pentru o mare afacere. Despre ce ar putea fi vorba, sincer nu știu.

— Bine, dar atunci s-ar putea ca totul să fie o uriașă cacealma! Axel își petrece vacanța liniștit în cine știe care colțișor al țării, și noi o să-l căutăm mult și bine!

S. Os îl privi cu evident reproș.

— Dragă, în meseria noastră trebuie să crezi în ceva. Dacă nu în oameni, cel puțin în ordinatoare. Oamenii, își continuă el emisia filozofică, prin structura lor sunt naturi schimbătoare. Încrederea pe care poți să le-o acorzi trebuie să fie limitată, pe când mașinăriile astea electronice sunt mai presus de orice bănuială. Reprezintă, permite-mi o comparație sugestivă, corectitudinea personificată. Dacă ordinatorul spune că Axel pregătește o mare lovitură, aici, atunci așa trebuie să fie, încheie el, satisfăcut de logica argumentației.

— Vorbiți serios?

— Totdeauna vorbesc serios. Altfel ce explicație ai da apariției lui Cemmie, amenințărilor care mi-au fost trimise?… Încearcă să mă sperie!? Pe mine, care am cochetat cu moartea de nenumărate ori? Nefericiții… Nu-și dau seama ce-i așteaptă, sunt ca o tornadă când mă dezlănțui.

Tim îl privi cu o placiditate de cadână.

— Îndrăzneala de a amenința e echivalentă cu o sinucidere. Și de ce crezi că sunt disperați? Pentru că știu că prin venirea mea șansele lor de reușită sunt minime. Da, *my boy*, încheie S. Os cu un fel de resemnare plină de modestie, sunt un as.

— Sub conducerea dumneavoastră spre noi victorii, *sir*!

S. Os îl privi uşor mirat. Încrederea pe care i-o acorda tânărul i se părea normală, dar dorinţa de noi reuşite, mai ales că până acum nu avuseseră nici una, trebuia temperată.

— Până la noi victorii, să dăm o raită pe la biserica pe care a vizitat-o Axel.

În holul hotelului, în timp ce se îndreptau spre ieşire, S. Os îl strânse uşor de braţ.

— Cemmie, îi şopti, indicându-i un amestec de culori violente ce se îndrepta spre ei.

Estompându-se efectul şocului cromatic, Tim distinse silueta masivă a unui bărbat care în nici un caz nu arăta vârsta pe care i-o atribuia S. Os. Pielea întinsă a feţei, de o albeaţă transparentă, dădea senzaţia unei iminente rupturi. De sub buza superioară, uşor ridicată, ieşea la iveală un şir de dinţi care prin culoare şi formă păreau identici cu cei din reclamele pastelor de dinţi.

— Operaţii estetice, masaje, saună, injecţii cu vitamine, îi spuse S. Os înţelegându-i mirarea… Cemmie, bătrâne, îmi pare bine că te văd!

— Oh, *dear,* cum de m-ai recunoscut?! răspunse cu tremolouri de soprană de coloratură în glas, Cemmie. Arăt bine, S. Os *dear,* nu-i aşa? Şi cine e acest fermecător Adonis care te însoţeşte?

Tim îl privi cu mirare. Ochii „bătrânului Cemmie” îl fixau cu o bunăvoinţă plină de tandreţe.

— Cemmie, lasă prostiile, i se adresă, evident agasat, S. Os.

— Eşti un nesuferit şi un invidios. Doar ţi-am mai spus că nu eşti genul meu, răspunse Cemmie. Vai, ce ten superb ai, tinere, i se adresă lui Tim şi-l atinse cu vârful degetelor pe faţă.

S. Os ridică ochii în sus, încercând poate o luare de contact cu Creatorul sau admirând doar enormul candelabru de deasupra capetelor lor în timp ce Tim, după ce-şi lăsă mângâiaţi obrajii, se retrase cu modestie un pas înapoi.

— *Son of…* mârâi S. Os printre dinţi.

— Oh, *dear,* câtă vulgaritate. Dar nu-mi pasă. Mă simt excelent. Vreau să dansez, să beau. Nu vrei să mă însoţeşti? îl întrebă pe Tim. Şi totuşi, cum te cheamă, frumosule?

— Tim şi e secundul meu, îi răspunse S. Os apucându-l de braţ şi conducându-l spre o zonă în penumbră a barului, unde zărise o masă liberă.

— Brută, şopti Cemmie, înfiorându-se.

— Putem discuta afaceri? întrebă S. Os.

Cemmie dădu aprobator din cap şi S. Os continuă:

— Ce e cu scrisoarea aia stupidă de ameninţare?

Cemmie îl privi cu evidentă mirare.

— Cine a fost ameninţat? întrebă el.

— Eu, răspunse S. Os.

O lucire dură fulgeră în ochii lui Cemmie, risipind tandreţea.

— Crezi că eu? Râse scurt şi continuă: Tot naiv ai rămas, S. Os. Ce nevoie mai am să te previn dacă aş vrea să te lichidez? Ai noroc că încă nu ţi-a sunat ceasul. Ştii să sunt ca un taifun atunci când mă dezlănţui.

Tim găsea că situaţia începe să devină critică. Era curios cum va reacţiona „tornada”.

— De ce mă urmăreşti? mârâi S. Os.

Tim lăsă să-i scape un uşor oftat de insatisfacţie. Din păcate, se părea că barometrul se complăcea într-o zonă de „frumos staţionar”.

— Ce întrebare idioată! Ştii bine că pentru Axel.

Tim îl privi cu atenţie. O ciudată metamorfoză se petrecuse în Cemmie: moliciunea gesturilor, unduirea glasului dispăruseră, lăsând loc unei evidente durităţi.

— Să nu amesteci afacerile şi plăcerile, tinere! îi spuse Cemmie, cu acelaşi timbru metalic în glas, parcă ghicindu-i gândurile, dar privindu-l galeş. Afacerea pe care o încearcă Axel o vom prelua noi, i se adresă el lui S. Os.

— Să colaborăm, propuse acesta.

Cemmie îl privi cu evident dispreţ şi începu să râdă.

— Atunci, ce vrei? izbucni S. Os.

— Să-l găseşti pe Axel, îi răspunse calm Cemmie. Găsindu-l, ai două posibilităţi, continuă el pe un ton profesoral, articulând cu grijă fiecare cuvânt, ca şi cum s-ar fi adresat unui arierat mintal: Să încerci s-o ştergi cu ceea ce obţii de la Axel sau să te prezinţi frumuşel aici şi să-mi aduci toate materialele. Din partea mea, cu Axel poţi să faci ce vrei… Alegând prima eventualitate, cred că ştii că orele îţi sunt numărate. Ar fi păcat, eşti încă tânăr, S. Os, îi spuse privindu-l nostalgic. Ar mai fi o a treia posibilitate, să iei primul avion spre Londra… Mi-a făcut plăcere, domnilor, încheie, ridicându-se în picioare… Tim, dacă n-ai alt program în seara asta, lansă el revenindu-i tremurul în voce, mă găseşti la bar.

Rămaseră tăcuţi la masă, S. Os cu privirile pierdute în gol, Tim uitându-se cu regret la ultimele picături de coniac din pahar.

— Schimbare de program, comunică posac S. Os. Hai în cameră să discutăm.

Mormăitul lui S. Os semăna cu o litanie. Tim desluşi leit-motivul ce revenea obsedant: „E în stare să mă omoare, nenorocitul ăsta!”

— În baie, comandă sec S. Os, odată pătrunşi în apartament. Dă drumul la apă!

— De abia a reparat ăla robinetul, ripostă Tim.

— N-are importanţă, ne trebuie zgomot, dacă sunt totuşi microfoane?! Trebuie să luăm decizii foarte importante.

— Mie individul nu mi se pare prea periculos.

— Te înşeli, răspunse sumbru S. Os. De-ai şti câţi inocenţi i-au căzut în plasă!…

— Nu la asta mă referem. Chestia cu Axel mi se pare pură fanfaronadă.

— De unde naiba să ştiu? izbucni S. Os. Pot să fiu sigur?

În faţa indignării, probabil justificate a lui S. Os, Tim se mulţumi să ridice din umeri.

— N-avem de ales, începu S. Os să gândească cu voce tare… I-o luăm înainte. Mai ales că nu ne poate fi de nici un ajutor în găsirea lui Axel… Îl lichidăm noi. Şi apoi, continuă el observând privirea reprobatoare a celuilalt, e unul dintre principiile meseriei: concurenţa trebuie eliminată în faşă.

— Cum aveţi de gând să procedaţi?

— Nu eu, tu te vei ocupa de chestia asta.

— A, nu! Asta nu! În nici un caz!

— Tim, *my boy*, începu S. Os. În primul rând tu ai un avantaj… hm, hai să-i zicem moral faţă de Cemmie. Îţi va fi mai uşor să-l atragi în cursă. Apoi, nu uita că noi formăm o echipă. Şi în orice echipă există un creier şi un executant. Şi cum eu… observând după faţa lui Tim că nu alesese cea mai bună argumentaţie, S. Os schimbă stilul pledoariei… Dragă, doar ai văzut câtă încredere am în tine. Eşti singurul care ştie că nu avem nici un indiciu în legătură cu Axel. Este secretul nostru şi aşa va trebui să rămână. Şi apoi, gândeşte-te, dacă-l lichidezi pe Cemmie, realizezi un „contract” destul de frumuşel. Dolari sau lei, la alegere. Remarcând, ceea ce i se părea zbuciumul evident al conştiinţei lui Tim, se grăbi să lanseze lovitura de graţie: în plus, după ce afacerea se va încheia vei prelua postul lui Xavier, vei conduce reţeaua. Îţi dai seama ce perspective ai?

Probabil că Tim nu realiza cu exactitate perspectivele ce i se deschideau şi continuă să-l privească îngândurat. Într-un târziu răspunse:

— E în regulă, boss!

S. Os nu reuşi să-şi stăpânească o tresărire de nemulţumire. Îl deranjase schimbarea de la princiarul „Sir” la mult prea familiarul „boss”. Dar cum ştia că niciodată trecerea de la teorie la practică nu se face fără sacrificii… Esenţial era că băiatul acceptase, deşi fără entuziasm, sarcina trasată:

— Perfect, Tim! îi zâmbi el părinteşte.

— Cum? întrebă Tim, păstrându-şi aceeaşi mină posacă.

— Şi nerăbdător pe deasupra! Bravo! încercă S. Os să atribuie alte valenţe tonului lui Tim. Se duse în cameră şi se întoarse peste câteva clipe purtând cu grijă o umbrelă. Cu asta, i se adresă lui Tim, întinzându-i-o ca pe o ofrandă preţioasă. Atenţie la vârf! Funcţionează ca o seringă. O uşoară apăsare face ca otrava dintr-un rezervor minuscul, situat în apropierea vârfului, să intre în contact aproape instantaneu cu locul unde s-a exercitat înţepătura. Câteva minute… şi Dumnezeu să aibă în grijă sufletul lui Cemmie.

— Amin! răspunse sumbru Tim, privind cu evidentă repulsie minunata umbrelă, semn incontestabil de conservatorism al perfidului Albion. Şi dumneata, boss?

— A, am uitat să-ţi spun. Cred că am găsit femeia.

— Care dintre ele?

— Legătura lui Axel.

— Cum? Evident vestea îl surprinsese pe Tim. Unde? Cine e?

— Ei, intuiţie, experienţă. A fost greu, îi explică S. Os cu o voce care trăda efortul dar şi satisfacţia profesională. E doctoriţă sau aşa ceva, o cheamă Cici şi lucrează la policlinica de vizavi. La nouă trebuie să mă întâlnesc cu ea.

Tim îl privi fix câteva clipe, vru să spună ceva, dar renunţă.

— *Go, my boy, go*! îl îndemnă S. Os. Şi Dumnezeu să-ţi călăuzească paşii, completă amintindu-şi probabil că oricum va trebui să viziteze biserica. Apropo, nu uita: nici un cuvânt lui Xavier sau celorlalţi despre faptul că nu am nici un indiciu despre afacerea în care e implicat Axel… Prudenţă! E drept că proverbul spune: *Les amis de nos amis…*

— *Sont m.a.i.*! completă rânjind Tim.

— Pardon!?

— Nimic, boss! E o variantă românească a finalului… Nici o grijă. Nu

uita să pregăteşti banii! Mă întorc sub scut.

S. Os privi îngândurat uşa care se închise. Nu înţelesese ultima replică, dar semnificaţia penultimei nu-i scăpase. Îşi reproşa că nu fixase suma, cine ştie ce pretenţii va avea băiatul?!

Decise să amâne vizita pe care o plănuise la biserică. Să rămână la hotel, în bar, să fie văzut de cât mai multe persoane. Un alibi imbatabil nu e niciodată de dispreţuit în astfel de cazuri. Nu poţi să ştii cum vor primi colegii de serviciu moartea lui Cemmie şi, deşi legea talionului nu prea e la preţ în meseria lor, ar fi mai bine să se ştie că el a avut în această seară o comportare mai presus de orice bănuială. Se uită la ceas: şapte. Încă două ore până la întâlnirea cu Cici. Trebuia să înlăture orice urmă de oboseală… Se dezbrăcă, alese o „jumătate-Lotus", poziţie recomandată de toţi experţii pentru o relaxare rapidă. Şi lăsă gândurile să-i vagabondeze… Caviar, somon afumat, câteva sticle bine frapate de Moët Chardon, o lumină filtrată – „crepuscul interior" cum spun argentinienii în tangourile lor… da, da, o muzică lină, flori, multe, multe flori, să nu uite, priviri pline de tandreţe reţinută… O durere ascuţită în şale îl trezi. O criză de lumbago, constată îngrijorat, blestemând relaxatoarea „jumate-Lotus" şi fereastra deschisă. Masându-şi zona dureroasă, se îndreptă spre fereastră: ploua. Aburi albicioşi se ridicau în şuviţe incerte din asfaltul încins. Vagi miresme de flori şi ceapă prăjită străbăteau atmosfera purificată, zgândărindu-i simţul olfactiv. Se îmbrăcă în grabă, un scurt masaj facial cu Cedar Wood, îşi făcu cu ochiul a îmbărbătare în oglindă şi părăsi încăperea în pas alert, dar curbat încă de spate: durerea nu-l părăsise.

Conversaţii în limbi de circulaţie mai mult sau mai puţin universală, estompate din când în când de lamentările Bee Geesilor care-şi narau „tragedia" în acompaniament de chitare, îl primiră la intrarea în bar. Le zări pe cele două nemţoaice, le salută ceremonios şi se îndepărtă grăbit spre celălalt colţ al barului, căutând o masă liberă. Renunţă: toate erau ocupate. Trebuia să ia o decizie rapidă, o şi văzuse pe una din cele două surori frankfurteze şoptindu-i ceva celeilalte şi arătând spre el. Probabil se pregăteau să-l invite la masa lor. Ochii se opriră asupra unei mese din apropiere la care un solitar cufundat în lectura unei cărţi sirota alene dintr-un pahar cu lichid incolor. S. Os hazardă o întrebare şi, obţinând permisiunea, se aşeză încet pe scaun. Istoria se repetă, filozofă el: încă o dată Anglia iese învingătoare din încercările nemţeşti belicoase. Găsi că e cazul să se prezinte şi să-i mulţumească celuilalt pentru amabilitate.

— Zub, răspunse amatorul de lectură şi ochii de un albastru cenuşiu îl fixară pe S. Os câteva clipe, întorcându-se apoi din nou pe paginile cărţii.

S. Os îl cercetă cu atenţie, încercând să-i ghicească naţionalitatea şi ocupaţia. O carură atletică, faţă arsă de soare, buze senzuale, o gropiţă adâncă în bărbie, părul nisipiu, tuns scurt, doar o şuviţă rebelă care-i cădea din când în când pe frunte. Renunţă: individul putea fi orice, între un şef de promoţie al West-Pointului şi un intelectual sclav, cel puţin aşa arătau cei pe care-i văzuse el prin filme. Optă pentru a doua posibilitate, remarcând că e vorba de o carte de versuri, deşi atâta ataşament faţă de poezie într-un bar i se părea cam exagerat, dar cu intelectualii din ziua de azi… Ochii obişnuiţi cu lumina psihedelică a barului, distinseră la una din mesele din apropiere o creatură de vis: blondă, ovalul feţei de o perfecţiune picturală, ochii de culoarea perlelor rare. O fixă insistent, ştiind din experienţă că până la urmă privirile li se vor întâlni. Atunci când evenimentul se produse, avu senzaţia dezagreabilă că blonda îl fixa cu acelaşi interes cu care remarci o vitrină goală. Tip iceberg stilizat, o cataloga el vexat.

— N-aveţi un foc? ceru o voce melodioasă într-o franceză aproximativă.

S. Os se întoarse în mod reflex, cu bricheta în mână. La masa alăturată două tinere, la fel de ochioase şi de brunete, îl priveau zâmbitoare, fiecare cu câte o ţigară în mână. Galant, S. Os le aprinse ţigările, dar remarcă cutiile de chibrituri de pe masă. Surâse: încercarea tinerelor, atât de monoton identică în toate colţurile mapamondului, îl amuza totuşi.

— *Moi,* Jenny, se prezentă una dintre ele, suflându-i savant câteva rotocoale de fum în ochi.

Zub închise cartea şi o lucire aprobatoare i se aprinse în ochi în timp ce detalia plastica celor două francofone. De unde se vede că între plăcerile poeziei şi poezia plăcerilor nu e decât un pas, concluzionă S. Os în cel mai pur stil dickensian.

— *Moi,* Tanzi, adăugă cea de-a doua. Aş bea un whisky, îi comunică celeilalte în aceeaşi franceză bizară, ca şi cum i-ar fi fost frică că Jenny, datorită unei bruşte amnezii, ar fi uitat limba maternă.

S. Os căută privirea lui Zub, încercând să ghicească dacă acesta ar fi de acord să-i devină partener în investiţia financiară pe care o impunea dorinţa Tanzei. Drept răspuns, Zub redeschise cartea, cufundându-se din nou în lectură. Timid, zgârcit, filozof sau pederast, enumeră S. Os enervat posibilele raţiuni ale comportării celuilalt. Sau poate toate patru la un loc,

îşi zise, decizând în mod definitiv, printr-o ciudată asociaţie de idei, că Zub este un intelectual.

— Domnul Keroualle! Domnul Keroualle! La telefon!

Se ridică grăbit, dar, observând tristeţea care începea să se aştearnă pe chipurile fetelor, ridică din umeri a neputinţă.

— Destinului şi apelurilor telefonice nu li te poţi opune, şopti, lăsându-le să-şi savureze paharele cu pepsi… De Keroualle, îi atrase atenţia barmanului care-i întindea receptorul.

— Precup, îi răspunse acesta. Dar puteţi să-mi spuneţi Jean… Londra, adăugă el cu o nuanţă de respect în glas, arătându-i receptorul.

— Oswald, *dear*, cum ai călătorit? recunoscu S. Os vocea lui Sister.

— Excelent.

— Bravo! Ce face prietenul tău?

— Din nefericire, nu m-a aşteptat. A plecat într-o excursie în ţară.

— Păcat! Ştiu cât ţi-ai dorit să fii împreună cu el. Apropo, avem o surpriză pentru el. Am aflat că unul din verii lui vine să-şi petreacă şi el concediul acolo.

— Minunat!

— Nu-i aşa, Oswald, *dear*? Sper că vă veţi distra bine. *Bye*, *Bye*! S. Os privi îngândurat receptorul. Faptul că cei din compania lui Axel îi trimiteau acestuia un ajutor, îi confirma faptul că Axel pregătea o mare lovitură aici. Cine să fie acest secundant? Cemmie? Da… dar Cemmie nu păruse prea afectat că Axel ar fi putut fi lichidat. Cumpănind câteva clipe, S. Os îşi zise că şi pe el, dacă ar fi fost în situaţia lui Cemmie, nu l-ar fi interesat decât rezultatul operaţiei şi nu soarta protagonistului. Bine, dar Cemmie făcea parte din altă companie, îşi reaminti el în timp ce se îndrepta spre masă. Parcă mai poţi fi sigur de ceva cu permutările astea perpetue de cadre, îşi zise scârbit. Totul e într-o continuă reorganizare, îşi aminti el de gluma în care un tip se plimba pe stradă agitând ritmic o plasă în care se zbenguiau câţiva şoricei. „Ce faci?” fu întrebat. „Îi reorganizez”, răspunse tipul. „Dacă nu i-aş mişca, ar avea timp să roadă plasa!” Ori e Cemmie, ori e unul care încă nu-şi făcuse apariţia; de altfel mesajul lui Sister nu era prea clar.

Cele pe care le lăsase singure şi triste gângureau surâzătoare în compania unui domn. O faţă rotundă cu tentă măslinie, nasul uşor coroiat, ochii de culoarea cafelei cu lapte. Sub haina din piele de căprioară se distingea o cămaşă în tonuri pastelate, care mula cu deosebită străşnicie un trup grăsuţ. Nasturii cămăşii, descheiaţi până în apropierea ombilicului,

lăsau să se întrevadă câteva fire de păr de culoare incertă şi un lanţ masiv de aur pe care S. Os distinse, scris în filigran: Florio. Italian, îşi zise, reluându-şi locul la masă şi aruncând o privire spre Zub. Pe acesta îl abandonase pasiunea lecturii şi părea foarte interesat de conversaţia de la masa alăturată.

— *Voglio una Madera,* ceru una dintre cele două „fecioare cu ochii sprinţari şi sâni ca de piatră", vădind certe aptitudini lingvistice.

— *Ma certo, carissime.* Florio Benetti vă oferă Florio Marsala, răspunse tipul dovedind un deosebit simţ al calamburului… Şi cum spuneam. *Tutta la* ziua, *lavoro. E poi, la sera con la mamma. Lavoro e la mamma. Una vita semplice.* Strâng bani *per il mio matrimonio.* Caut una inima *sorella. Capisci*?

— *Si, si,* răspunseră într-un glas tinerele, evident emoţionate de autobiografia lui Florio.

— Madona v-a trimis în calea mea, continuă Florio. *L'amore,* ce minunat e… Rămase apoi tăcut, privindu-le fix. *Scuzi, signore, lei paria italiano*? i se adresă lui S. Os.

— *Si.*

— *Lei è un solitario comme me?*

— *No, inglese.*

— *Inglese*! Londra, Regent Street, Big-Ben… Minunat! Aveţi vreun program în seara asta? i se adresă în englezeşte. Le luăm pe fete şi mergem la mine în cameră. Ascultăm muzică, dansăm…

— Sunt ocupat! tăie S. Os elanul italianului.

— Păcat! Dacă vă răzgândiţi, camera 147.

S. Os tresări. Era camera în care locuise Axel.

— Mi-ar face mare plăcere, domnule, i se adresă S. Os pe un ton din care răzbăteau regretele. Dar sincer, nu pot. Ce-ar fi să amânăm pe mâine seară?

— Excelentă idee! mormăi Florio. Dar eu cum mă descurc în seara asta?

— Mi-aş permite să vă ofer modestul meu ajutor, se oferi Zub, ridicându-se în picioare şi înclinându-se uşor.

— *Lei è mio fratello*! M-ai salvat! Sfântă Fecioară şi San Giovanni, *grazie*! se entuziasmă Florio, ridicându-se de pe scaun şi îmbrăţişându-l pe Zub.

S. Os superviza scena cu un ochi amuzat, iar fetele îi priveau pe cei doi

protagoniști cu plăcerea calmă cu care animalele turmei contemplă pășunile familiare.

— Ossie, dragule! murmură o voce melodioasă.

Ridică ochii și imediat inima îi făcu un salt, epiderma i se coloră, părul i se ondulă, nasul îi fremătă: în fața lui era Cici, mai superbă încă decât în orele de serviciu.

— *Capisco,* îi zâmbi galben Florio. O zeiță, Venus din Milo cu brațe, Afrodita ieșind din…

— Ciao! lansă scurt S. Os, cuprinzând-o pe după umeri pe Cici și îndepărtându-se.

Simțea în spate privirile invidioase ale consumatorilor de ambele sexe. „Formăm o pereche superbă”, își zise mândru, lăsându-și mâna pe spatele lui Cici, ca într-o mângâiere mașinală.

— Niciodată, îi spuse aceasta surâzând.

— Ce? o întrebă S. Os cu candoare.

— Nu port niciodată sutien.

A fost o seară ca-n povești, deși nu chiar conformă cu planurile pe care și le făcuse S. Os. Cinară într-un restaurant aglomerat, într-o atmosferă poluată fonic de cele câteva zeci de decibeli peste limita normală, generați de stația de amplificare a orchestrei. În pauze, în timp ce sorbea din lichidul de culoare și gust incert, numit Zarea – „*la meilleure*”, îi spusese oberul cu deosebit respect când prezentase sticla – S. Os încerca să dirijeze discuția spre Axel.

— Dar ți-am spus, Ossie, că n-a fost nimic între noi, răspunse enervată Cici, în timp ce decupa cu delicatețe al doilea *beef-teak*. O brută, ăsta e prietenul tău. A vrut să profite de mine… Să mă îmbete… Știi, eu, ca fetele, nu prea obișnuiesc, zise, lăsând ochii pudic în jos și constatând că paharul e gol îi făcu semn lui S. Os să i-l umple. Dar nu i-a mers, rosti, sorbind dintr-o înghițitură conținutul paharului.

— Și nu l-ai văzut decât în seara aceea?

— Da, iubitule, nu mai fi gelos.

— Nu ți-a spus nimic despre locul unde va pleca?

— La dracu! izbucni Cici. Încerca să mă pipăie, nu să-mi facă conversație… Un coniac mare, ceru chelnerului care se apropiase de masa lor. Și nu uita, zahăr pe buza paharului… Ossie, de ce vrei să stricăm seara asta în care inimile noastre încep să se cunoască? îl întreabă pe un ton plin de dulceață. Îți jur, nu știu nimic despre Axel. Mi-a propus să mă culc cu el

şi l-am pleznit. Asta a fost tot!

Cu ochii uşor înceţoşaţi, dar cu mintea trează, S. Os o cercetă cu atenţie. Da, se pare că asta fusese tot! Totuşi, decis să îmbine utilul cu plăcutul, S. Os hotărî să-şi rezerve restul serii propriului „eu” – psihic şi fizic – mai ales că Cici era deosebit de atrăgătoare, iar în plus subconştientul îi sufla că ar fi o minunată revanşă faţă de Axel.

— Să mergem să dansăm, iepuraşul meu scump! se alintă roşcata copilă. Dar nu aici, undeva mai intim.

— La mine sau la tine? întrebă plin de speranţe S. Os.

— Mai târziu, pisoiul meu drag. La bar, la „Melody”.

S. Os, „iepuraşul-pisicos”, plăti şi, braţ la braţ, ea lăsându-şi buclele roşcate să se odihnească pe haina lui bleu petrol, el şoptindu-i vorbe dulci, străbătură traseul până la barul „Melody”. S. Os se lăsă antrenat într-un vârtej ameţitor de ritmuri noi sau de mult uitate, pe care el ca un adevărat profesionist, le tratã cu aceeaşi nobilă detaşare, alegând maniera clasică de a dansa, aceea de a face corp comun cu partenera. Ritmurile nebuneşti, freamătul înmiresmat al buclelor roşcate, privirile de ametist, susurul şoaptelor tandre ale partenerei au avut rolul lor în evoluţia stării generale a lui S. Os, dar precumpănitor a fost efectul nenumăratelor whisky-uri mari sau mici îngurgitate. După ce avu de mai multe ori senzaţia că filmul se întrerupe, la un moment dat îi dispăru şi această senzaţie, cufundându-se încet dar sigur într-o zonă a imponderabilităţii mintale. Nu ştiu când părăsiseră barul şi cum ajunsese la hotel. Luciditatea sau, în sfârşit, fărâme din ea, începu să-i revină când se afla în cameră şi când dinspre pat o voce catifelată, atât de bine cunoscută, îi spuse: „Ossie, timidul”… „Ossie, descurcăreţul”, rectifică ea, după un timp… „Ossie, priceputul”, murmură mai apoi… „Ossie, virilul”, suspină, plină de respect, într-un târziu… „Ossie, nemaipomenitul”, gemu ea, epuizată, înspre dimineaţă… „Ossie!” ţipă disperată, în momentul în care razele soarelui începuseră să se infiltreze în încăpere şi mâna lui S. Os se mişcă… pentru a ajunge la telefonul care ţârâia monoton de câteva momente.

Capitolul IV

Kix-cancan

— *`Morning, Sir*! i se adresă o voce vag cunoscută.

— Mda! Vru să mai spună ceva, dar constată că ar avea dificultăţi în exprimare; o pastă vâscoasă, amăruie, îi umplea gâtul şi gura, iar câteva ciocănele îi băteau în ritmuri diferite în craniu. Să fie o stare gripală…?

— Tim!

— Mda!… Pe naiba gripă, băuse cam mult în seara precedentă. Şi Cici…?!

— Pot să urc?

— Da… Cici care încă mai dormea… Peste un sfert de oră, reuşi să articuleze punând receptorul în furcă… Iubito!

Tandreţea lui rămase fără răspuns. Se frecă la ochi, se uită şi sub pat, se deplasă anevoie până la baie, mai lansă o dată – deşi înţelesese că e inutil – duiosul „iubito” şi în faţa evidenţei se lăsă moale pe un scaun: Cici se volatilizase! De neînţeles; îi reveneau în minte şoaptele ei răscolitoare, toată gama gradată a aprecierilor, pe care calităţile lui de gentleman desăvârşit le meritase… Constată cu uimire că dormise îmbrăcat: reverele minunatului său blazer bleu-petrol căpătaseră o ciudată formă plisată iar impecabila dungă a pantalonilor gris-perle dispăruse… Să o fi condus pe Cici acasă, iar când s-a întors să se fi culcat îmbrăcat?… Avea dreptate *Sir* William când îl avertiza împotriva excesului de alcool. Groaznica boală, transmisă de generaţii de Corcorani, amnezia, pusese stăpânire pe el. La început doar scurte crize pasagere, se încurajă, reamintindu-şi cuvintele lui *Sir* William, în timp ce se dezbrăca. În fond e o boală seniorială, chit că apare din ce în ce mai frecvent şi la ariviştii de toate categoriile, remarcă cu o uşoară grimasă de dezgust, probabil din cauza şuvoiului de apă rece al duşului care-i stropea din plin trupul. Obsedant îi reveneau în minte adjectivele asociate de Cici numelui său în timpul secvenţei lor amoroase… Cu apa şiroind pe trup, ieşi din baie şi se repezi în cameră. Pe noptieră, lângă veioză era romanul poliţist pe care-l frunzărise ieri… Îl răsfoi la repezeală… în sfârşit dădu peste ceea ce-l interesase: o scenă erotică, între protagonist şi o tânără al cărei rol în carte era de a trece prin paturile a cât

mai mulţi bărbaţi. Stupefiant era că interludiul amoros din carte era aproape identic cu al lor… Să știe oare Cici englezește? Și dacă știa? când a avut timp să citească cartea? Și dacă a citit-o, cum de memorase tocmai scena aceea? Să aibă vreo semnificație ascunsă? Momentul de meditație îi fu întrerupt de bătăi discrete în ușă.

— Intră!

— *Hello, boss*! Arăţi la fel de minunat ca un tip salvat de la înec. O noapte agitată? râse Tim șmechereşte.

— Ehe, răspunse S. Os evaziv.

— Femeia?! îi făcu Tim cu ochiul.

— O pistă falsă.

— N-ai aflat nimic? întrebă Tim decepționat.

— Nimic… Cemmie?! Ce ai făcut cu Cemmie?

— E în regulă, boss!

— L-ai…? se opri speriat… Microfoane, îi şopti lui Tim… Ai luat breakfast-ul?

— Boss, aici oamenii muncii se scoală devreme!

— Așa o fi, răspunse cu îndoială S. Os. Hai în restaurant să mănânc și eu ceva.

Doar câteva mese erau ocupate. Se aşezară în apropierea ferestrelor imense prin care razele soarelui, filtrate de draperiile de pluș cărămiziu, pătrundeau în șuvițe subțiri.

— Un ou moale și o cafea mare, neagră!… Ce ai făcut cu cadavrul?

— Care cadavru? se miră Tim.

— Cemmie, mârâi S. Os.

— Păi nu l-am omorât.

— Ce? izbucni S. Os.

— *Easy, boss, easy.* Lasă-mă să-ți explic. M-am gândit bine, nu era cea mai bună soluție. În primul rând pentru mine, știi, nu cred că sunt talentat pentru rolul ăsta. Apoi, orice cadavru înseamnă complicații cu miliția și securitatea și noi numai de asta n-avem nevoie. În plus, în cazul asasinării lui Cemmie mai mult ca sigur că indivizii din rețeaua lui ar fi ajuns în cele din urmă până la noi… sigur până la dumneata, boss, lansă după o scurtă pauză. Nu cred că ţi-ar fi priit situația!

— Unde-i acum Cemmie? reuși să întrebe S. Os.

— La închisoare, rânji Tim.

S. Os îl privi stupefiat.

— Schimb de valută la negru. Știi că aici poliția nu glumește cu astfel de treburi! Îl țin câteva zile la răcoare și apoi îl expulzează. Lucrătură de mare artă, boss!

S. Os îl privi sceptic.

— O să fie ca un mielușel, continuă cu entuziasm Tim. Crezi că o să-i convină să se afle cum a fost tras pe sfoară? N-o să zică nici pâs! Îl ai la mână, boss!

Argumentele lui Tim începură să-l convingă. Într-adevăr, Cemmie căzuse în plasă ca un ageamiu.

— Bravo! începu el să ridă, bătându-l pe umeri protector. Umbrela?! Ce ai făcut cu ea?

— E acasă, boss, răspunse Tim ușor jenat. Tocmai voiam să-ți spun: știi, aici nu găsești o umbrelă mai ca lumea. Ba sunt stricate spițele, ba e arcul slab… Ziceam s-o păstrez, oricum marfă englezească…

S. Os vru să spună ceva, dar Tim continuă grăbit:

— Nici o teamă, am aruncat mizeria aia de recipient cu otravă. Ce zici, boss?

Ce naiba să mai zică? Poate într-adevăr umbrelele românești sunt de o calitate mai slabă, și dacă tot aruncase otrava…

— Mă rog… Hai să mergem!

— Doamne ajută, boss!

— Da, cu biserica începem… Așteaptă-mă puțin. Dumneata ai fost de serviciu și azi-noapte? i se adresă portarului.

— Da, domnule.

— Pe la ce oră am venit?

— N-ați venit, ați fost adus. Pe la unu și jumătate, domnule.

S. Os îl privi mirat.

— Relu, barmanul de la „Melody” v-a cărat până aici. Se întâmplă în mod frecvent, domnule, încercă tipul să-l liniștească.

— Și tânăra care mă însoțea? întrebă S. Os ușor jenat.

— Erați singur, domnule… Când v-am dus în cameră, ați vrut să-mi mulțumiți, dar…

— Ce s-a întâmplat?

— Ați adormit, domnule.

— Bine, îți mulțumesc acum, rosti S. Os grăbit, îndepărtându-se.

Mergeau în tăcere. Hotărâseră că o plimbare ar fi nimerită pentru cele câteva sute de metri pe care le aveau de parcurs până la destinație. Un

excelent exerciţiu, îşi zise S. Os, pentru trupul şi mintea obosite de efectele unei nopţi a cărei evoluţie incertă îl lăsa încă perplex. Gândurile îi oscilau între dispariţia lui Cici şi vizitarea bisericii. Ce căuta Axel într-o biserică? Icoane rare sau obiecte de cult de mare valoare? Ce nevoie avea să vină în România când bisericile italiene sunt locurile ideale pentru astfel de acţiuni. Un contact cu o anumită persoană? Puțin probabil, băieții îi spuseseră că Axel a, fost o singură dată în biserică, că a stat doar un sfert de oră şi în tot acest timp s-a rugat. Renunță, hotărând că o perplexitate, cea cauzată de dispariția lui Cici, era suficientă pentru creierul lui în dimineața aceea.

— Boss! Aici.

— Așteaptă-mă.

Urcă cele câteva trepte de piatră alburie, deschise încetișor ușa de stejar masiv, pe care timpul şi cariile îşi lăsaseră urmele şi pătrunse în lumina incertă a lăcașului de reculegere. Mirosea a tămâie şi ceară fumegândă. În stranele situate de o parte şi de alta a naosului câteva persoane meditau sau moțăiau. Raze de soare convalescente pătrundeau prin vitralii dând luciri neașteptate cromaticei pereților. De dată recentă şi fără valoare, îşi zise S. Os cercetând scenele cu Sfinți şi subiectele din Noul şi Vechiul Testament ce ornau pereții. Certitudinea îi fu întărită când observă icoanele şi obiectele de cult din apropierea altarului. Se întoarse spre ieşire cercetând încă o dată picturile de pe pereți: Sfântul Gheorghe ucigând balaurul, Vânzarea lui Iosif, Mântuitorul şi viţa de vie, Cina cea de taină, Visul lui Iacob, Sfântul Ilie în car… Nu, imposibil de găsit o rațiune vizitei lui Axel… Doar poate că… Axel avusese nevoie de ceea ce simţea el acum: o liniște binefăcătoare îi cuprindea sufletul, risipind îngrijorările şi frământările. Aprinse o lumânare, adresă o rugă Sfântului Nicolae, cel aducător de noroc, îşi făcu cruce cu smerenie şi ieşi. Prima persoană de care dădu cu ochii fu Zub care fotografia exteriorul bisericii.

— *Good morning.* Nu merită, e destul de recentă.

— Nu-i din XVI? întrebă descumpănit Zub.

— Începutul lui XIX, răspunse expert S. Os.

Tim îl aştepta rezemat de gardul bisericii, fumând.

— Știi, îi spuse S. Os, îmi pare rău de Cemmie! Noi suntem de vină, n-am ştiut să ne apropiem de sufletul lui.

Tim îl privi circumspect şi strivi chiştocul sub talpă.

— Da, continuă S. Os, să sperăm că ne vor fi iertate păcatele… Hai! După ce ne-am bucurat sufletul să ne luminăm ochiul şi mintea.

— Adică, la muzeu? întrebă bănuitor Tim?

— Da… Îi revenea în minte predica pe care reverendul Clay o ținuse cu câteva săptămâni în urmă în biserica Kerouallului: „grija trupului să nu o prefaci în pofte”. Era un panegiric al cumpătării, al stăpânirii de sine…

— Bă, față, fii atent pe unde calci, i se adresă o voce dogită și se pomeni împins într-o parte. Noroc că Tim întinse la timp o mână salvatoare.

— Mulțumesc, *my boy*… Totuși am procedat bine cu Cemmie… Brutalul contact cu realitatea risipise fragila idee a fraternității umane care amenința să i se înfiripe în minte.

— Bineînțeles, boss, aprobă un Tim surâzător. A fost de vreun ajutor vizita la biserică?

— Nu, Totul e în limitele banalului. Rămâne muzeul… Colecții de pietre prețioase, bijuterii, pânze de mari maeștri?

— Pictură românească modernă.

S. Os lansă câteva onomatopee care-i transmiteau neîncrederea.

— Dacă vizitarea muzeului ar fi succedat-o pe cea a bisericii, aș înțelege, ar fi fost vorba de un fel de penitență sau de autoflagelare… Nu poți bănui de ce sunt capabili cei căzuți în fanatism religios…

— A precedat-o! clarifică Tim ordinea vizitelor pe care le făcuse Axel.

S. Os. ridică din umeri a neputință. Deoarece era o dimineață plăcută luminată de un soare strălucitor, cu totul deosebit de cel al Kerouallului, iar mersul pe jos i se părea o terapie utilă pentru momentul de față, S. Os se lăsă condus spre muzeu.

— Vă aștept aici, îi spuse Tim, așezându-se pe una din băncile din holul muzeului.

Străbătu câteva săli aruncând priviri atente tablourilor agățate pe pereți. În cea mai mare parte peisaje, pe care, trecându-le în revistă, le categorisi în rurale și citadine. Cele rurale erau asociate anotimpurilor, o impresie favorabilă făcându-i cele de iarnă, singurele din care lipseau tractoarele, semănătoarele, mașinile de treierat, sapele, greblele, coasele și restul de utilaje agricole care se îmbulzeau în celelalte. Pe cele citadine S. Os le împărți, după o oarecare chibzuință, în „exterioare”, și „interioare”. În „exterioare”, ochiul lui expert reuși să discearnă o temă predominantă – un fel de trecere în revistă a tipurilor de construcții din diferite orașe ale țării și a echipamentelor folosite. Nici o legătură cu Axel, decise, gândindu-se că ar fi totuși bine să se intereseze dacă Axel nu se ocupase în ultima vreme de afaceri imobiliare sau de exportul de macarale. La cele „interioare” simțul

său estetic vibră, artiștii vădind și certe posibilități portretistice, dar rațiunea rămase neclintită. Nu putea exista nici o legătură între scenele deosebit de vii cu țesătoare sau cu strungari și oțelari – cam acestea erau temele predominante ale tablourilor – și preocupările lui Axel. Și chiar dacă ar fi existat, îi era imposibil să decidă dacă ar trebui să-și orienteze cercetările spre industria textilă sau spre cea metalurgică. Așa că trecu într-o altă sală pe care, cel puțin la prima vedere, o considera neutră: un amestec familiar de stiluri, cu expresioniști târzii, cubiști și mai întârziați și suprarealiști incerți. Se opri indecis în fața unui tablou în care figuri geometrice de forme și mărimi diferite, într-o cromatică violentă, se întretăiau dezinvolt sub toate unghiurile posibile.

— Remarcați planurile ritmic ordonate, cu contrapunctele de drepte și de curbe, cu liniile de construcție bine marcate și combinate pentru realizarea armoniei generale.

S. Os se întoarse uimit spre individul care i se adresase: un domn între două vârste, o figură inteligentă, un aspect civilizat, în sfârșit o persoană pe care în alte condiții ar fi considerat-o drept serioasă.

— Și îmbinarea culorilor dure cu cele evanescente, continuă vocea. Materia, cu toate formele ei de diferențiere, vibrează. E un transcendentalism fizic.

S. Os reuși să deslușească ce era scris pe o plăcuță de sub tablou: „Prima zi de recoltat la I.A.S. Bărăganu”. Ca-n transă se îndreptă spre ieșire, masându-și ritmic tâmplele.

— Ai obținut ceva, boss? îl întrebă plin de speranțe Tim.

— O migrenă îngrozitoare, mormăi S. Os… Nu înțeleg nimic din comportarea lui Axel.

— Poate nici nu ai ce, boss! Explicațiile cele mai simple sunt totdeauna cele mai raționale, rosti sentențios Tim. Dacă totuși tipul a venit aici ca simplu turist și acum…

— Sunt sătul de „dacă” și „poate”! Ți-am mai spus, ordinatorul nu se înșeală niciodată, apoi venirea lui Cemmie… Și apropo, aseară Sister mi-a telefonat, avertizându-mă că firma lui Axel a mai trimis un om aici… O fi fost Cemmie, o fi altcineva?…

Tim îl privi îngândurat realizând probabil că, prin apariția încă a unui reprezentant al concurenței, o nouă sarcină de mare încredere, similară cu aceea din cazul Cemmie, îi va fi trasată.

— Tipul cu care ai schimbat câteva vorbe la biserică a apărut la muzeu

imediat după noi. Îl cunoşti?

Fu rândul lui S. Os să-l privească gânditor… Zub! Cel pe care-l clasase irevocabil în categoria intelectualilor de duzină să fie secundantul lui Axel?… Improbabil, tipul n-avea *„le phisique d'emploi"*… Sau poate îl avea, dar în maniera clasică: anonimul în tonuri de gri.

— Aseară l-am văzut prima dată, îi răspunse. Îl cheamă Zub… Vizitele la biserică şi muzeu pot fi simple coincidenţe, deşi în meseria noastră… Crezi că ar fi cazul să-l lichidăm?

— Să nu ne grăbim, boss. Să vedem dacă mai acumulează coincidenţe.

— Aceeaşi părere o am şi eu… Ce facem cu Axel? Suntem în impas.

— Ca la bridge, boss. Dumneata eşti „asul", Axel e „regele", ne-ar mai trebui „dama" şi am putea încerca impasul.

— Da, dar unde o găsim? surâse amuzat S. Os. Xavier n-a mai aflat nimic?

— Nimic… Observând că S. Os păstra aceeaşi mină surâzătoare lansă cu o voce nesigură: Boss, cu banii ce facem?

— Ce bani? întrebă S. Os, dispărându-i surâsul.

— Păi pentru Cemmie.

— A, desigur, *my boy*, n-am uitat. Vom rezolva şi problema asta. Deşi, Tim, mă dezamăgeşti. Sentimentul datoriei împlinite ar fi trebuit să-ţi dea satisfacţii mai mari decât banii. Nu banii aduc fericirea!

— Ştiu, boss, ci numărul lor!

Se apropiaseră de hotel. Rezemat de o vitrină, purtând un maieu cu o Jennifer în nuanţe mai estompate decât cea din ziua precedentă, îi aştepta Tom.

— Femeia şi-a făcut apariţia la restaurant.

— Când? Cine e? Aţi urmărit-o? se îngrămădi S. Os în întrebări.

— E încă la restaurant. A venit acum vreo jumătate de oră. Bob o supraveghează.

— Excelent! Aşteptaţi-mă câteva clipe!

Pătrunse în fugă în hotel, stârnind priviri intrigate. Ajuns în cameră îşi schimbă hainele, se uită aprobator în oglindă şi-şi masă tâmplele dureroase cu câteva picături de Cedar Wood. În acelaşi stil de alergător de cursă lungă, părăsi încăperea.

— Unde-i maşina? îi întrebă pe cei doi, răsuflând greoi.

— Nu-i nevoie, *Sir*, îi răspunse Tom. E doar la câţiva paşi, „Braseria Ambasador".

— Tim, rămâi să-l aştepţi pe Zub. Tom se va reîntoarce imediat şi dacă Zub îşi face apariţia, va prelua urmărirea. După ce i-l laşi pe Zub în grijă, vii la restaurant, împărţi S. Os ordinele de luptă.

— *Yes, sir*, răspunseră cei doi într-un glas, parcă simţind că momentul decisiv se apropie.

Era nerăbdător s-o vadă. Nu ştia nimic despre ea şi nici nu reuşea să şi-o imagineze. Ce importanţă mai avea? Tânără sau bătrână, frumoasă sau pur şi simplu banală, blondă sau brună, era poate singura legătură spre Axel. Nu-şi făcuse un plan de atac, oscilând între un flirt cu toate implicaţiile lui şi avansarea unei sume de bani dacă femeia i s-ar fi părut bine informată şi capabilă să trateze afacerea. Ar mai fi rămas maniera forte, dar el, un perfect gentleman şi pe deasupra şi englez, nu o admitea în relaţiile de serviciu cu femeile. Dacă, din păcate, va fi necesară, îi va lăsa pe Tim şi pe ceilalţi s-o aplice, oricum ei n-aveau de apărat un prestigiu. Va declanşa atacul pe tonul unei urbanităţi naive, iar derularea evenimentelor va determina alegerea tacticii. În fond totul depindea de cât şi de ce ştia femeia aceea. Are vreun rol în afacerea lui Axel sau e doar o altă Cici? reuşi să se mai întrebe intrând cu dreptul în restaurant. Bob îi făcu un semn discret şi o studie câteva clipe: părea o persoană bine conservată, de o vârstă nesigură, putând avea, în funcţie de depărtarea de la care o priveai, între treizeci şi cincizeci de ani. Buclele şatene i se vălureau pe umeri, trupul zvelt cu rotunjimi cât şi unde trebuie, iar picioarele, atât cât se vedeau de sub fusta al cărei tiv se oprise pudic deasupra genunchiului, aveau o galbă interesantă. Înspre patruzeci, decise S. Os, compunându-şi un surâs pe care îl voia irezistibil. Oricum, o persoană deosebit de agreabilă, iar privirea pe care i-o surprinsese, în timp ce se îndrepta spre masa ei, era vie şi inteligentă.

— Sărut mâinile! Ce mai faceţi?

Femeia ridică capul, uitându-se în jur, întrebându-se probabil dacă necunoscutul nu se adresa unei alte persoane.

— Îmi pare bine că vă revăd! continuă S. Os netulburat. Îmi permiteţi să iau loc? o mai întrebă şi se şi aşeză pe scaun… Ce mai faceţi, scumpă doamnă?

— Îmi pare rău, nu vă cunosc… Vă înşelaţi! răspunse doamna, revenindu-şi din mirare… O confuzie, continuă ea gândindu-se probabil că necunoscutul fermecător şi elegant din faţă nu putea fi unul dintre acei bărbaţi care recurg la astfel de mijloace pentru a acosta o femeie.

— M-aţi uitat, constată S. Os cu tristeţe. Şi eu care speram că figura

mea nu poate fi uitată atât de ușor, mai ales de femeile frumoase, continuă, zâmbindu-i tandru.

— Nu-mi reamintesc! răspunse pe un ton incert, evident însă flatată de compliment, dar întrebându-se probabil cum e posibil să nu-şi reamintească un bărbat atât de prezentabil. Unde mai văzuse ochii aceştia strălucitori, mai albaştri decât un cer de vară fără nori?… În vis… într-un film…?

— Acum o săptămână, aici, cu Axel, se grăbi S. Os să-i curme ezitările.

— A, da…?

S. Os își dădu seama că la auzul numelui lui Axel, interesul cu care-l privise până atunci femeia își schimbă brusc nuanța. În ochii ei nu mai deslușea decât o așteptare politicoasă și ușor plictisită.

— Da, continuă el, sunt prietenul lui… Nu vă aduceți aminte?

— Da, da, desigur, recunoscu femeia plictisită… Domnul…

— Corcoran.

— Desigur, domnul Corcoran. Și ce mai faceți, domnule Corcoran? îl întrebă, în timp ce-și punea pachetul de țigări și bricheta în poșetă.

— Excelent, doamnă! Am fost plecat câteva zile în munți!

— Minunat! Chelner, plata! Munții sunt încântători în această perioadă. Păstrează restul.

— Doamnă, unde e Axel? se grăbi S. Os să întrebe, realizând că derularea evenimentelor fusese atât de rapidă încât nu avusese timp să aleagă nici unul dintre planurile de atac pe care și le imaginase.

— La Sighișoara. Are niște treburi acolo, se întoarce peste câteva zile, îi răspunse femeia, ridicându-se. Mi-a părut bine că v-am revăzut, domnule Corcoran. La…

— De ce sunteți atât de grăbită? Aș vrea să mai stăm de vorbă. V-aș invita la…

— Mulțumesc, i se răspunse pe un ton rece. Sunt ocupată. La revedere!

— Doamnă, poate altă dată, când v-ar face plăcere, încercă S. Os să prelungească momentul ce părea inevitabil.

Femeia îl privi câteva clipe, ridică din umeri, deschise poșeta și îi întinse o carte de vizită.

— Aveți numărul meu de telefon. Sunați-mă mâine după-amiază! și se îndepărtă lăsând în urma ei o dâră vag amețitoare de Chanel.

Cinci sau șase? se întrebă S. Os lăsându-se greoi pe scaun și ștergându-și câteva broboane de transpirație de pe frunte.

— Un coniac mare, ceru chelnerului.

— Două, relansă Tim, aşezându-se lângă el. Cum a mers, boss?

— Axel e la Sighişoara. Ce naiba e Sighişoara?

— Un orăşel în centrul ţării. Bravo, boss! îl complimentă Tim, vădit impresionat. Rapid şi eficace! Şi ce învârteşte Axel acolo?

— Nu ştiu. De altfel, cred că nici ea nu ştie. Individa… cum Dumnezeu o cheamă? se întrebă S. Os, căutând cartea de vizită prin buzunare… Irina Şerbu, doctor pediatru. Îţi spune ceva numele?

— Lipsă la apel. Dar îi aflăm noi pedigriul, boss!

— Ciudat, Axel s-a învârtit destul de mult în lumea medicală… Să fie vorba de medicamente?

— Păi, dacă individa e pediatră, poate Axel are un copil şi avea nevoie de o consultaţie?

— Fără glume, Tim! Poate fi o chestie aici…

— Sister nu ţi-a mai transmis nici un indiciu nou aseară?

— Nu… Individa pare a avea o relaţie mai intimă cu Axel, bazată pe afinităţi pe care nu le cred doar sufleteşti, mi-am dat seama după cum mă privea. Unul dintre voi va pleca la Sighişoara să verifice. Oricum, femeia trebuie supravegheată!

— S-a şi făcut, boss! Bob a plecat după ea.

— Bravo! Cu Zub ce-ai făcut?

— Tom nu-l scapă din ochi.

— Excelent!… Simţi un val de mândrie cuprinzându-i sufletul la gândul că aceşti tineri profitaseră din plin de scurtul timp petrecut în preajma lui: învăţaseră să fie eficienţi şi să ia decizii rapide… Hai!

În holul hotelului le zări pe cincantenarele frankfurteze şi la salutul lui discret cele două începură să gângurească vesele, agitând, una, braţul, cealaltă, bastonul.

— Te plac femeile, boss! remarcă Tim cu o uşoară ironie în glas.

S. Os ridică din umeri şi pătrunseră în lift.

— Eu de ce mai urc? se interesă Tim.

— Să bem un whisky. Trebuie să-mi limpezesc ideile.

Din păcate, ideile i se întunecară şi mai mult, pentru că, deschizând uşa camerei, zări pe mochetă un plic. Se aplecă şi grupul de litere de tipar care alcătuiau numele adresantului îi izbi retina. Fără nici o îndoială, o nouă scrisoare pentru el! Îl deschise cu aceleaşi precauţii ca şi pe precedentul, sub privirile perplexe ale lui Tim.

— Ce tupeu, mormăi după ce parcurse textul scrisorii. Îl trase pe Tim

de mână spre baie, deschise robinetele și se așezară pe marginea căzii… Ascultă: „S. Os, distracția s-a terminat. Mai bine sănătos și sărac la Londra, decât mort și bogat aici. Ia-ți adio de la Axel și vei trăi ani mulți și fericiți! Ultim avertisment!…” Ce zici?

Expresii diverse se succedaseră pe fața lui Tim lăsând loc unei înnegurări evidente.

— Dacă ai putea fi sănătos și bogat, ar fi o treabă, răspunse într-un târziu, recăpătându-și aplombul… A fi sau a nu fi?

— Vezi aceasta e întrebarea, pe care noi, cei de origine senioralã, suntem nevoiți să ne-o punem în diferite momente ale existenței… Îl lichidăm!

— Iar? izbucni Tim, excedat la gândul că tot lui îi revine și sarcina aceasta. Înțelegea afilierea lui la noul serviciu creat de S. Os, dar nu să i se ceară o productivitate de unul pe zi!

— *Easy, boy,* îl calmă S. Os. În primul rând nu știm cine e… Zub a intrat în hotel?

— Doar în hol! I l-am arătat lui Tom și am plecat.

— El trebuie să fie. Cum îl putem contacta pe Tom?

— Doar prin Xavier… Și dacă nu e Zub? Dacă e altcineva de care habar n-avem?

S. Os îl privi și oftă.

— S-ar putea.

— Poate, într-adevăr, afacerea lui Axel e imensă. Chiar n-ai nici o idee, boss, despre ce ar putea fi vorba?

— Nu și nu… Află dacă Tom a transmis ceva.

Rămas singur S. Os își lăsă mâna în apa care umplea cada mai mult de jumătate. Cufundării în apă călduță îi succedă aproape instantaneu cea în gânduri… Plicul fusese pus în timpul în care el era la restaurant. Cine să fie expeditorul noii scrisori? Poliția română, cineva din tabăra lui Axel, sau concurența? Oficialitățile române nu se manifestaseră până acum și dacă ar face-o ar alege probabil alte mijloace. Cineva din tabăra lui Axel? Posibilul ajutor de care-l avertizase Sister! Logic ar fi fost ca individul să se ducă la Axel și nu să-l urmărească pe el și să-i trimită scrisori stupide de amenințare. Rămânea concurența. Problema se diversifica: putea fi unul dintre oamenii lui Cemmie care preluase ștafeta la dispariția acestuia sau reprezentantul unei alte firme. Sau poate ambele variante, își zise cu lehamite, gândindu-se că și ceilalți păreau a fi în același impas ca și el. Ce-

ar fi să le plătească cu aceeaşi monedă? Să trimită şi el scrisori anonime?! Da… dar cui? Decizând că sunt prea multe necunoscute în afacerea asta începu să se săpunească.

Tim îşi făcu apariţia în momentul în care S. Os îşi contempla indecis cravatele.

— De ce ai întârziat? îl întrebă S. Os… Pe care s-o pun?

— Pe cea în tonuri ruginii… Xavier nu era acasă.

— Ai aflat ceva?

— Încă nimic. Xavier are o idee, vă roagă să veniţi până la el.

— Ce idee?

— Nu ştiu, dar crede că e excelentă.

S. Os îi aruncă o privire plină de dubii, şi-i zise cu resemnare:

— Hai să vedem ce vrea!

Parcurseră traseul în tăcere, S. Os lăsându-şi ochii să vagabondeze pe străzile pe care le străbăteau. Aceeaşi mulţime, pe care o remarcase în orele dimineţii umplea, veselă şi forfotindă, străzile în orele amiezii. Indiscutabil, un popor de rentieri, îşi zise cu un fel de invidie, ştiind că în ţările socialiste nu există şomaj şi neputând da altă explicaţie furnicarului uman… După ce apăsară pe sonerie conform tradiţiei – de trei ori scurt, o dată lung şi încă de trei ori scurt –, uşa se deschise şi un Xavier evoluat vestimentar – haină de piele şi pantaloni de velur – apăru surâzător.

— Poftiţi!… Mă scuzaţi câteva clipe… Whisky, nu?

S. Os se trânti pe un fotoliu aruncând priviri cercetătoare în jur. Un mobilier heteroclit care totuşi părea a avea o unitate de stil. Ochiul lui versat, format de abonamentele pe termen lung la „Arts et Jardins”, decise în final că ar fi vorba de un baroc al secolului XX, cu certe aporturi româneşti.

— Ileana II, îi şopti Tim observându-i privirile. Dar a plătit ca pentru Ruxandra! Funcţională şi scumpă!

S. Os îl privi tulbure, nepricepând sensul cuvintelor. De altfel remarcase că din păcate tânărul folosea în multe prilejuri un limbaj neadecvat… Ochii lui reîncepură să înregistreze detaliile încăperii: o bibliotecă imensă, un pick-up şi câteva vrafuri de discuri, meticuloasele milieuri care acopereau masa şi scaunele, savantele ikebane din flori de plastic… Gazda apăru cu o sticlă şi pahare. Ciocniră, urându-şi unul altuia sănătate şi reuşite profesionale, cât mai multe şi mai mari.

— Care e ideea? se interesă S. Os, pe care urarea referitoare la

succesele profesionale îl readuse cu gândul la Axel.

— Să vedeți, începu Xavier, dar țârâitul telefonului îl întrerupse. Scuzați-mă… Da… Perfect… Din hol a mai urcat în cameră?… Înțeleg… Continuă. Era Tom, le explică celor doi. După ce Tim a plecat, Zub s-a îndreptat spre recepție, s-a uitat la tabloul cu chei, iar apoi a părăsit hotelul. S-a plimbat, a intrat într-o librărie și acum e la restaurantul „Bulevard”.

— Deci, nu el a pus scrisoarea?!

— Așa se pare, *Sir*. E vorba de altcineva… *Sir*, trebuie să plecăm de la ce știm. În primul rând, Axel s-ar putea afla la Sighișoara. În al doilea rând, unul sau mai multe grupuri dovedesc un real interes în afacerea asta, despre care se pare că știu tot atât de puțin ca și noi.

— De acord! Și?

— Dacă unul dintre noi va pleca la Sighișoara, altul va rămâne s-o supravegheze pe femeie, altul pe Zub, ne-am risipi inutil forțele. Ori operația ar avea succes dacă ni le-am uni… Dacă am acționa concentrat.

S. Os îl privi gânditor. Se părea că și Xavier începea să arate veleități intelectuale. Or, se știe că intelectualii nu sunt oameni de acțiune, așa încât ideea pe care o fermentase creierul lui Xavier ridica din start un semn de întrebare.

— Și ce-ar trebui să facem?

— Întâi să delimităm cercul posibil al celor interesați, ca să n-avem în fiecare zi o nouă surpriză.

— Logic. Dar cum? se interesă S. Os.

— Aici veți interveni dumneavoastră. Veți servi drept „momeală”… o excursie, hai să zicem pe traseul Bran, Sighișoara, Cluj. Vă duceți la biroul O.N.T. al hotelului și solicitați să se organizeze *excursia* cu începere de mâine. Le cereți s-o afișeze și să vă treacă drept prim înscris. Automat toți cei care sunt interesați de afacerea lui Axel, chiar dacă vor bănui că e o cursă, n-au altă soluție decât să se înscrie și ei. Pe durata traseului, la Bran și poate la Sighișoara, mici acțiuni de diversiune spre a-i sili să se demaște, pentru a ne putea debarasa de ei… Tim vă va însoți cu mașina lui, Tom și Bob vor pleca din seara asta la Sighișoara pentru a încerca să dea de urma lui Axel, iar eu voi supraveghea pe femeia aceea…

— Și dacă nu scăpăm de ei până la Sighișoara și picăm cu toții pe capul lui Axel?

— *Sir*, nu uitați că prezența lui Axel la Sighișoara e doar o presupunere. Dacă e acolo, vă continuați drumul mai departe, Axel rămânând în

supravegherea lui Tom şi Bob, iar la prima ocazie favorabilă vă rupeţi de grup… Ce spuneţi?

S. Os îşi mai turnă un strop de whisky, admiră câteva clipe chihlimbarul lichidului şi zise: — Napoleoniană idee… Dar am o obiecţie: n-ar putea fi folosit altcineva pe post de momeală? Dacă în loc să-i eliminăm noi, mă elimină ei? Cine va mai dirija operaţia?

— *Sir*, într-adevăr ăsta e punctul slab, recunoscu Xavier. Dar sunteţi singurul care prezintă interes pentru ei. Fără dumneavoastră operaţia eşuează.

— Ai dreptate, recunoscu S. Os. Poate să ne gândim la altceva?

— Orice alt plan înseamnă pierdere de timp. Şi gândiţi-vă… dacă daţi de Axel înainte de a vă fi debarasat de toţi urmăritorii, veţi fi într-un pericol constant!

— Şi acum ai dreptate. Poate să mai amânăm excursia asta cu o zi, două!?… De altfel nici nu cred că se va putea aranja pentru mâine.

— Cu dolari se aranjează orice, boss, rânji Tim.

S. Os îi aruncă o privire probabil asemănătoare aceleia cu care Cezar îl fixase pe Brutus în bineştiuta zi a idelor.

— Bine, acceptă, ridicând capul cu semeţie, la gândul că şi atunci când totul pare pierdut onoarea trebuie salvată… sau poate numai atunci?… Ideile care i se îmbulzeau în minte străluceau prin neclaritate, singura imagine netă asupra viitorului era el însuşi metamorfozat în momeală şi agăţat de o undiţă care se mişca lin deasupra unui bazin plin cu aligatori care-şi aşteptau cina.

— *Sir*! îl trezi din reverie vocea mieroasă a lui Xavier.

— Vom păstra legătura prin Tim. Dacă se poate aranja excursia pentru mâine, Tom şi Bob să plece din seara asta, dacă nu, să continue supravegherea celor doi.

— Excelent! aprobă Xavier, frecându-şi palmele.

Se despărţiră cu efuziuni bărbăteşti, Xavier rămânând în apartamentul lui printre Ilene şi Ruxandre, milieuri şi flori de plastic, S. Os şi Tim îndreptându-se în pas alert spre o nouă etapă a activităţii lor.

— Scrie-mi pe o bucată de hârtie traseul excursiei să nu-l uit, îi ceru lui Tim pe un ton de gheaţă, în momentul în care demarară lin din faţa blocului lui Xavier.

— Bine, boss.

— Şi încă ceva. Vreau o listă cu toţi cei care au sosit la hotel de la

venirea mea și până acum.

— Se face! răspunse Tim privindu-l admirativ. Crezi că…? Ai avut o idee bubuitoare, boss.

— Tim, de ce folosești în ultima vreme un limbaj atât de… strident?

— *Because* mi-ești simpatic și mă simt bine cu dumneata, boss! răspunse Tim privindu-l în ochi.

În fața spontanei și neașteptatei declarații, elanul moralizator al lui S. Os dispăru. Nu însă și supărarea, pentru că, vorba proverbului, un prieten la nevoie se cunoaște, iar Tim, în loc să contreze planul lui Xavier, îl acceptase cu satisfacție. Așa încât tăcuți, unul gânditor, celălalt surâzător, ajunseră la hotel.

— Așteaptă-mă în hol! îi ceru S. Os îndreptându-se spre încăperea pe a cărei ușă o plăcuță îi informa pe amatori că acolo s-ar afla „Biroul O.N.T.”

Bătăilor discrete în ușă le răspunse un șușotit de confesional care-l invită să intre. Intrând, se transformă în statuie, dar nu în a Comandorului, pentru că în fața sa nu era Dona Elvira, ci doar creatura de vis pe care o întrezărise în seara precedentă la bar. Onirica făptură îi aruncă o privire bizară – probabil m-a recunoscut, își zise S. Os umflându-și pectoralii, bombându-și torsul și arătându-i din plin splendida lui dentiție – și adresându-i un fermecător zâmbet profesional îl întrebă: — Vă pot ajuta cu ceva?

— Aș vrea să-mi organizați o excursie. Pentru câteva zile.

— Perfect. Pe traseul dumneavoastră sau vi-l facem noi?

— Nu, al meu, răspunse căutând hârtiuța pe care Tim îi notase localitățile… Bran, Sighișoara, Cluj.

— Minunată alegere! Se poate aranja pentru mâine dimineață. Vă costă…

— Scuzați-mă! Nu sunt atât de grăbit, interveni iute S. Os. Mă gândeam că peste două, trei zile!

— Îmi pare rău, îi răspunse fata aruncându-i aceeași privire bizară – „probabil magnetismul meu a început să-și facă efectul”, își zise S. Os –: Dacă nu plecați mâine va trebui să așteptați opt zile, mașinile noastre sunt programate pentru tururi ale litoralului și deltei.

— Bine, acceptă S. Os cu resemnare destinul implacabil. Rămâne pentru mâine. V-aș ruga să afișați traseul excursiei în holul hotelului și să mă înscrieți ca primul pe listă… Nu mi-ar displace să am companie, râse, privind-o echivoc.

— Da, bineînțeles, i se răspunse printr-un murmur…

S. Os achită prețul excursiei, iar în timp ce tânăra își nota câteva din datele de pe pașaport, o privea cu ochi fermecați.

— Aveți vreun program în seara asta? o întrebă cu falsă detașare.

— Nu.

— Mi-aș permite să vă invit, continuă S. Os cu mai mult aplomb.

— Nu cred că mi-ar da voie, îi răspunse vocea murmurândă.

— Cine?

— Soțul meu, domnule Corcoran… Poftiți pașaportul și excursie plăcută. Nu uitați, plecarea mâine dimineață la ora opt!… Oricând la dispoziția dumneavoastră!

Clinchetul argintiu al râsului cristalin sau viceversa, imaginea poetică îi era neclară din cauza insuccesului, îi răsună în urechi până ajunse la fotoliul unde-l aștepta Tim.

— Care-i treaba, boss? se interesă acesta.

— E în regulă, răspunse S. Os și se așează pe un fotoliu alăturat. Mâine dimineață la ora opt plecarea.

— Ai reușit pentru mâine dimineață? se minună Tim. Ești un as, boss!

S. Os ridică din umeri cu modestie și-și aprinse o țigară.

— Care-i programul în continuare? se interesă Tim.

— De voie, pentru tine. Cei doi vor pleca în seara asta, iar tu fă-ți pregătirile pentru mâine. Nu uita lista pe care ți-am cerut-o… Eu voi rămâne la hotel, continuă cu o ușoară tristețe în glas. *Bye*, Tim, ne vedem mâine dimineață.

— E-n regulă, boss! De-abia aștept să declanșăm cursa.

— Numai de-ar cădea cine trebuie în ea!

— Nici o teamă, boss, nu vei fi singur!

— Tocmai de asta mi-e teamă!

Își luă cheia de la recepție și abătut se îndreptă spre cameră. Se uită la ceas: trecut de patru. Pe Cici n-avea cum s-o mai găsească, organizatoarea de excursii era din nefericire și soție, iar programul comun cu italianul i se părea cam incert. O seară destul de anostă în perspectivă, își zise, întinzându-se pe pat și cufundându-se în lectura romanului polițist. Acțiunea cărții era atât de captivantă încât nici nu-și dădu seama când adormi…

…Se trezi oarecum înviorat fizic, dar păstrând aceeași mohoreală sufletească. Se uită la ceas: șapte, și începu să se îmbrace. Peste o jumătate de oră era în bar după ce în prealabil făcuse un adevărat slalom prin holul

hotelului încercând să le evite pe cele două fräulein pensionare. Se aşează la una din mese cu un whisky bine dozat în faţă, aşteptând… nici el nu ştia prea bine ce… poate pe Axel, nu l-ar fi mirat dacă şi-ar fi făcut apariţia în acel moment, poate pe Florio cu veselia lui contagioasă, la braţ cu cele două inimi surori din seara precedentă, poate o inspiraţie de ultim moment a lui Cici care să-i îndrepte paşii spre inima lui, poate… Nu mai avu timp să continue lista posibilităţilor pentru că Florio, mai măsliniu şi într-o mai proastă dispoziţie decât în seara precedentă, îşi făcu apariţia: — *Porca miseria*! N-au venit! O oră le-am aşteptat.

S. Os îl privi cu un ochi compătimitor.

— Aseară ne-au tocat de bani. În final, nu, că trebuie să plece! Ne-au spus ceva de un *fratello, de mamma*… în sfârşit, familia e sacră! Le-am lăsat aranjând totul pentru seara asta… *Disgraziate*!… Zub mai deştept, şi-o fi aranjat altceva.

S. Os ascultă lamentările italianului cu o ureche plictisită, emiţând din când în când onomatopee pentru a-i arăta celuilalt că participă la indignarea sa. Florio se lansă într-o poveste încâlcită, creierul lui S. Os percepând doar un ritm monoton asemănător litaniilor intonate de muezini.

— Şi mâine plec în excursie! declară la un moment dat Florio.

— Da! tresări S. Os.

— Trei zile… Bran, Sighişoara, Cluj… Sper să mă distrez mai bine ca aici.

— Vom fi companioni, îi răspunse S. Os privindu-l cu atenţie.

— O, *meraviglioso,* se entuziasmă Florio. Să bem pentru reuşita excursiei!… Ai vreun program în seara asta?

— Nu, dar n-am chef să mă mişc de aici.

— Nici eu, îl asigură Florio. Aşteptăm, poate pică ceva!

Două ore şi cinci whisky-uri mari mai târziu, după ce fiecare îşi împărtăşise impresiile despre ţara natală a celuilalt şi după ce constataseră cu regret că reprezentantele sexului frumos n-aveau nici o intenţie „de a pica”, S. Os, amintindu-şi de unul din preceptele „*savoir-faire*-ului” britanic care menţiona că e inadmisibil pentru un gentleman să se îmbete în trei seri consecutive, îşi luă la revedere.

— *A domani, caro Ossie*! *Buona notte*! îi ură Florio, rămânând ca un vajnic luptător să combată singur cu alcoolul.

Ori nu e gentleman, ori preceptele italiene diferă sensibil de cele anglo-saxone, îşi spuse S. Os îndreptându-se spre cameră. Nu avu timp să-şi

aprofundeze nelămurirea, pentru că imaginea de vis a lui Cici îi apăru în faţa ochilor. Din păcate nu e chiar de vis, constată el trecând momentul de stupoare, era în carne şi oase şi în plus agăţată tandru de braţul lui Zub. Intrau sau ieşeau din camera acestuia, lui S. Os îi era neclar, probabil din cauza indignării. Detestând umanitatea în general, şi în special roşcatele cu ochi de ametist şi intelectualii perverşi care profită de nevinovăţia lor, pătrunse în cameră. Răsuci comutatorul şi… coşmarul intrărilor în cameră, cel care revenea obsedant şi divers colorat – plicul – se afla pe mochetă. Îl deschise cu mişcări violente, renunţând la rutina precauţiilor atât de necesare în astfel de cazuri.

„Boss, erai la masă cu un tip, n-am vrut să te deranjez. Lista e completă”… S. Os aruncă o privire rapidă… Florio, nemţoaicele din Frankfurt, Zub, numele celorlalte zece persoane fiindu-i necunoscute… „Băieţii au plecat deja, eu mi-am terminat preparativele şi mă duc să trag un nani bun până mâine dimineaţă. Femeia e într-adevăr doctoriţă şi locuieşte la adresa de pe cartea de vizită. Cât priveşte Zub, nu-ţi fă probleme. Nu va încerca nimic în seara asta. Acum se află în braţele unei făpturi senzaţionale, o păpuşă care nu ţi-ar fi displăcut! Noapte bună, boss!”

— Mulţumesc, Tim! îi răspunse, ceva mai târziu, stingând lumina.

Capitolul V

Conga-bus

Se trezise pe jumătate, aşteptând intrarea valetului care în fiecare dimineaţă pătrundea în dormitorul stil Tudor pentru a trage perdelele grele de pluş şi a-i anunţa buletinul meteo. Curios… obişnuitul miros de mucegai istoric era înlocuit de altul… parcă ceapă… şi încă ceva ars… Deschise ochii; un decor total necunoscut îl înconjura: o măsuţă de toaletă stil Louis XV, un fotoliu Napoleon III şi altul *régence*… Bizar, din ce în ce mai bizar… În acel moment un ţârâit strident îl făcu să aibă o mişcare bruscă… nefericită întâmplare… o durere acută îl fulgeră în braţ, continuând în şira spinării şi terminându-se în călcâi.

— *Hello,* mormăi în receptorul cenuşiu.

— Domnule Corcoran, este ora şapte…

Punând receptorul în furcă, S. Os realiză cu acuitate situaţia: Kerouallul era departe… Se afla la Bucureşti, într-un pat de hotel, iar telefonista îi reamintea că trebuie să se grăbească… Privind spre geam realiză şi motivele declanşării crizei de lumbago: o penumbră umedă se strecura prin fereastra întredeschisă… O, mări ale sudului! O, soare arzător al pustiului!… Şi când te gândeşti că doar cu câteva ore în urmă blestemase zăpuşeala cu miros de asfalt topit a nopţii bucureştene! Se ridică pe marginea patului şi făcu un scurt plan de acţiune: câteva mişcări yoga bine alese, comanda pentru micul dejun, apoi pregătirile de plecare…

Când chelnerul pătrunse în cameră, fu cât pe ce să scape tava pe care se aflau un ceainic impresionant, doi rinichi în sânge, şase felii de pâine prăjită, un borcan cu gem asortat, două clătite şi un ou: rezemat de peretele din faţă se înălţa un trup gol şi muşchiulos, brăzdat de două cicatrice lunguiețe. Singurul amănunt neobişnuit era poziţia inversă a trupului.

— Pune tava pe măsuţa de lângă fereastră, se auzi o voce dinspre covor. Tot acolo vei găsi o monedă de trei lei. Este pentru dumneata. Sunt mulţumit de serviciile dumitale.

Chelnerul urmă cu strictețe indicaţiile şi porni cu paşi de automat ţinând în palma deschisă moneda. În prag şovăi şi se întoarse. Apoi dădu din cap şi închise uşa cu multă grijă.

S. Os îşi lăsă trupul să se relaxeze în cinci dintre cele mai dificile poziţii fizice ale Hatha-Yoga… Se simţea ca un nou născut. Cum se cunoaşte un trup bine antrenat, se complimentă, îndreptându-se spre baie… În timp ce se fricţiona energic cu prosopul aspru, se privi atent în oglindă. Totul e în ordine, suspină mulţumit… pielea bine bronzată întinsă pe maxilarele puternice… nasul de şoim, semn distinctiv al neamului… ochii, care în acea dimineaţă ploioasă aveau nuanţa smogului londonez… doar gura, cu buza de jos uşor răsfrântă, aducea o notă caldă pe figura aceea dăltuită sever.

Lichidă dejunul cu gesturi precise pe care secole de utilizare a furculiţei îşi puseseră pecetea…

Ce să îmbrace? Ceva practic, neşifonabil, potrivit unor activităţi în aer liber şi totodată elegant… Un pantalon de jerseu cenuşiu, o cămaşă cu carouri în culorile Etonului… pielea de căprioară e totdeauna la modă şi e discretă. Jacheta sa de piele fumurie era un cadou din partea lui Sister… Nenumărate buzunare, în interiorul şi exteriorul hainei, vizibile sau absolut secrete îşi aveau funcţia lor precis stabilită: o brichetă magnetofon care putea să imprime douăzeci de minute, un pix-stilet, o lupă, un vaporizator de mărimea unei mingi de ping-pong cuprinzând gaz soporific de cea mai bună calitate… Aparatul de fotografiat cu raze infraroşii, trei bucăţi de plastic şi un fir de sârmă răsucită, în faţa cărora nici o uşă nu rezistă… două crampoane ataşabile pentru cazul că va trebui să escaladeze vreun zid şi un microfon cu ventuză care avea înfăţişarea unui inofensiv nasture… Apoi micuţa trusă de medicamente… bulinele roşii pentru remontare, cele galbene pentru relaxare, cele verzi pentru dureri de cap şi cele mov cu Lecithin… Extraordinari tipii de la serviciul tehnic… din păcate, nu se îngrijeau totdeauna să dea şi modul de utilizare… Să sperăm că totul se va desfăşura cu bine, suspină, în timp ce mai îngrămădea în sacul de voiaj din piele de rechin câteva maieuri, şosete, o pijama – numai partea de sus, niciodată nu reuşise să folosească o pijama completă! – şi diversele spreiuri şi creme care nu au cum să lipsească din bagajul unui bărbat civilizat.

Era gata. Roti ochii prin cameră şi apoi, cu paşi de lup, se apropie de uşă, fereastră şi celelalte locuri strategice din care recuperă firele de păr, pe care le puse într-un pliculeţ impermeabil. Şovăi o clipă în pragul camerei, ieşind apoi pe holul mochetat şi discret luminat. La recepţie dădu cheia şi zâmbi blondei rimelate, spunându-i că restul bagajelor le-a lăsat în cameră.

Afară era cenuşiu, umed şi neobişnuit de rece. Trecători numeroşi alergau în tăcere. Desigur, exerciţiul în aer liber, este admirabil… Ce popor

de sportivi, medită admirativ, ferindu-se din calea celor care alergau concentraţi. Lângă parcul din faţa hotelului era garat microbuzul închiriat de O.N.T. pentru excursia programată. „Mercedes”, suspină cu plăcere, urcând.

O penumbră călduţă îl primi ospitalieră. Micşorând ochii pentru a se obişnui cu întunecimea, S. Os încercă să vadă care ar fi cel mai comod loc. Se pare că întârziase. Maşina părea aproape plină, oricum locurile confortabile de lângă ferestre erau ocupate. În prim plan, în stânga, se zărea perechea teutonă de care în ultimele zile se ciocnise prin tot hotelul – blitzkrieg, specialitate naţională, oftă resemnat. Pe partea dreaptă, scaunul de lângă intrare era rezervat ghidului. În spate, Florio, moţăind. Un surâs îi lumina faţa. Indiscutabil că în visul lui nu şi-a făcut încă apariţia tandemul Jenny-Tanzi, îşi zise S. Os, în timp ce ochii continuau minuţioasa inspecţie. Cele două rânduri de scaune din spatele lui Florio erau libere… Pe stânga, în spatele nemţoaicelor, un conglomerat amorf din felurite obiecte. Ochii, depăşind mormanul de pleduri, sacoşe şi termosuri, se opriră miraţi pe şuviţa rebelă a lui Zub, care se dedica obişnuitei sale ocupaţii, lectura. În spatele lui Zub, pe ultimul rând de scaune, un necunoscut cu ochelari şi figură tipică de funcţionar în City, atât cât lăsa să se întrevadă exemplarul din „Morning Post” în care era cufundat.

Toate acestea S. Os le înregistră în cele câteva clipe în care se oprise pe ultima treaptă a microbuzului. Cu un semn scurt din cap care voia să fie un „bună dimineaţa, vedeţi-vă de treburile dumneavoastră aşa cum o fac nişte adevăraţi gentlemeni”, avansă printre cele două şiruri de scaune duble, spre locurile goale din spatele lui Florio. Dădea tocmai să-şi pună bagajul în plasă, când avu o tresărire. *„Damn it”*, şuieră în gând, nervii au început să slăbească… Tresărirea îi era însă scuzabilă: de pe scaunele îmbrăcate în skay de culoare închisă, doi ochi îl priveau fix. Tocmai se gândea că este cazul să anunţe descoperirea unui cadavru, când ochii se închiseră, operaţie ce fu urmată de un mormăit lugubru. Privind cu atenţie, deslușI o grămadă de stămburi viu colorate, o barbă stufoasă roşcată şi câteva zeci de coliere africane. Se uită nedumerit în jur. Priviri resemnate şi ridicări din umeri îl convinseră că ceilalţi luaseră cunoştinţă de bizara prezenţă. Indecis, reflectă câteva clipe între posibilităţile care i se ofereau: singur, în ultima bancă, ca repetenţii clasei, lângă expansivul Florio sau alături de meditativul Zub. Intuiţia şi nevoia unei companii tăcute îl îndreptară spre Zub.

— Pot să…?

Mâna dreaptă a lui Zub se ridică de pe filele cărţii invitându-l să ia loc… Zub, ce nume imposibil… Probabil nordic după culoarea ochilor şi a părului şi după costumul de calitate, dar şifonat. Deşi… sobrietatea părea tipic britanică, succesul la femei arăta o influenţă franţuzească, iar lipsa de maniere (dacă individul ar fi fost un gentleman ar fi însoţit mişcarea mâinii şi de un *„of course*”) părea… Da, da, se poate, îşi zise S. Os gânditor… de altfel şi accentul… Ce e curios, se pare că are un dinte împotriva mea, râse S. Os amuzat. Sau o fi jenat? Oare individul să fie din cei care mai cred în preceptul biblic: „să nu iei femeia altuia?” S. Os îl privi cu simpatie încercând să desluşească frământările acestui suflet chinuit. Renunţă: impasibilitatea cu care Zub întorcea filele cărţii arăta un „criminal înrăit”, nebântuit de îndoieli mistice. Dar cum după „crimă” vine „pedeapsa”, S. Os hotărî să i-o aplice pe loc: îi întoarse spatele.

Buongiorno, caro Ossie, îl salută Florio, recăzând în moţăială.

După câteva minute, pe uşă apăru o făptură care-l făcu să uite toate dezagrementele viitorului voiaj, pe care tocmai şi le enumera. Înaltă şi incredibil de subţire, cu plete argintii, înfăşurată într-un şal violet care atingea pământul, făptura din pragul maşinii îi redeşteptă lui S. Os speranţa într-un posibil „happy-end” al călătoriei. Femeia lăsă să-i alunece privirea irizată a ochilor enormi căutând ceva… o fărâmă de fericire, îşi spuseră cu speranţă toţi bărbaţii prezenţi… apoi pluti prin maşină, înmiresmând aerul cu o boare parfumată… Dispreţul zâmbetul lacom al italianului, privirea aiurită a lui Zub şi, după o scurtă ezitare, un fel de „poate, altădată” îl depăşi pe S. Os. După şocurile electrice pe care le simţi în ceafă, acesta îşi dădu seama că femeia se aşezase în spatele lui, alături de individul cu ziarul. Ca ieşiţi de sub vrajă, cei din maşină suspinară şi reîncepură să aştepte.

După o vreme apăru şi şoferul, un tânăr rumen care le aruncă un şir voios de *„good moming”*, *„bonjour”*, *„buongiorno”* şi începu să trebăluiască zorit. Şi iarăşi aşteptară… De la o vreme începură să-şi privească ceasurile… opt şi zece, opt şi douăzeci… Şoferul, terminându-şi treaba, se dădu jos şi se aşează pe gărduleţul de fier al parcului lângă care era garată maşina. S. Os îl privi: tânărul scoase un briceag din buzunar şi începu să-şi cureţe unghiile, fluierând. Ce aşteptăm? se întrebă S. Os din ce în ce mai intrigat. Poate vreun control special…

— Nu te impacienta, *caro*! Dacă plecăm la prânz e bine, îl asigură Florio. Trebuie să înţelegi spiritul latin.

— Poate levantin, interveni una dintre nemțoaice.

Remarca avu darul să-l retrimită pe Florio în starea lui de moțăială, iar S. Os, negăsind altă soluție de a evita o conversație ce părea iminentă, începu să privească insistent peisajul bucureștean… Pe străzi o pâclă cețoasă… Mulțimea de dimineață dispăruse, doar câțiva bătrâni treceau agale, purtând pungi de plastic prin care se vedeau legume și borcane de iaurt… Și o tânără subțire, într-un costum de ginși. Ajunsă lângă mașină, se opri gâfâind lângă șofer:

— Servus, Tiby!… Nu cumva am întârziat?

— No, fetică, nu-i bai, doar cu un ceas. Dă valiza și urcă, vezi numa' cum te descurci cu tipii…

Se urcară, șoferul trecu la volan iar fata, gâfâind încă, îi privi zâmbind cuceritor. Apoi începu să turuie într-o engleză fără cusur, în vreme ce-și cerceta buzunarele unul după altul:

— *Good morning ladies and gentlemen.*.. O întârziere neprevăzută… Știți, la O.N.T.… Formalități… Unde dracu e? spuse pe românește. Apoi continuă cu același surâs cuceritor: Imediat vom pleca în această excursie care sperăm că va fi pentru dumneavoastră un prilej agreabil de a face cunoștință cu frumusețile patriei noastre… Tiby, am pierdut-o, se adresă ea șoferului.

— Ce, fătucă?

— Lista… A, stai, am găsit-o… *Ladies and gentlemen*, acum, la începutul plăcutei noastre călătorii, este momentul să facem cunoștință unii cu alții. Mă numesc Ilinca Vlad. Și acum, voi da citire listei… Vă rog să spuneți „prezent" când vă veți auzi numele… Așa… Tuși scurt, netezi foaia mototolită și începu:

— Vogel Delphine.

— *Ja*! răspunse decis teutona oarbă. E aici și sora mea, Kristine…

— Perfect… Benetti Florio!

Florio se lansă într-o frază înflorită în care se împleteau plăcerea de a face parte din excursie și cea de a avea ca ghid o tânără atât de…

— Corcoran Oswald.

— De Keroualle, completă S. Os.

— Yanser Sigrid.

Acceptabil, încuviință în gând S. Os, în vreme ce o voce melodioasă confirmă prezența frumoasei nordice.

— Silvain Roger…

Liniște. Ghida privi nedumerită și mai repetă o dată numele. Aceeași liniște.

— Nimeni cu acest nume nu se află în mașină?

Se priviră unii pe alții. După o pauză, Kristine Vogel spuse șovăind:

— Poate tânărul cu mărgele… Știți, acela care doarme… La șapte și treizeci și opt când am…

Ilinca păși spre locul indicat, privi o vreme, apoi repetă numele cu glas mai ridicat. Nici o reacție. Întinse mâna și începu să agite mormanul de stambe viu colorate.

— Încă un pic, *maman*! reacționă o voce buimacă.

— Domnul Silvain?

— Poți să-mi spui Roger, îi răspunse Silvain, privind-o câteva clipe cu ochi încețoșați și reîntorcându-se în lumea viselor.

Răsuflând ușurată, fată continuă:

— Domnii Brown și Zub… Sunt aici… Perfect. Vă doresc o călătorie plăcută!… Dă-i drumul, Tiby, că-i târziu.

Și mașina demară de sub privirile blânde a două bunicuțe care-și scoseseră nepoțeii la joacă.

S. Os se uită la ceas: Perfect, își zise, e o oră potrivită pentru un gentleman de a începe lucrul. Până acum își cenzurase în mod deliberat, grație exercițiilor yoga, orice porniri reflexive asupra afacerii. Venise însă timpul să gândească, mai ales că în mașină era liniște și domnea o vagă somnolență. Meticulos, deși memoria îi înregistrase cu precizie numele partenerilor de excursie, scoase din buzunar lista pe care o întocmise Tim și o parcurse rapid… Da, toți se aflau pe listă… Șapte dintr-o lovitură, își zise, reamintindu-și una din poveștile lui Andersen… sau a fraților Grimm?… Oricum, n-avea importanță, șapte era prea mult, de altfel și în poveste era vorba doar de muște… Poate unu, doi… Dar care?… Pe primul loc, Zub, care, vorba lui Tim, „acumula coincidențe”. Dar, ca în orice întrecere sportivă cu participare valoroasă, lupta părea acerbă. La mică distanță în spatele lui Zub, așteptând poate sprintul final: Florio, încadrat de fetele Vogel. Outsiderii, în ordinea pericolului potențial: cenușiul Brown și eterica Sigrid. Încheia plutonul, înotând într-o mare de stambe, somnorosul Roger… Dar cum nu se știe niciodată, clasificarea pe care o stabilise n-avea decât o valoare pur academică… Oricum, cursa, „de șoareci”, adăugă el după o scurtă ezitare, era montată. Actorii se aflau în scenă, luminați de claritatea difuză a dimineții bucureștene. Premieră și, de o vrea Dumnezeu,

reprezentaţie de adio, se încurajă S. Os meditând la îndatoririle complexe ce-i reveneau: în acelaşi timp erou principal, nu neapărat pozitiv, al piesei şi regizor, trebuind să dirijeze fiecare scenă ocupându-se de intrările şi mai ales de ieşirile, pe care le dorea definitive, ale actorilor din scenă… Ochii i se fixară din nou asupra lui Zub. Acesta, după fiecare poezie pe care o citea, lăsa cartea deschisă pe genunchi, închidea ochii şi o strălucire, vestitoare a unei treceri în alt univers îi lumina faţa. Transfigurarea lui Zub îi era familiară, diferea doar cauza: la el aceste momente erau datorate unui whisky de cel puţin zece ani vechime sau unor blonde sculpturale cu cel mult zece ani mai în vârstă decât whisky-ul. S. Os, neobişnuit cu astfel de tulburări datorate poeziei, încălcă unul din preceptele condiţiei de gentleman: indiscret, începu să citească poezia care tocmai îl trimisese pe Zub în momentul de reverie ritmică. Versurile erau în englezeşte: munţi nesfârşiţi, câmpii nesfârşite, lanuri nesfârşite, păduri nesfârşite. Totul părea nesfârşit, până şi talentul cu care autorul invoca nesfârşitele peisaje. S. Os îl privi cu o nesfârşită perplexitate, decizând că primul test nu e concludent. Următoarea poezie la care Zub căzu în transă se ocupa de aceleaşi întinderi nesfârşite, numai că totul se întâmpla iarna, într-o nesfârşire albă… Vocea ghidei îi întrerupse cugetările nesfârşite asupra transfigurărilor poetice…

— Ne apropiem de Mogoşoaia, comună suburbană a oraşului Bucureşti. Iazuri, eleşteie, complex de odihnă. Palat brâncovenesc din 1702, muzeu de artă medievală. Tot aici se află şi o casă de creaţie a scriitorilor, unde aceştia au la dispoziţie toate condiţiile pentru o muncă de calitate…

S. Os se întrebă care ar putea fi aceste condiţii – probabil o pivniţă bine amenajată şi vreo două trei pubs-uri cu atmosferă… Zub urmărea foarte interesat lămuririle fetei. Dacă chiar el e autorul nesfârşitelor versuri care-i provocau starea de transă? se întrebă S. Os. Cunoscând mania acestei tagme de a-şi reciti la nesfârşit capodoperele, o infinită îngrijorare puse stăpânire pe el.

— În apropiere se află localitatea Buftea, un Hollywood românesc. Am să-mi permit o indiscreţie, simpaticul nostru şofer, Tiberiu Costa, a turnat în mai multe filme în calitate de cascador, sporovăi în continuare fata.

Şoferul, auzindu-şi numele, luă câteva viraje în derapaj controlat, probabil pentru a-şi arăta talentele.

— Şi acum programul zilei de astăzi… La ora unsprezece vom ajunge la Târgovişte, fostă cetate de scaun a Ţării Româneşti, prezentă în toate momentele importante ale istoriei noastre, păstrătoarea unor bogate vestigii

de civilizaţie, adevărat tezaur de amintiri glorioase. Până la ora unu, vizitarea oraşului. La ora două vom ajunge la Şirnea unde veţi întâlni păstrate minunate tradiţii folclorice… În jurul orei trei vom ajunge la Bran, unde vom fi cazaţi la hotelul din localitate. Urmează vizitarea castelului, unul dintre cele mai importante monumente de arhitectură feudală din România, şi program de voie până mâine dimineaţă la ora opt când ne vom relua călătoria. Iar acum muzică…

Obosită probabil de lungul speech, simpatica şi informata ghidă extrase din sacoşă un scul de lână portocalie şi, neţinând seama de hopurile drumului, începu să tricoteze harnică… S. Os scoase tabachera specială cu oglindă şi încercă să prindă în luciul ei figura frumoasei nordice din spate. Bizar, părea să discute foarte aprins cu tovarăşul de loc. Îşi încordă auzul, încercând să prindă cuvintele, dar percepu doar un murmur stins. Ciudat, îşi spuse, promiţându-şi să-i urmărească mai atent. Zub părăsise starea de transă, trăind un moment de luciditate în compania unei ţigări.

— Sunteţi autorul? îl întrebă S. Os, arătând spre carte.

Nu desluşi decât un „nin” din numele rostit iute şi cu respect de Zub.

— A, desigur, continuă S. Os, n-având habar despre cine e vorba. E un creator de mare forţă. Desăvârşit în redarea înfrăţirii omului cu natura.

— Nu-i aşa? se entuziasmă Zub. Natura este totul. Ce poate fi mai minunat decât o pădure de mesteceni primăvara, ruginiul fagilor toamna sau albeaţa câmpiilor în faptul iernii?… E dorul după natura ţării, după simţirea ei adâncă şi cuprinzătoare.

S. Os aproba automat din cap, dar pentru că Zub se lansă într-o dizertaţie atât de complexă, mişcările capului deveniră din ce în ce mai rare până când S. Os aţipi… Tocmai visa un spectacol de striptease în care blonda Sigrid lăsa să cadă unul după altul un şir de şaluri violete, când se trezi brusc. O figură rotundă, cu dinţi depărtaţi şi pălărie de vânător de munte peste nenumărate buclişoare, îi zâmbea, clătinându-se.

— *Herr* Corcoran, sora mea, care are o deosebită simpatie pentru dumneavoastră, m-a trimis să vă întreb dacă nu doriţi o ceaşcă de ceai?

Alungând din minte ultimele imagini violete, S. Os realiză că amabila invitaţie fusese lansată de una din surorile Vogel – cea grăsuţă şi băgăcioasă, îşi spuse.

— *Kamillentee, Pfefferminztee, Midrotee,*… am luat mai multe termosuri. Ştiţi, sora mea…

— Nu, mulţumesc, refuză scurt S. Os, înfiorându-se de oroare la auzul

enumerării. Și când te gândești că unul din strămoșii săi, Hubert al patrulea baronet de Keroualle, și-a părăsit castelul, soția și cei trei copii pentru că într-o după amiază valetul îi adusese un ceai care clocotise trei minute mai mult decât cerea rețeta, transmisă împreună cu dozajul exact de ceai negru de Ceylon, verde de China și auriu de Bali, din tată în fiu!… Încercă să readoarmă, dar zadarnic! Nu-i era dat să afle ce se găsea sub cele douăsprezece șaluri violete. Deocamdată, rânji el cinic… Afară se mai luminase. Petece de albastru se zăreau printre nori. Sate defilau în goană. În mașină atmosfera se mai înviorase. Florio cu cele două surori și cu ghida se lansaseră într-o conversație zgomotoasă, punctată de hohote de râs și încălzită probabil de diferitele ceaiuri medicinale pe care fetele Vogel le împărțeau cu generozitate… În depărtare începu să se zărească o aglomerare de clădiri… Dregându-și, vocea, ghida li se adresă în microfon:

— *Ladies and gentlemen,* un moment de atenție, vă rog! Intrăm în orașul Târgoviște. Așezată la punctul de maximă apropiere dintre apele Ialomiței care-l scaldă la est și Dâmboviței la vest, Târgoviștea este locul unde se ramifică vechiul drum al Branului. Peste culmile Subcarpaților, încărcate cu vii și livezi sau păduri de foioase, se zăresc vârfurile semețe ale Bucegilor. Farmecul Târgoviștei sporește prin realizările oamenilor acestor locuri, care au plantat păduri de sonde alături de glorioase vestigii istorice…

Închizând cărțulia pe care o avea în mână, fata continuă în timp ce mașina gonea pe străzile orașului.

— Vom vizita Curtea domnească cu Turnul Chindiei, Biserica Domnească, Foișorul brâncovenesc. Vă rugăm să nu vă depărtați de grup.

Deși cerul se acoperise, era zăpușeală. Mașina parcase în apropierea unor ziduri vechi străpunse de o poartă monumentală. În timp ce se îndreptau spre o biserică cu acoperiș de țiglă, S. Os privi în jur. Grupul era destul de pitoresc spre a stârni interesul câtorva gură-cască care se aflau prin apropiere. Cele două bătrâne, sprijinite una de alta, costumate în linia tradiționalului bun gust nemțesc: Kristine în ceea ce desigur considera a fi cea mai potrivită ținută pentru excursie: jachetă și pantalon pepit și pălărie vânătorească verde, Delphine într-o armonie de picouri albe și negre, pălărie cu boruri și baston alb; urma Sigrid, misterioasă și bine înfășurată în șalul violet – o adevărată enigmă, șalul acesta! Zub și Brown se păstrau în nota occidentală obișnuită: costume de bună calitate, deși „de gata”, remarcă S. Os care considera de cel mai prost gust să poată spune oricine câți bani costă hainele de pe tine și de la ce magazin le-ai cumpărat; iar

Florio în nuanţele discrete ale unui velur bej. Din grup lipsea Silvain care răspunsese tuturor apelurilor ghidei cu sforăituri viguroase… Toţi păreau paşnici, mişcându-se cu acea fluenţă de turmă, proprie excursiilor organizate. Minutele care urmară i se părură lungi şi plictisitoare. Ghida, consultând din când în când cărţulia, turuia ani şi nume, conducându-i printr-o biserică în care se pare că se afla un număr impresionant de morminte, apoi printr-un şir de beciuri pentru a vedea diverse cioburi care, după cum spunea, aveau o valoare deosebită.

Pasiunea lui S. Os pentru antichităţi se reducea la castelul propriu şi la cele două mătuşi, încă în viaţă, cu toată vârstă lor matusalemică, şi ale căror testamente îl indicau pe el ca unic moştenitor. Oricum, ruinele din faţă îi transmiseseră gândul la cele de acasă: aripa sudică necesita reparaţii, la fel şi sistemul de încălzire, iarna e atât de aproape… Da, dar reparaţiile cereau bani şi banii îi putea avea numai rezolvându-şi cu succes misiunea. Iar o parte a ei, depistarea unor elemente potrivnice aspiraţiilor lui, rămânea sub un mare semn de întrebare. S. Os, fin psiholog, decisese că relaţiile adversarilor pot fi de două feluri, în funcţie de tabăra ai cărei exponenţi sunt: dacă fac parte din reţeaua lui Axel vor încerca prin orice mijloace să-l împiedice să ajungă la acesta; dacă din contra, sunt dintr-o altă grupare concurentă, sperând ca el să fie ghid până la Axel, vor fi cuminţi… cel puţin un timp. Oricum, va trebui să încerce unele acţiuni de diversiune, să-i provoace, spre a-i sili să se demaşte… aşa încât aruncă o privire provocatoare care, ca din întâmplare se fixă asupra lui Sigrid. Din păcate frumoasa nordică părea interesată de caracteristicile sistemului de construcţie din epoca lui Matei Basarab. De altfel şi ceilalţi se dovedeau avizi de cunoştinţe: o îmbulzeau pe biata fată cu întrebări dintre cele mai imposibile: cine a realizat fiecare dintre cele trei straturi suprapuse de pictură de pe pereţii absidelor laterale ale altarului, cât ar costa, în dolari bineînţeles, fiecare bancă hodorogită de care se împiedicau. Florio se interesă discret asupra numărului de soţii ale fiecărui domnitor în parte, iar Zub voi un expozeu al răscoalei seimenilor dintre anii 1654-1660. Când, păşind spre turnul care străjuia amenințător locurile, aflară că el ar fi fost înălţat de Ţepeş Vodă, se declanşă o adevărată criză de entuziasm: toţi exclamară în cor „Dracula”, şi începură să ceară amănunte privind viaţa celui care bântuia ecranele occidentale: era adevărat că-şi lua breakfastul printre cadavre? Care era media zilnică de victime? Se păstrau ţepe originale?… Biata fată asuda din greu şi, oprindu-i pe una din platformele

turnului, le ţinu un curs scurt de istorie… Vieţile comentate ale marilor personalităţi îl lăsau rece pe S. Os. În toate serile copilăriei, în locul obişnuitelor basme, *Sir* William îi relatase aventurile mai mult sau mai puţin galante ale unor făuritori de istorie… Tresări când o auzi pe ghidă pomenind de stafii – poate că totuşi, un sâmbure de adevăr este aici… dacă Vlad a fost atât de sângeros, poate a lăsat în urma lui vreo două, trei fantome… poate chiar vreo tânără domniţă care bântuie locurile în formă de ectoplasmă. În acest caz, un şir de posibilităţi îmbucurătoare se deschidea în faţa sa: un contact discret cu gingaşa fantomă; o conversaţie în care să prezinte avantajele unei strămutări. O tovărăşie feminină ar fi fost foarte potrivită pisălogului de William. I-ar da o ocupaţie şi viaţa ar deveni mult mai agreabilă în Keroualle. Bineînţeles, vor exista nişte formalităţi referitoare la schimbarea rezidenţei, va fi poate necesar ca tânăra să prezinte consimţământul strămoşilor, dar S. Os, natură optimistă, era convins că până la urmă sentimentele celor doi vor găsi înţelegerea cuvenită… Cu aceste gânduri gâfâi el pe cele o sută douăzeci şi două de trepte ale turnului… În sfârşit, ajunseră pe platforma apărată de crenele… Gânditor îşi lăsă privirea să rătăcească asupra clădirilor şi dealurilor care se întindeau în zare…

Trecu o vreme…

Ocupat cu cântărirea îmbucurătoarelor posibilităţi, nu-şi dăduse seama că ceilalţi coborâseră. Dintr-odată avu senzaţia bine ştiută că se află într-o mare primejdie. Simţi o furnicătură în grumaz şi toţi muşchii i se încordară: parcă o gură de pistol îl urmărea de undeva, din spate. Cu un teribil efort de stăpânire, se întoarse încet. În faţa sa se întindea platforma pustie şi gura neagră a scării. Cu o săritură de panteră se feri într-o parte… Nimic. Calculându-şi fiecare pas, se furişă pe lângă ziduri spre scară. Tăcere. Mai făcu un pas şi, scoţând din buzunar pixul-stilet, aruncă o privire. Totul era tăcut, treptele se scurgeau în bezna pustie. Pas cu pas, silindu-se să nu facă zgomot, începu să coboare. De la o vreme întunecimea scării se îndulci, apoi dreptunghiul ieşirii începu să se contureze. Cu o senzaţie de uşurare, grăbi pasul. Piciorul îi întâlni o rezistenţă neaşteptată şi trupul îi fu proiectat înainte. Cu un ultim reflex reuşi să se ghemuiască, rostogolindu-se din treaptă în treaptă, până în tăpşanul cu flori din faţa intrării. Pipăindu-se cu grijă îşi spuse că doar antrenamentul minuţios îl scăpase de vreo fractură. Scuturându-se se uită în curte. Era plină doar de iarbă… Aşteptă. Linişte, doar ciripitul câtorva păsări se detaşa în zgomotul de fond produs de

bâzâitul albinelor. Aprinse bricheta şi, cu precauţie, începu să urce treptele căutând obstacolul de care se lovise… Treapta a treisprezecea… o lespede lipsă… Lucru artizanal şi făcut în grabă, îşi zise S. Os aruncând o privire dezaprobatoare… Sau poate nu se urmărise eliminarea lui, ci doar o înlăturare temporară. Da, probabil că atentatorul îşi făcuse calculul că după o asemenea căzătură cel puţin unul din membrele lui S. Os va fi binecuvântat cu o fractură. Oricum, cunoscând din proprie experienţă că ştiinţa cere sacrificii pentru demonstrarea adevărurilor ei, S. Os îşi zise că acestea sunt neînsemnate – o uşoară durere de cap şi pe pantalon o pată verde, de mărimea unui dolar de argint, – faţă de succesul obţinut: o parte din raţionamentul lui îşi demonstra logica: cei din reţeaua lui Axel încercaseră să-l oprească! Porni spre maşină cu gândul la surpriza pe care o va citi în ochii unuia dintre tovarăşii de excursie… Nu desluşi decât priviri vag reprobative, iar ghida îl întrebă:

— *Sir* Corcoran, nu l-aţi întâlnit pe domnul Silvain?

— Nu…

— Tiby mi-a spus că a coborât imediat după noi. Mă întreb unde este. Ştiţi, am întârziat şi dacă nu vine… Dar nu, iată-l că apare…

Clătinându-se şi clinchetind din coliere, Silvain se apropia de maşină. Toţi îl priveau curioşi. Destul de înalt, spătos, cât lăsau să se vadă cămăşile înflorate puse una peste alta care-i acopereau până la genunchi ginşii peticiţi, Roger Silvain îşi clătina claia de păr roşcat care se unea cu barba stufoasă, în ritmul unei melodii auzite doar de el. Urcă în maşină şi, fără să vadă privirile interogative ale celor din jur, se duse spre locul lui. Se instală comod şi începu să molfăie un covrig.

— Următoarea oprire, satul Şirnea! Tiby, dă-i drumul!

În timp ce maşina depăşea în viteză ultimele case, S. Os încerca să-şi dea seama exact de starea fiecărei părţi a anatomiei sale; încordând şi relaxând rând pe rând fiecare muşchi, alunga orice alt gând din minte, concentrându-se într-o combinaţie de Asana, Pranayama şi Pratyahara.

— Ossie, nu te simţi bine?… Vocea se auzea de undeva din depărtări. În timp ce, printr-un efort de voinţă, revenea în realitate, S. Os îşi spuse că, oricum este nepermis acest gen de familiaritate.

— Un început de migrenă, îi răspunse lui Florio, redeschizând ochii.

— Vă pot oferi nişte pastile… Zub avea o privire de compasiune intrigată în ochii de un albastru sticlos.

— E şi normal, *caro*. Atâtea poveşti îngrozitoare cu Dracula!

— Era un domnitor ataşat de popor, replică Zub.

— Da, îi atașa prin țeapă, hohoti Florio.

— Sunteţi răuvoitor, răspunse tăios Zub. Nu înţelegeţi că omul, naţiunea în general îşi câştigă fericirea prin suferinţă?… Doriţi medicamentele? îl mai întrebă pe S. Os, înainte de a se cufunda în lectură.

— Nu, mulţumesc, răspunse acesta, impresionat probabil de teoria lui Zub şi acceptând suferinţa în speranţa…

Peisajul începuse să se schimbe, dealurile lăsau loc munţilor, iar zăpuşeala care începuse să domnească în maşină era alungată de o răcoare plăcută, mirosind din ce în ce mai puternic a răşină. Microbuzul părăsi şoseaua şi se angajă pe un drum de ţară, destul de prost întreţinut. Dealuri sure, cu ciudate conuri mai întunecate, asemănătoare fotografiilor de pe lună, se strângeau din ce în ce mai ameninţătoare. Maşina hurducăia, sărind din hop în hop şi patinând pe solul clisos, grăbindu-se spre o destinaţie plină de misterioase promisiuni. Câteva case, cu acoperişuri ţuguiate şi cu terase circulare, apărură. În clipa aceea, o zdruncinătură mai puternică îi zgudui pe toţi, apoi maşina se înclină primejdios pe o parte şi se opri.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? îşi exprimară excursioniştii interesul în diferite limbi materne.

— Bun venit în satul Șirnea! le ură Ilinca, ridicându-se de pe intervalul dintre scaune, unde fusese aruncată. Ce dracu, Tiby, te crezi la filmări? continuă furioasă în româneşte.

— No, fătucă, nu-i bai, dar am intrat în şanţ. Nu puteai să-i duci în altă parte? Doar cunoşti drumul…

— Nu-i nimic. Eu îi duc prin sat şi tu fă bine şi întoarce maşina!

— Uşor ţi-e a spune… se văită şoferul.

Aerul era rece. Drumul noroios ducea spre câteva case, cocoţate pe diverse ridicături împrejmuite cu garduri de ostreţe. Câteva vaci rumegau privind blajin maşina aproape răsturnată. Pe un deal se vedea o turmă de oi păzită de un personaj bucolic rezemat într-o bâtă.

— Vă voi prezenta o casă specific românească, ca oricare alta din acest sat. Totul, până la cel mai modest obiect de folosinţă cotidiană, păstrează pecetea gustului artistic şi al talentului specific ţăranului român. Veţi putea remarca ţesături admirabile, ceramică autentic populară, mobilier… turuia cu sârg Ilinca, conducându-i spre una din cele două gospodării ţărăneşti vizitate în astfel de ocazii.

Un noroi bine tasat prindea picioarele în strânsori languroase de amantă

vârstnică. Unul câte unul, excursioniștii abandonau, refugiindu-se în contemplarea peisajului. În fața casei ajunseră doar ghida, S. Os, Zub și, lucru demn de admirație, surorile Vogel. Un câine se repezi tăcut și le aruncă priviri atât de ostil-omenești, încât S. Os își spuse că lucrurile se complică. Câinele începu să-și manifeste dezacordul față de vizita inopinată și în pragul casei apăru un puști de vreo opt ani.

— Ai tăi unde sunt? țipă Ilinca.

— Maica și taica la câmp, buna și sor-mea la repetiții, la club.

— Vino și deschide. Am venit cu turiștii să le arăt casa! ceru Ilinca.

— Nu! Taica a zis să nu mai dăm voie, că a rupt contractul cu O.N.T.-ul, că ultima oară ați murdărit preșurile și ăi cu care ați fost au băut și două litre de țuică.

Blestemând în gând, Ilinca își zise că e imposibil să le propună o plimbare pe jos până la cea de-a doua casă-muzeu aflată la celălalt capăt al satului. Aruncă o privire în jur…

— Ce-a spus băiatul? se interesă Zub.

— Părinții lui nu sunt acasă. Nu-i nimic, vom merge la casa alăturată, decise Ilinca, promițându-și să le atragă atenția celor din centrală asupra acestei situații…

Pătrunseră în curte și începură să se strecoare printre gropile pline de lichid vâscos, cu aceeași atenție cu care ar fi străbătut un câmp minat. După câțiva pași surorile Vogel renunțară și se retraseră lângă poartă, unde se plasară demne, ca două cariatide moderne. Ilinca lansă câteva apeluri înspre casă, dar, neobservând vreo mișcare, se îndreptă spre grajd. Cuprins de o curiozitate pe care nu și-o putea explica, S. Os o urmă pe „fătucă” al cărei posterior sălta curajos în fața sa. Grajdul îi primi cu aburul călduț de miresme complicate în care se puteau distinge diverse nuanțe de bălegar, lapte și flori.

— Ziua bună! se adresă Ilinca înspre cele două vaci care priveau placide. Conduc un grup de excursioniști străini care sunt dornici să cunoască realități românești…

O băbuță minusculă cu fusta îngrămădită în cizmele care-i urcau până la șold, apăru din spatele vacilor.

— Aoleo, maică, ce realități vrei să cunoști? Că eu n-am decât două vaci și ălea de soi rău…

— Am vrea să vedem un interior specific românesc.

— Ai?…

— Casa, măicuţă, cum e împodobită…

Baba îi privi bănuitoare, o mai întrebă pe Ilinca: „N-oţi fi de la percepţie?” dar apoi le deschise uşa şi îi invită cu un gest larg:

— Maică, da’ să nu staţi mult că-s cam cu zor. Mă aşteaptă nor’-mea la club, la repetiţii. Peste o săptămână avem interjudeţeană.

Străbătură o odaie cu saci şi baloturi îngrămădite, apoi pătrunseră într-o cameră cu studio, dulap triplu şi bibliotecă pe un perete. Pe masă, o vază cu flori de plastic se răsfăţa pe un milieu pufos.

— Măicuţă, dar obiecte… autentice nu aveţi?

— Da ce, astea nu-s autentice, că nor-mea zice că cuscru a dat cinşpe mii pe ele!

— Lucruri vechi, lucrate de mână…

— A, de-alea… Nu, maică, n-avem, că m-a pus noru-mea să le scot pe toate, că zicea că nu sunt moderne… Că acu-s timpuri noi, nu mai merge cu vechituri de astea…

— Ce zice? se interesă Zub.

— Că au îmbinat vechiul cu noul, dădu Ilinca o interpretare de circumstanţă cuvintelor bătrânei.

— E şi normal, aprobă Zub. Noul înseamnă progres, iar progresul înseamnă prosperitate, care trebuie să înceapă de la omul simplu pentru că el este talpa ţării.

— Da’ un pahar cu lapte acru nu vreţi? îi întrebă gazda, impresionată probabil de entuziasmul cu care domnul străin vorbea. Dacă ar fi înţeles despre ce e vorba probabil că în buna tradiţie ospitalieră a ţăranului român, le-ar fi oferit altceva…

Laptele era gustos şi băură cu plăcere, mai ales că aerul rece le deschisese apetitul… Ajunşi cu bine în drum, Ilinca îi întrebă cu o evidentă lipsă de entuziasm dacă vor într-adevăr să mai vadă şi alte case. Cum toţi negau violent, o porniră spre maşină. Abureau miresme de pământ ud şi fân cosit, iarba umedă strălucea şi în vale se deschidea perspectiva încântătoare a unor tăpşane molcome.

Pe ceilalţi îi găsiră rezemaţi de un gard şi urmărind atenţi o operaţie complicată pe care o executau vreo trei bărbaţi şi o femeie scundă. Rând pe rând, din turma care păştea tihnit, prindeau câte o oaie, unul dintre bărbaţi o trântea prinzând-o intre genunchi, în vreme ce femeia cu o dexteritate uluitoare o despuia de blana grea, mânuind o foarfecă imensă. După o vreme, femeia se ridică, îşi înnodă mai strâns broboada şi zise:

— Aţi văzut? Să nu ciupiţi vreuna că o păţiţi cu mine… Şi daţi zor, să facem planul…

Când se întoarse spre ei, S. Os avu surpriza să descopere o faţă proaspătă, cu sprâncene bine arcuite şi dinţi regulaţi. Fata râse scurt şi li se adresă:

— V-a plăcut? La voi, în Occident, aveţi metode avansate, nu-i aşa? Pe o parte băgaţi oaia în maşină şi pe partea cealaltă ies puloverele cu etichetele gata puse…

S. Os îi zâmbi bine dispus:

— Numai pe cele din rasa Astrahan.

Tânăra îl privi uimită, iar grupul stupefiat.

— A, domnul ştie româneşte?! materializă tânăra întrebarea care se părea că stă pe buzele tuturor… Încântată de cunoştinţă… Agepsina Tufiş! şi îi întinse mâna cu multă naturaleţe.

S. Os prinse în palmă mâna cam aspră, dar micuţă şi caldă, spunându-şi că româncele au un farmec indiscutabil.

— Oswald Corcoran de Keroualle, se recomandă ceremonios. Aveţi un umor aproape englezesc.

— Ce vreţi, nu ştiam că înţelegeţi. Dar cum nu v-aţi supărat, totul e în regulă… Unde mergeţi?

— La Bran, interveni Ilinca.

— Mă luaţi şi pe mine? se interesă fata.

— Desigur, decise S. Os, neţinând seama de ezitările ghidei.

— Mă ducea Grigore cu motocicleta, dar dacă aveţi un loc… spuse Agepsina, trecându-şi pe umăr cureaua unei sacoşe.

Mergând spre maşină, S. Os privea cu ochi de estet mersul elastic şi formele rotunde care se ghiceau sub canadiana roşie. Se simţea cuprins de dorinţa unei întoarceri spre o viaţă mai aproape de natură, cu plăceri simple şi viguroase…

Maşina era în aceeaşi stare lamentabilă în care o lăsaseră… Tiby fuma gânditor pe un pietroi, în vreme ce vreo şase puştani de diferite mărimi îl priveau, scobindu-se în nas.

— Ce faci, Tiby? se răsti Ilinca.

— Pe dracu îl fac, fătucă… Numai cu tractorul ieşim de aici!

— Ce-aţi păţit? Aţi intrat în şanţ… Tractoare nu avem… Da’ găsim noi ceva, ne descurcăm cu resurse locale, luă situaţia în mână Agepsina… Hei, tu, ăla cu căciulă, se adresă unuia dintre copii. Du-te la tovarăşul tehnician

Grigore, vezi că-i la tunsul oilor. Spune-i să facă rost de un lanţ şi de vreo trei boi, să vină să scoatem maşina dumnealor… Te-ai întors? se răsti.

După o vreme, pe drum apărură doi boi, vreo patru babe şi un tânăr morocănos care mesteca un chiştoc stins… Occidentul şi Orientul se amestecară într-un efort comun care, după o perioadă de totală învălmăşeală, punctată de exclamaţii şi înjurături în diverse limbi, avu deplinul succes scontat.

— Unirea face puterea… râse Agepsina, în vreme ce maşina revenea la poziţia verticală. Mersi, Gore, şi vezi cum te descurci cu tunsul… Nu uita, la şase avem repetiţie la brigada de dansuri. Că doar o săptămână mai e până la interjudeţeană, oftă ea.

Personajul morocănos scuipă mucul şi, strivind între dinţi o replică neauzită, se retrase în timp ce S. Os se întreba perplex ce putea fi acea „interjudeţeană” de care pomeneau toţi. Bineînţeles se va interesa, dar cu o cuvenită discreţie.

S. Os îi cedă tinerei locul lui, spre satisfacţia evidentă a lui Zub, iar el se aşeză pe scaunul liber de lângă Florio, care participase atât de zgomotos la operaţia de salvare încât răguşise cu totul. O ajută pe fată să se despacheteze din broboada groasă şi se felicită încă o dată pentru ochiul său expert: un maieu roşu bine mulat şi eternii ginşi care se pare că erau ultima modă la sate şi oraşe dezvăluiau un trup zvelt, bine dezvoltat în locurile esenţiale. O claie de păr auriu completa un tablou absolut încântător, impresie ce părea împărtăşită de toată suflarea masculină din maşină.

— Bun… Pe asta am rezolvat-o, concluzionă Agepsina. Ce facem acum?

S. Os dădu neştiutor din umeri.

— Dumneata nu simţi un gol aici? spuse, atingindu-şi cu un deget pieptul.

S. Os o privi uimit, întrebându-se dacă gestul nu are semnificaţia unei declaraţii de dragoste.

— Nu ţi-e foame, omule? Eu simt o foame de lup…

— Ce spune? se interesă Zub care o privea cu interes nedisimulat.

— Întreabă dacă nu-mi este foame.

— *Yes*, *yes*, răspunse în cor Zub şi Florio.

— Păi spuneţi aşa, zise fata. Trase pe genunchi sacoşa şi începu să scoată o pâine pufoasă, jumătate de caş auriu care umplu aerul de un delicios miros de afumătură, o bucată zdravănă de slănină… Păcat că nu

avem şi şerveţele. Spune-i dumnealui să le distribuie pe la oameni…

În curând întreaga maşină mesteca cu poftă.

— *Sir* Oswald, v-aş ruga s-o întrebaţi dacă este căsătorită, i se adresă Zub între două îmbucături.

S. Os râse amuzat. Agepsina, scuturându-şi chica aurie, îl privi întrebătoare.

— Domnul vrea să ştie dacă eşti măritată.

Agepsina începu să râdă zgomotos, aruncându-i lui Zub o privire şireată.

— Spune-i că n-am întâlnit încă un bărbat care să mă merite.

— Ce spune? se interesă Zub.

S. Os îi făcu semn să tacă şi continuă:

— Iartă-mi curiozitatea, cu ce te ocupi?

— Sunt medic veterinar.

— Neobişnuită meserie pentru o femeie atât de drăguţă. Nu-i prea grea?

— Îmi ador meseria, domnule. Din copilărie asta visam să fac. Ce să-ţi spun, şi animalele parcă înţeleg cât le iubesc. Nu zic că nu-i greu, mai ales cu organizarea. De ce să nu recunoaştem, mai sunt şi lipsuri…

— Ce spune? izbucni Zub.

— E încă necăsătorită, îi răspunse S. Os, privindu-l cu o uşoară ironie. E medic veterinar şi adoră asta.

— O, înţeleg, încuviinţă Zub dând energic din cap. Câtă deosebire între fata asta, activă şi naturală, şi păpuşile occidentale care nu caută decât un salariu cu care să se mărite… Minunată femeie, îngână visător.

— Îşi exprimă admiraţia totală, rezumă S. Os, pe care rolul de translator începuse să-l amuze. Şi cum ar trebui să fie alesul? continuă, privind-o apăsat.

— El?… Oh… ar trebui să fie un om de nădejde, puternic, dar şi tandru… Cum să spun?… să-i placă să muncească zdravăn, iar în timpul liber să fie capabil să recite versuri, să asculte muzică…

Cum Zub sorbea vorbele fetei, aruncându-i priviri neajutorate, S. Os îi rezumă:

— Vrea un bărbat puternic şi tandru. Să muncească şi să spună versuri.

— Minunat, se entuziasmă Zub… Dar şi ea la fel, nu? întrebă oarecum retoric. Pentru că idealurile trebuie să fie comune. Înţelegerea, respectul reciproc, tăria de a depăşi greutăţile împreună, cimentează o căsnicie.

— Tinereţea, frumuseţea? întrebă S. Os amuzat ca de obicei în faţa

dezlănţuirilor impetuoase ale lui Zub pe cele mai diverse teme.

— Secundare, mătură Zub cu mâna obiecţiile. În dragoste, transfigurarea e totul… Te rog, tradu-i, îi spuse, nedezlipindu-şi ochii de pe faţa fetei.

— Ce spune? se interesă Agepsina intuind probabil, ca marea majoritate a semenelor ei, momentele de seism sentimental ale bărbaţilor.

— Ai făcut o victimă, îi confirmă S. Os surâzător. Domnul, continuă arătând spre Zub, ca nu cumva în mintea fetei să se nască vreo nelămurire.

— A apărut cam târziu dânsul, râse cochet Agepsina. Sunt logodită.

— Da? Şi cine-i fericitul? se interesă S. Os.

— Gore, răspunse fata şi ochii i se luminară… Văzând că S. Os nu pricepe, continuă: băiatul care a ajutat la scosul maşinii.

— Ce spune? întrebă Zub.

— Se pare că trebuie să amâni transfigurarea pe altă dată, rânji S. Os. Există un logodnic: Gore… tânărul care era cu ea.

— Da, într-adevăr necaz, mormăi Zub părând afectat.

S. Os îl privi contrariat: nu înţelesese ultima remarcă a lui Zub dar oricum i se părea cu totul nepotrivită dragostea la prima vedere. Mai ales pentru un spion. Se ştie că în timp ce-ţi desfăşori activităţile profesionale, sunt admise aventuri efemere, recomandate pentru o igienă morală, şi nu pasiuni devastatoare. Iar Zub dădea semne de a fi fost atins de astfel de stare. Să fie doar o mască? Şi cu ce scop? se întrebă S. Os. Răspunsurile şi le dădu după ce cercetă cu atenţie privirea de o infinită tristeţe a celuilalt: indiscutabil, Zub îşi descoperise femeia mult visată aici, în maşină, între Şirnea şi Bran! Cum în laborioasa sa activitate S. Os nu mai întâlnise un caz similar, îl retrogradă cu câteva locuri pe Zub în clasamentul posibililor adversari. Nu-l elimină definitiv, dar îl plasă undeva la coada plutonului, pe locurile celor fără nici o şansă.

— Gata! Eu cobor! le comunică fata cu o veselie forţată în glas. Cotrobăi prin sacoşă, scoţând o cărticică. Scrise în grabă câteva cuvinte pe prima pagină şi i-o întinse lui S. Os: O mică amintire din partea mea.

— Mulţumesc! S. Os era plăcut impresionat… „Scenete pentru brigăzile artistice de amatori”. Se uită pe prima pagină: „Pentru minunata limbă românească pe care o vorbiţi. Cu simpatie, Agepsina Tufiş.”

— Ei, la revedere! le spuse Agepsina, apoi se sculă, merse la şofer şi acesta opri maşina.

Agepsina coborî, flutură veselă mâna şi rămase privind maşina care se

depărta.

— Ți-a dat adresa? întrebă plin de speranțe Zub.

— Nu, îi răspunse cu răceală S. Os, băgând cartea în buzunar… Asta e prea de tot, își zise. Înțelesese, din acel elan al camaraderiei bărbătești, să joace rolul pețitoarei, dar asta nu-i dădea celuilalt dreptul de a fi indiscret… mai ales că jucase rolul pe gratis!

Capitolul VI

Vals Bran-ston

Maşina opri în faţa unui hotel micuţ, un fel de *cottage* cu terasă şi acoperiş în pantă. Ilinca îi rugă să aibă răbdare câteva momente, va aranja cazarea şi apoi vor lua masa la restaurantul hotelului. După parlamentări destul de furtunoase şi îndelungate, bărbatul de la recepţie sosi aducând un mănunchi de chei. Se învălmăşiră cu toţi, înconjurând-o pe Ilinca… S. Os deschise cu grijă uşa camerei, totul părea în regulă: o odaie micuţă dar cochetă, un pat cu cearşafuri albe şi pătură portocalie, masa lângă perete, o chiuvetă cu două pahare… Oricum meseria înainte de toate… Făcând o scurtă investigaţie, S. Os nu descoperi nimic suspect… doar o şosetă murdară şi un pachet gol de ţigări sub pat… nu părea să fi fost instalate microfoane… Amintindu-şi de incidentul de la Târgovişte, aşeză cu grijă firele de păr, apoi se spălă pe mâini, se pieptănă şi se grăbi să coboare, încuind uşa.

În sala restaurantului era puţină lume. Profitând de absenţa celorlalţi, S. Os se îndreptă spre barul plasat într-un intrând discret. În oglinda care servea de fundal unei expoziţii încântătoare de sticle cu tot soiul de etichete promiţătoare, zări chipul cu ochi de cadână al celui care îi servea în acelaşi timp de iscoadă şi gardă de corp: Tim. Aşezându-se pe scaunul alăturat, S. Os murmură printre dinţi: — Noutăţi?

— N-au dat încă de el, boss. Bei ceva? îl întrebă Tim.

— Văd că sunt bine asortaţi. Un Chivas…

— Mă faci să râd. Sticloanţele-s de decor.

— Un *juice*, te rog, se adresă S. Os feţei rotunde şi lucioase pe care barmanul catadicsise s-o întoarcă spre ei.

— N-avem… Pepsi, cico, suc de mere, recită acesta cu un vădit plictis.

S. Os îl privi îndurerat, barmanul ridică din umeri şi amândoi deciseră printr-un acord tacit să nu mai continue conversaţia.

— Dumneata, boss? îl întrebă Tim. Ai aflat ceva?

S. Os începu să-i povestească incidentul de la Târgovişte. Retrăind momentul, avu un zâmbet de superioritate: — Au vrut să mă lichideze…

— Eram acolo, boss! Te-am văzut când te-ai ridicat şi te-ai întors în

turn.

— A… Bravo! se arătă S. Os surprins.

— Aprecierile dumitale mă îmbărbătează mult în munca de zi cu zi, îi răspunse Tim… Au intrat în turn: dumneata, Zub, unul grăsuţ pe care plesnea velurul cu care era îmbrăcat…

— Florio, îl lămuri Tim.

— Unul cu o faţă sobră de ziceai că-i în plină vizită de lucru…

— Brown, murmură S. Os.

— O divă cu şal violet…

— Sigrid, răspunse visător S. Os.

— Şi încă unul, ceva mai târziu: o moacă inocentă înconjurată de barbă.

— Silvain…

— Bărbosul a ieşit ultimul, dar aproape imediat după Brown şi Sigrid. După aia dumneata, în zbor planat! Ce s-a întâmplat?

— O piatră scoasă din scară… Fără reflexele mele… se înfioră retrospectiv S. Os. Deci, probabil unul din ultimii trei.

Tim ridică din umeri, iar S. Os deşi, ţinând seama de ultimele informaţii, modificase din nou clasamentul adversarilor, decise că asta nu-l ajută prea mult.

— De ce-aţi întârziat? îl mai întrebă Tim. S-a mai întâmplat ceva pe drum?

S. Os îi povesti incidentul cu maşina şi apariţia tinerei. Îi mai împărtăşi câte ceva despre pasiunea incredibilă care părea că pusese stăpânire pe Zub şi impresiile lui referitoare la posibilităţile de exprimare ale acestuia în rolul de spion. Tim îl asculta distrat dând aprobator din cap.

— De altfel, n-avea nici o şansă. Eram acolo, conchise S. Os.

— Chiar aşa, boss, nu-ţi scapă nimic?

— Stai să-ţi arăt ce efect pot produce numai într-o jumătate de oră, îi mai spuse începând să se caute prin buzunare din ce în ce mai uimit… *Damn' it,* a dispărut.

— Ce anume?

— Agepsina, tânăra aceea mi-a dăruit o carte. Mi-a scris şi câteva cuvinte pline de căldură.

— Ai rătăcit-o pe undeva, îi spuse Tim, privindu-l cu atenţie.

— Imposibil, memoria nu m-a trădat niciodată. Precis era în buzunar şi doar n-am schimbat haina.

— Ţi-a mai dispărut ceva?

— Lista pe care ai întocmit-o, îi răspunse după o verificare minuţioasă.

— O fi vreun palmagiu printre tipii din maşină. Slabă recoltă pentru un pickpoket, râse Tim. O fi crezut că-i portofelul…

— Un occidental nu-şi ţine niciodată portofelul în buzunarul exterior. Cine a luat-o, ştia exact ce face! Am discutat cu fata numai româneşte, îşi rememoră el gânditor. E clar! A crezut că tânăra e o „legătură” şi că mi-a transmis un mesaj secret… adresa unui loc de întâlnire… E o pistă!

— Cam slăbuţă, suspină neîncrezător Tim.

— Singura, răspunse S. Os. Trebuie găsită fata. Un filaj discret şi vezi dacă o abordează cineva.

— Cum o cheamă? întrebă cu lehamite Tim.

— Agepsina Tufiş. Crezi c-o vei găsi având doar numele?

— Nici o problemă, boss, râse Tim… Dar dacă e Zub cel care ţi-a şutit cartea, crezând că tipa ţi-a dat adresa?

— Imposibil. Doar i-am spus că nu mi-a dat-o. Un gentleman nu pune la îndoială cuvântul altui gentleman. *Bye*!

Uimirea pe care i-o treziseră cuvintele lui S. Os fu atât de mare, încât Tim uită să-i ceară acestuia să plătească consumaţia.

În restaurant se aflau, veseli, împrospătaţi şi flămânzi, toţi tovarăşii de călătorie. Kristine, cea mai tânără dintre fetele Vogel, îşi flutură mâna, invitându-l la masa lor la care se mai afla şi Zub. Erau deja la felul întâi, o supă cu arome îmbietoare; Zub, cu mişcări rituale, sorbea, înaintea fiecărei linguri pe care o lua din farfurie, dintr-un pahar cu lichid incolor… probabil apă, îşi zise S. Os, gândindu-se că supa trebuie să fie extrem de fierbinte.

— Ai condus-o pe drăguţa doamnă… Tinereţe, tinereţe, zâmbi matern Kristine.

— Kristine, tacă-ţi gura. Ţi-am spus de atâtea ori să nu te amesteci unde nu trebuie… Şi cere pâine prăjită… *Also,* ai condus tânăra doamnă! *Gut,* totdeauna am admirat bărbaţii întreprinzători…

Zub, auzind aprecierile asupra naturii întreprinzătoare a lui S. Os, goli paharul.

— Când eram tânără…

— Delphine, *liebste,* se răceşte supica…

— Kristine, tu să taci… Eu sunt soră mai mare, eu vorbesc. Arată la domnii pozele… alea cu excursia la Baden-Baden.

Kristine, supusă, cotrobăi în geanta uriaşă şi scoase un teanc de poze pe care le răsfiră printre farfurii: — Aici suntem în Pădurea neagră… Pe

biciclete… Asta cu bască sunt eu…

— Lasă oamenii să mănânce, Kristine… Arată-le și poza cu mine în costum de baie.

S. Os încerca să-și distribuie atenția între fotografii și fiertura din farfurie, în timp ce Zub, cu o privire din ce în ce mai visătoare, își servea a treia porție de supă. Chelnerița apăru cu o tavă enormă de pe care distribui pe la mese farfuriile încărcate.

— Doriți cafea sau prăjitură? se interesă, în vreme ce arunca cu o viteză amețitoare farfuriile pe care se aflau câțiva cartofi și vreo trei bucățele de carne într-o relație de submersiune completă față de un sos roșiatic, vâscos.

— Un *beef-teak* nu aveți, murmură S. Os privindu-și cu îndoială farfuria.

— Grătar, de la ora șapte. Cafea sau prăjitură?

— Ce spunea? se interesă Delphine autoritară, în vreme ce pipăia prin farfurie… Kristine, carnea e grasă. Dă-mi porția ta, știe îți place gras.

— Ne întreabă dacă vrem cafea sau prăjitură?

— *Strudelapfel… Für…* ridică ea patru degete spre locul în care presupunea că se află chelnerița.

— Am înțeles, *gut appetite,* se dovedi poliglotă chelnerița.

Zub care mâncase cu o viteză amețitoare, termină totul până la ultima firimitură, inclusiv prăjitura și se ridică în grabă.

— Mă scuzați, am de scris câteva ilustrate…

S. Os nu găsi un pretext onorabil, așa că rămase în compania celor două doamne, ascultând amintiri din tinerețea nebună, nebună a Delphinei și timidele încercări de rețete ale unui adevărat *strudelapfel* ale Kristinei… până ce Ilinca își făcu apariția.

— Să vă fie de bine! Acum vom merge la castel… E deschis până la șase, așa că trebuie să ne grăbim. Vă rog să veniți în hol, unde așteaptă ceilalți.

— Alt castel? se interesă istovit S. Os.

— Unul dintre cele mai vechi din țară, întemeiat în 1377 de către Ludovic I de Anjou, rege al Ungariei, care a încercat, înălțând cetatea Branului și cea din Tîlmaciu, să alcătuiască împreună cu cetatea Severinului un cordon de apărare a hotarului de sud-est al regalității maghiare… Cred, deci, că entuziasmul dumneavoastră pentru comorile arhitecturale ale României, va fi satisfăcut de vizita pe care o vom face… sfârși ea, conducându-i pe cei trei cu pas ferm spre ceilalți care așteptau supuși în hol.

Remarcând absenţa frumoasei nordice, S. Os suspină adânc, încolonându-se şi pornind melancolic spre cetatea care se înălţa maiestuoasă în depărtare. Sub razele copleşitoare ale soarelui de amiază, avu un gând nostalgic pentru frigul din Bucureşti, mai ales că drumul urca în pantă şi că Delphine i se agăţă de braţ cu un gest stil „Lily Marlen Kamaraden”… în vreme ce agita nelipsitul baston alb, i se confesă că totdeauna, spre deosebire de compatrioţii săi, a avut o slăbiciune pentru perfidul Albion.

— *Ach,* un soţ englez este tot ce-am sperat de la viaţă…

S. Os o privi îndoit şi o remorcă cu ultimele puteri pe treptele în melc care duceau spre intrarea castelului… O stare ciudată punea stăpânire pe el: un fel de moleşeală leşioasă îi urca în rotocoale domoale spre creier. Încetul cu încetul îl cuprindea bizara certitudine că marele S. Os, as al spionajului internaţional, îi surâde de undeva, din depărtări şi cu un gest delicat de adio dispare. Braţ la braţ cu Walkiria oarbă, mergea un biet ins, transpirat şi congestionat, unul dintre acele personaje anoste care străbat mapamondul cu diverse excursii organizate de vreo agenţie care-şi scoate profitul din sudoarea şi tembelismul veteranilor hotărâţi să-şi trăiască din plin ultimii ani. Nici în celebra misiune din jungla congoleză, după ce fusese supus unui savant complex de torturi de serie A, nu avusese această deznădăjduitoare senzaţie de anihilare a oricărui resort vital… Să fi fost drogat? Cine şi de ce? Şi unde?… unde… zadarnic încerca să-şi învioreze mintea amorţită, aceasta se prăbuşea ca un animal flasc pe podelele bine lustruite ale castelului, pe care lunecau, unul după altul, în zumzetul adormitor al explicaţiilor ghidei… Cu un ultim efort, într-una din încăperile de la etajul întâi, se opri, lăsându-i pe ceilalţi să dispară pe o scară de piatră…

Se regăsi pe o bancă de lemn, lângă o fereastră îngustă. Se cercetă uimit: în picioare, peste mocasinii din piele fină, se înnodau panglici negre care susţineau nişte libărci groteşti din pâslă cenuşie. Ce se întâmplase cu el? Se aplecă şi desfăcu nodurile: un fel de papuci, dar de ce i se puseseră? Imposibil de răspuns. Ultimele minute i se şterseră cu totul din minte, lăsând una din acele zone albe în care ai fi putut face orice gest necugetat, de la o crimă la o cerere în căsătorie. Se pipăi şi într-unul din buzunarele hainei de căprioară, umedă de transpiraţie, găsi trusa de prim ajutor. O pastilă galbenă? Parcă una roşie… sau mai curând una mov… Cu un gest decis îşi aruncă în gură câte una din fiecare şi aşteptă. Efectul fu imediat: un val de entuziasm juvenil şi energie copleşitoare îl străbătu ca un curent

galvanic. Ochii, de pe care i se luase orice urmă de ceaţă, scormoneau, sortau, înregistrau… O sală mare, cu tavan jos de lemn… pereţi cu resturi de pictură. Un fel de blazoane, ceva cunoscut… da, desigur… unul din blazoane, cel din stânga, îi amintea de propriul său herb: două câmpuri despărţite inegal de o linie şerpuită. În dreapta, sus, un cap de mistreţ, iar jos… Pe scară se auzeau voci. Căută prin buzunare după o foaie de hârtie, negăsind, privi în jur şi pe marginea ferestrei zări un ghid al castelului. Îl răsfoi până dădu de planul primului etaj, reuşi să identifice încăperea şi o notă cu o cruce apăsată.

— *Ach*, *Herr* Corcoran, ce păcat că ne-aţi părăsit, i se adresă Kristine, urmată de exclamările admirative ale celorlalţi, bucuroşi că au găsit un receptacul pentru preaplinul admirabilelor impresii.

S. Os însă se afla din nou în plină formă. Cu un gest plictisit dădu din cap şi o luă după săgeata care indica ieşirea, urmat de toţi ceilalţi. Era muncit de gândul marii descoperiri pe care fusese pe punctul de a o face – ah! ce pagină admirabilă în cronica familiei sale, aceea referitoare la o ramură laterală stabilită aici! Şi ce subiect de cugetări pentru *Sir* William, poate-l va convinge să facă o excursie şi poate, cine ştie, sedus de farmecul cotropitor al acestor locuri… Întoarcerea la hotel fu un drum fără istorie. Involuntar remarcă totuşi lipsa tânărului adept al mişcării hippy… Ajuns în cameră, se dezbrăcă până la piele şi după un masaj cu Cedar Wood îşi aprinse un Dunhill, trântindu-se pe pat… Interesantă descoperire… mai curând o posibilă descoperire… Dar să nu confuzionăm lucrurile! Niciodată nu a amestecat viaţa personală cu interesele meseriei şi acest procedeu dovedit admirabil din toate punctele de vedere. Ei, o aventură sentimentală, două, mai merge, asta intră în tiparul bineştiut al superspionului, dar atât! Prin urmare, să recapitulăm… Ţârâitul telefonului îi întrerupse momentul de reverie: — Alo, *Sir* Oswald? Tim vă caută.

— Te ascult.

— Am dat de prietena dumneavoastră.

— Perfect. Ce mai face scumpa de ea?

— Cred că bine, răspunse după o scurtă ezitare Tim. A venit şi domnul Zub.

— Aha!… Dezamăgirea lui S. Os era evidentă. Oricare alt nume i-ar fi certificat convingerea că raţionamentul lui fusese bun. Dar Zub se afla într-o situaţie specială, reprezentând mai curând un îndrăgostit întreprinzător decât un adversar redutabil. Şi totuşi, cum îi găsise adresa?

— Veniţi şi dumneavoastră? îl întrebă Tim.

— Da, da, răspunse plictisit punând receptorul în furcă. Oricum, trebuia să se ducă. N-avea dreptul de a neglija nici un amănunt, oricât de neînsemnat i s-ar fi părut.

Începuse să se îmbrace când ţârâitul telefonului se făcu din nou auzit.

— Boss, dă-o dracului, i se adresă enervat Tim. Închizi fără să ştii unde să vii!

S. Os ridică din umeri, dar nu comentă.

— O iei pe şosea, continuă Tim, treci de Loto, de staţia auto şi pe urmă întrebi unde-i CEC-ul. Mă găseşti la coadă.

Străbătea culoarul când una din uşile camerelor se deschise discret şi Kristine îi făcu un semn: — *Herr Corcoran, bitte, ein Moment.*…

Deplângând sărăcia limbii engleze în materie de înjurături, S. Os îi adresă un zâmbet glacial: — Cu ce vă pot fi de folos?

— Sttt, mai încet. Nu vreau ca sora mea să ne audă, ştiţi, ea este atât de sensibilă, cu boala ei… Nu i-am spus un cuvânt…

— Despre ce e vorba, doamnă?

— Prietenul dumneavoastră, *Herr* Zub… Îl cunoaşteţi bine?

S. Os deveni atent.

— Din hotel… din maşină. Mă rog, atât cât îl cunoaşteţi şi dumneavoastră.

Kristine dădu compătimitor din cap.

— Ştiţi, am ezitat să vă spun… Dar cum aveţi toată simpatia noastră.

— Doamnă, izbucni exasperat S. Os.

— L-am văzut umblându-vă în buzunar…

— Cum?!

— Când eram la recepţie… A scos ceva din buzunarul dumneavoastră. Bani, probabil… Foarte neplăcut… Ar trebui să anunţăm poliţia. Dar ştiţi, demnitatea noastră de occidentali…

— Mulţumesc, doamnă. Nu vă faceţi griji, voi rezolva eu.

— *Auf wiedersehen*… Şi fiţi prudent…

S. Os medita consternat asupra efectelor teribile ale pasiunilor sentimentale pe care le generează andropauza. Iată Zub, care cu tot aspectul lui de intelectual, părea un gentleman, se pretase la un gest incalificabil… deşi cu dexteritate… cu prea multă chiar, pentru un simplu amator, reflectă el, iar speranţa îi grăbi paşii. Găsi CEC-ul, găsi coada, dar nici urmă de Tim. Derutat, ieşi afară, oprindu-se pe bordura trotuarului şi aruncând

priviri cercetătoare… Dintr-o clădire cenuşie, situată vizavi, apăru Tim, făcându-i semne…

— Sunt înăuntru, îi comunică.

S. Os observă deasupra intrării o firmă: Restaurant.

— Zub a supravegheat discret casa vreo jumătate de oră. Am impresia că întâlnirea a fost o surpriză pentru amândoi. Au stat puțin de vorbă și apoi au intrat în restaurant.

— Despre ce vorbesc?

— Nu știu, boss. Fata le încurcă și ea pe englezește.

— Du-te și vezi, poate afli ceva. Te aștept aici.

Tim pătrunse pe ușa restaurantului: în încăpere domnea o ceață deasă prin care se mișcau umbre gălăgioase. Mirosea a țuică de Piteşti şi a costume folclorice din zona Branului. Găsi o masă liberă în vecinătatea celei la care Zub îi explica ceva fetei cu multă ardoare, în timp ce aceasta îl privea contrariată. Beau şampanie, iar privirea lui Zub avea deja acea lumină blândă pe care o capeți când începi să uiți numărul paharelor băute. Nu desluși mai nimic din discuția lor, de altfel aproape numai Zub vorbea, dar Tim fu frapat de faptul că acesta părea foarte ceremonios: i se adresa Agepsinei, folosind numele și prenumele. Nu avu timpul să aprofundeze această bizarerie pentru că Zub se ridică de la masă și, cu pas ferm, se îndreptă spre micul taraf care se afla în plină activitate artistică. După o scurtă parlamentare, în timp ce balaoacheșii îl priveau miraţi, Zub întoarse o privire neajutorată către sală. Tim găsi că este momentul să-i sară în ajutor.

— *May I help you*? îl întrebă pe Zub.

Acesta îi împărtăși dorința, îi lăsă câteva hârtii mototolite de douăzeci și cinci de lei pentru artiști, și se întoarse la masă.

— Vrea să i-o cântați pe aia cu „trestiile care foșnesc”, le explică Tim artiștilor.

— N-o știm, coane, îi răspunse liderul formației după o scurtă pauză… Da’ i-o zicem pe aia „cu salcia”, că tot pe acolo e, spuse și înhăță banii din mâna lui Tim.

În timp ce se îndrepta spre masă și urechea îi înregistra primele acorduri din tulburătoarea „De ce nu vii?”, Tim mai avu timp să admire și eleganta curbă pe care o descria paharul aruncat de Zub peste umăr. Paharul poposi într-o frapieră, iar Tim la masa lui, unde se mai aciuaseră trei zdrahoni cu figuri sumbre și costume pitorești – cămăși albe, ilice brodate, pălării rotunde de pâslă cu panglici late de mărgeluțe. Păreau toți trei foarte

interesaţi de ce se întâmplă la masa vecină. Agepsina tocmai izbucnise într-un hohot cristalin de râs, când unul dintre ei se întoarse spre ceilalţi şi-i privi lung.

— Bine! spuse apăsat.

— No, bine dară… scandară şi ceilalţi doi.

Apoi unul întinse mâna şi prinse din zbor un tânăr încins cu şorţ alb care tocmai trecea.

— Da… Vine… Ce poftește domnii?

— Loc!

Tânărul îi privi o clipă, apoi dând din cap a înţelegere, începu să tragă mesele din jur spre perete. Consumatorii, fără să protesteze, îşi luau care ţoiurile, care halbele şi se deplasau grăbiţi spre fundul sălii. Într-un timp record, în jurul mesei lui Zub apăru un spaţiu gol, un fel de ring de dans, îşi spuse Tim care urmărea preparativele. Singurul care părea că nu observase nimic era Zub. Agepsina în schimb se posomorâse şi-şi strângea la iuţeală ţigările şi bricheta.

— Meri tu? se interesă calm unul dintre cei cu pălăriuţe.

— Nu, Gore, să nu pară huliganism.

— *No,* răspunse scurt celălalt. Se ridică, îşi strânse cureaua, îşi dădu cu palma pălăriuţa pe ceafă şi porni.

Probabil că liniştea mormântală care se lăsase îl făcu pe Zub să ridice privirile. În faţă, de la înălţimea celor o sută nouăzeci de centimetri, îi zâmbea crucea de voinic. Cu acelaşi zâmbet de copil care nu cunoaşte încă răutatea lumii, flăcăul o ridică cu scaun cu tot pe Agepsina şi o mută într-o parte. Apoi, se aplecă, îl apucă de revere pe Zub, îl săltă în picioare, îl fixă cu multă atenţie… şi fu ceva, o mişcare insesizabilă, o străfulgerare parcă, imposibil de prins cu ochiul liber… Tim remarcă doar trupul lui Zub printre cioburi de sticlă şi bucăţi de gheaţă şi îl urmări cum străbătu, târât de picioare, spaţiul până la uşa care se deschise, îi lăsă să treacă şi se închise cu un pocnet scurt.

— Huliganilor… Las’ că-ţi arăt eu ţie, Grigore! Te-ai ras de la primă! răcni Agepsina, luând-o la goană spre ieşire.

Tim, regăsindu-şi reflexele, se ridică şi plecă după ea.

Afară, S. Os, rezemat de zidul clădirii, fuma impacientat, aruncând priviri din ce în ce mai dese spre ceas: trecuseră douăzeci de minute. Nu înţelegea de ce Tim are nevoie de atâta timp ca să se lămurească dacă e vorba de o simplă romanţă amoroasă sau de o treabă serioasă. Pierdut în

gânduri, aruncă un ochi distrat lunganului care ieşise din restaurant, târând un trup pe care-l rezemă de zid. Bătaie între beţivi, îşi zise retrăgându-se cu prudenţă câţiva paşi din calea lunganului care se depărta cu mers cumpătat pe străduţa în pantă. Învingătorul îndepărtându-se, S. Os îşi permise să privească cu compasiune victima.

— Zub! exclamă dintr-o suflare şi se repezi spre acesta.

Agepsina şi Tim îl găsiră aplecat peste trupul lui Zub.

— Oh, domnule Corcoran, murmură Agepsina printre lacrimi… L-au omorât!

— E doar leşinat, domnişoară, răspunse S. Os recăpătându-şi sângele rece. Să vă ajut cu ceva? Să căutăm un doctor…

— Nu-i nevoie. S-a dus huliganul!

— Da… ar trebui să-l prindem.

— S-a dus la spital, hohoti ea, începând să-l pălmuiască afectuos pe Zub. E aici, în apropiere.

Într-adevăr, din capătul străzii apărură în mers alergător doi bărbaţi în halate albe, purtând o brancardă.

— Fiţi atenţi, are probabil o coastă ruptă, suspină Agepsina.

În sfârşit, Zub deschise ochiul teafăr şi recunoscând-o, îi zâmbi atât cât îi permiteau buzele tumefiate, apoi şopti ceva. S. Os şi Tim se aplecară pentru a-i prinde cuvintele.

— M-ai scos din cursă, S. Os… Salutări lui Axel!

Depăşindu-şi momentul de imensă stupefacţie, S. Os îi răspunse privindu-l fix: — Dinte pentru dinte, mister Zub!

Ochiul lui Zub mai transmise o lucire, pe care S. Os o interpretă „Eşti mare!” iar Tim: „Mă doare!”, apoi se închise şi cortegiul se depărtă spre clădirea spitalului unde dispăru.

— Numai de citate biblice n-avea nevoie sărmanul, îi reproşă Tim, odată rămaşi singuri. N-a fost corect, boss!

S. Os ridică din umeri privindu-l cu îngăduinţă. Încă nu-şi revenise din uimirea în care-l aruncase epilogul istoriei. Cine ar fi putut bănui că sub masca de intelectual exaltat se ascundea un adversar redutabil? Noroc că Zub, fair-play, îşi recunoscuse înfrângerea, altfel ar mai fi căutat mult şi bine un adversar inexistent.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă vesel pe Tim.

Tim îi relată cu lux de amănunte derularea acţiunii din restaurant.

— Cum spuneai că-l cheamă pe tânărul de la masă?

— Grigore, așa îi zicea Agepsina, îi răspunse Tim.

— Totul se explică. E logodnicul ei. Vezi, Tim, unde duce un moment de rătăcire?

— Norocul ne-a ajutat, boss.

— Norocul ni-l facem noi, Tim, îi răspunse S. Os sentențios. Un adevărat spion, un mare spion trebuie să profite de împrejurări… Și intuiția mea a avut un rol hotărâtor… Fă rost de ceva de băut și vino în cameră la mine! îi ceru lui Tim în momentul în care intrau în hotel.

— O.K., boss, evenimentul trebuie stropit.

Tim apăru după câteva minute cu o sticlă plină.

— Veritas, autentic whisky românesc, îmbină culoarea scotchului cu buchetul țuicii autohtone, îi spuse turnând în pahare.

S. Os își întinse picioarele până în mijlocul odăii, suspină adânc și aprinse o țigară.

— Dă drumul la robinet…

— Dă-o naibii, boss, răspunse enervat Tim care se așezase nonșalant pe pat, doar crezi că și aici sunt…

— Stt! Paza bună trece primejdia… Mai tare!… Perfect… Pentru Zub, care ne-a părăsit ca un brav, ridică S. Os paharul. În afara faptului că a încercat să-mi frângă gâtul la Târgoviște și să mă otrăvească aici, a fost un adevărat gentleman.

— Cum, să te otrăvească? îl întrebă perplex Tim.

— La masă, profitând probabil de conversația la care mă obligau nemțoaicele, mi-a pus ceva în mâncare… Efectele s-au făcut simțite când vizitam castelul. Probabil, doza a fost prea mică, pentru un organism călit ca al meu… Nu pot să-i reproșez nimic, făcea parte din „regula jocului”. Păcat, continuă S. Os cu o nuanță nostalgică în glas, era un element de valoare… De altfel, ei au o școală excelentă de spionaj.

— Sună a necrolog, boss, și tipul e doar la spital.

— Ehe, o misiune ratată e sfârșitul carierei… Și cine știe prin ce întinderi nesfârșit de albe își va petrece restul zilelor?

Tim dădu aprobator din cap și-și umplu paharul.

— Ce-a fost, a fost. Treaba e că drumul spre Axel e liber.

— Da. Ai vreo veste de la băieți?

— Mi-au lăsat un număr de telefon, să-i sun pe la nouă.

— Perfect… În altă ordine de idei, Tim, am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune personală.

— La ordin!

— Vezi că pe noptieră e un ghid.

— Nu-i, boss!

— Imposibil. Acolo am pus cartea când am revenit de la castel!

— Boss, nu mai începe iar cu fabuloasa dumitale memorie de superman. Nu-i aici.

S. Os îl privi fix câteva momente, apoi cu o săritură, care-l făcu pe Tim să se înece cu o înghițitură de „Veritas”, se năpusti spre noptieră. Căută împrejur, sub pat, pe masa de lângă perete. Cu o sclipire oțelie în ochi extrase o minusculă lupă din buzunar și cercetă praful de pe noptieră. Apoi, din ce în ce mai nervos se apropie de ușa balconului, îngenunchind. Se deplasă în patru labe de-a lungul pereților, pipăind în dosul mobilelor. În cele din urmă, se opri în mijlocul camerei într-o atitudine de concentrare totală.

— Boss…

— Lasă-mă să mă gândesc. S-ar putea…

— Boss, lasă-mă să închid robinetul… dă peste chiuvetă.

— *By love*! exclamă S. Os repezindu-se spre cuier. Căută într-unul din buzunarele hainei și scoase o cărticică pe care i-o arătă lui Tim, care dădea mustrător din cap… Asta e! Trebuie neapărat să vizitez din nou castelul.

— Acum e închis.

— La ce oră se deschide mâine?

— La zece, boss!

Cum privirile mirate ale lui Tim păreau să ceară o explicație, S. Os continuă: — Un blazon care seamănă cu cel al familiei mele. Vreau să fac niște fotografii… Poate fi o descoperire senzațională.

— Nimic referitor la Axel? reuși să întrebe Tim, care părea efectiv derutat de doleanța lui S. Os.

— Nu, dragă, îi răspunse excedat acesta. E vorba de arborele meu genealogic. Crezi că se poate în seara asta?

Tim îl mai privi câteva clipe, apoi îi răspunse cu o totală lipsă de entuziasm în glas: — O să fie cam greu. Doar nu crezi că e vraiște acolo, intră și iese cine vrea și când vrea? Să văd ce pot face. Îți telefonez pe la opt.

Rămas singur, S. Os se dezbrăcă, se lungi pe mocheta gălbuie și rămase nemișcat, încercând relaxarea totală.

La ora opt precis sună telefonul.

— Boss, s-a făcut. Te aştept la poarta castelului.

— Excelent!

După ce-şi controlă în grabă materialul tehnic necesar, îşi puse haina pe umeri şi ieşi. În hol schimbă obişnuitele formule de politeţe cu tovarăşii de călătorie care stăteau adunaţi în faţa televizorului.

Se înserase. Becurile de neon care marcau drumul pâlpâiau roze. Pe stradă, doar rari trecători, mai ales perechi. Castelul se ghicea ca o masă întunecată. Doar la intrare câteva becuri îşi proiectau rotocoalele. Era răcoare, mirosea a brad şi a lapte afumat. O umbră se desprinse şi se apropie de el: era Tim.

— Boss, hai să te vadă portarul… Nea Blejea, dânsul e domnul de care ţi-am spus, îl prezentă Tim paznicului, odată pătrunşi în gheretă.

— Bărbate, i se adresă acesta lui S. Os pe o voce groasă, una la mână: dacă iese cu nasol, nu m-ai văzut, nu te-am văzut.

— Adică, dacă vei fi prins în flagrant delict de pătrundere prin efracţie, responsabilitatea e numai a dumitale, îi traduse Tim.

— Două la mână: îţi pui papuci, nu fumezi şi nu aprinzi lumina. Trei la mână: dă paşaportul şi îl iei la plecare. Doamne păzeşte, dispare ceva şi cad eu mesa… Fără supărare?!

— Fără, răspunse S. Os, întinzându-i paşaportul şi dând să plece.

— Stai aşa, patru la mână: cel mai important, adă suta, cum m-am înţeles cu flăcăul.

— Baftă, îi ură Tim la despărţire.

— Nu înţeleg!

— *Good luck, boss!*

Parcul îl primi cu murmure stinse. Angajându-se pe treptele tocite care înconjurau în melc zidurile castelului, S. Os se opri de câteva ori şi ascultă atent: nici un zgomot nu tulbura liniştea. Doar luceafărul de seară clipea încurajator. Uşa grea de la intrare cedă cu un scârţâit discret când apăsă pe clanţă. Bezna îl cuprinse ca un val călduţ, cu miros de ceară şi transpiraţie. Sub picioare se simţea pardoseala de cărămidă. Îşi scoase lanterna-stilou şi raza îngustă dezvălui câteva trepte care coborau pe sub un portal sculptat… Era la primul etaj. Aici se afla, undeva, încăperea pe care o însemnase pe ghid. Discurile de sticlă ale ferestrelor lăsau să se strecoare o lumină palidă. Pe neaşteptate, S. Os se opri: în faţă se înălţa o uşă de fier forjat; apăsă pe clanţă: uşa era închisă. Scoase cele două foiţe de plastic şi *passepartou*-ul şi, urmând punct cu punct lecţia pe care un celebru spărgător o ţinuse la

ultima reciclare, încercă zadarnic să forţeze broasca. Transpirat, se tamponă cu batista: ori omisese ceva, ori închizătoarea era de un model vetust, de mult depăşit. Trebuie să-l chem pe paznic, îşi zise S. Os în timp ce lumina lanternei începuse să deseneze arabescuri pe perete. Lângă uşă, într-un cui, se afla o cheie uriaşă. Luând-o delicat cu batista – nu era cazul să-şi lase peste tot amprentele, o răsuci în broască şi uşa se deschise cu un scârţâit sinistru. O altă sală, cu mobile şi vitrine presărate ici şi colo… totul îi era familiar. Îşi reaminti de blazoanele care-l intrigaseră erau pe peretele dinspre est. Lanterna dezvălui pe cel din stânga amănuntele care-l frapaseră: aceeaşi aşezare a câmpurilor, acelaşi chenar. Iar sus, în dreapta, semnul familiei, capul de mistreţ. În celelalte compartimente însă, elementele erau schimbate: în locul săgeţilor orientate spre vest se aflau nişte frunze mici, iar pânza de corabie stilizată din colţul de jos, era înlocuită de un desen confuz, ceva între nişte gărgăriţe şi fluturi. Scoase aparatul de fotografiat şi făcu câteva poze. Se aşeză pe o bancă… S-ar putea să fie într-adevăr vorba de acelaşi blazon iniţial îmbogăţit de elemente noi. Dar cine din familia Corcoran să-l fi precedat pe aceste meleaguri? Printr-un efort de concentrare transmise subconştientului ordinul de a veghea ca un câine de pază, în vreme ce îşi perinda prin minte istoria complicată a familiei sale…

În 1479 Edward al IV-lea a înnobilat pe James Corcoran, negustor cu o solidă avere provenită din comerţul cu grâne şi băuturi, dându-i drept semn heraldic un cap de mistreţ. Serviciile pe care James Corcoran le adusese monarhului erau însemnate. Edward al IV-lea era un tânăr chefliu, frumuşel şi care ducea o viaţă fără probleme, bazându-se pe cadourile pe care negustorii şi mai ales soţiile lor îşi luaseră obiceiul să i le facă. E celebră replica unei matroane mai coapte: „Pe legea mea, pentru mutrişoara ta fermecătoare, ai să capeţi oricând douăzeci de lire.” Bătrânul James, om cu mari ambiţii, l-a cules într-o seară pe augustul fluieră-vânt şi i-a oferit o masă remarcabilă în care felul de rezistenţă era un cap de mistreţ preparat cu un sos deosebit de picant. În bot mistreţul ţinea o pungă frumos brodată în care Edward a descoperit o sută de lire. De unde entuziasmul său pentru generoasa gazdă, de unde înnobilarea, de unde blazonul… James Corcoran şi-a purtat titlul şi pungile cu bani rămase în ţinutul Kerouallului, departe de războiul celor două roze şi asasinatele în lanţ atât de interesant prezentate de bătrânul Will. Un graţios castel de piatră cenuşie, înconjurat de acareturile adiacente, i-a adăpostit soţia şi cei cinci fii. Aceştia au moştenit şi transmis urmaşilor gustul pentru bani, numai că, trecând vremea, flerul strămoşului a

fost înlocuit de o totală lipsă de discernământ în investiţii. Întrebarea este, cum a ajuns blazonul în acest castel din Carpaţi?… Doar dacă… Evident, acesta trebuie să fie răspunsul!… Hubert, al patrulea baronet de Keroualle, cel care renunţase la titlu, avere, soţie şi trei copilaşi din cauza ceaiului care clocotise cu câteva minute mai mult… Nimeni n-a mai ştiut care i-a fost soarta. Să fi ajuns tocmai aici? Nu-i exclus, dar ar trebui cercetate unele documente care să…

În momentul în care S. Os ajunsese la acest punct al reflecţiilor sale, tresări şi deschise ochii. Nemișcat, își încordă auzul. Un foşnet aproape insesizabil, ca de frunze uscate, întrerupea tăcerea. Străbătu cu privirea întreaga încăpere, metru cu metru. Pe podea se decupau dreptunghiurile mai luminoase ale ferestrelor. Unul din acestea părea să tremure uşor, apoi conturul se modifică într-o umbră alungită. Era cineva în spatele geamului? Întorcându-şi capul, S. Os privi. Geamul strălucitor nu lăsa să se vadă nimic, iar când își îndreptă din nou privirea spre podea, totul revenise la starea iniţială… Păreri? Sau poate îi juca o festă atmosfera specială, specifică oricărui loc bănuit de evenimente violente? Un strigăt de pasăre de noapte sfârtecă liniştea, de trei ori, ca un semnal, făcându-l să tresară. Simultan geamul zăngăni şi paşi se auziră pe treptele de piatră din faţă. Nepăsător la pericol, S. Os se azvârli şi se clătină. Amorţite, membrele refuzau să-l poarte. Masându-se rapid, îşi repuse sângele în circulaţie şi se avântă pe scara îngustă, ca printr-un puţ de piatră. Când ajunse la capătul ei, în faţă se deschidea o sală mare, complet pustie. Șovăi, neştiind încotro să se îndrepte. Un curent de aer îl făcu să se înfioare. Adierea venea dinspre o deschizătură în formă de arcadă. De acolo se auzi din nou lipăitul paşilor, apoi o plescăitură mai puternică, înfundată. Se apropie curios de arcadă, având însă elementara grijă de a-şi ţine spatele apărat de perete. Era un fel de terasă, împodobită cu băncuţe de piatră şi ghivece de flori, care dădeau într-o curte interioară. Încercă zadarnic să străpungă cu privirea întunericul care se întindea la picioarele lui. Cu un nivel mai jos părea să se afle o altă galerie, care urmărea ca un brâu circular zidul castelului. După o scurtă deliberare, se hotărî. Dacă cineva fusese în încăperea cu blazoane, nu se putea refugia decât pe terasa de la etajul întâi sau în curtea interioară. Ferindu-se să facă zgomot, scoase ghearele metalice din buzunarul jachetei, le fixă pe pantofi şi, slujindu-se de iedera care urca până la terasă, începu să coboare… se afla pe galeria de la primul nivel. Cercetă cu o privire rapidă geamurile şi uşile care dădeau pe acest pridvor – la o primă vedere păreau

toate închise – şi-şi îndreptă toată atenţia spre curtea interioară. Un peisaj romantic i se înfăţişă: flori, pietre, resturi de statui acoperite de muşchi sclipind în lumina lunii, totul într-o pace suavă şi neclintită… Ceva – poate un nor – păru să modifice jocul de umbre… o pată mai întunecată… fusese ea şi până atunci?… avu o vagă deplasare… Era convins că cel ai cărui paşi îi auzise se afla acolo… Fiinţă sau stafie? se întrebă în timp ce, cu un salt scurt, depăşi balustrada de lemn şi ateriză pe pavajul de bolovani. Reechilibrându-se, se pregăti… Acum putu să distingă pata de umbră care-l intrigase… Era o fântână, cu ghizduri de piatră. Un clipocit uşor dar persistent se auzea. Cu trupul încordat ca o strună de oţel, se apropie, se aplecă şi privi adânc…

— Stai! îl somă o voce din spate.

S. Os rămase nemişcat, depărtând doar braţele de corp. Paşii se apropiau şi odată cu ei şi spectrul hâd al morţii. E un sacrilegiu să fii lichidat într-o noapte atât de minunată, îşi spuse privind bănuţii care se zăreau lucind în apa fântânii.

— Întoarce-te… Uşurel, îi ceru o voce groasă.

Se supuse ordinului şi dădu cu ochii de paznic.

— A, dumneata erai, exclamă Blejea cu lehamite. Ce dracu, dom’le, eşti lunatic sau în mintea copiilor? Te apuci s-o faci pe Tarzan?

— Am auzit paşii…

— Îmi făceam rondul.

— Am crezut că…

— Asta-i nenorocirea cu voi occidentalii, sunteţi prea credincioşi… Sau voiai s-o ştergi englezeşte?

— Poftim?!

— Adică să dispari?!… Poate ai luat ceva!

Se lăsă supus unei percheziţii minuţioase, mulţumind cerului că acest moment dezagreabil pentru oricare gentleman, nu are martori. Îndreptându-se spre hotel, S. Os îşi promise ca pe viitor să-şi cenzureze imaginaţia: doar să înregistreze şi să nu se mai lase pradă unei interpretări subiective, generate de diferite stări sufleteşti. Aşa că atunci când, ajuns în faţa hotelului şi aruncând o privire spre fereastra camerei sale, i se păru că a zărit o pâlpâire prin încăpere, îşi mustră blajin imaginaţia: „Iar începi?” şi se îndreptă spre cameră. O mai mustră o dată în faţa uşii când i se păru că dinăuntru se aude un zgomot înăbuşit de paşi. N-apucă s-o mai dojenească a treia oară pentru că, deschizând uşa şi aprinzând lumina, simţi un curent de

aer rece, iar apoi, ca prin ceaţă, zări mocheta gălbuie care se apropia vertiginos…

…O privighetoare cânta sfâşietor. Palme moi îi alintau faţa şi o voce caldă îi rostea blând numele: S. Os, S. Os…

— *Yes, mother!*

— Boss, boss, vino-ţi în fire! Boss…

Reintrarea în real fu cumplită, ca orice reintrare în real. Privighetoarea îşi sfârşi cântul într-un bolborosit lugubru. Diversele unde dureroase care-i pulsau în tot trupul porneau dintr-un punct localizat în ceafă unde un dinam funcţiona cu turaţie maximă. Cu un ultim reflex îşi opri pe buze banala întrebare: „Unde mă aflu?” şi încercă să se lămurească singur asupra mediului ambiant: era într-o cameră de hotel, vegheat de un tânăr cu gene lungi, care-i administra palme pe ambii obraji…

— Boss, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu… Am deschis uşa… Ceva m-a lovit… Ce naiba faci acolo?

— Dau drumul la apă.

— Mie îmi plesneşte capul de durere şi tu te gândeşti la microfoane…

— Voiam să-ţi fac o compresă, boss!

S. Os se ridică anevoie şi se aşeză pe pat. Ochii, după ce făcură înconjurul încăperii, se opriră asupra ferestrei deschise.

— Pe acolo a ieşit, îi confirmă Tim bănuiala. Venisem să-ţi spun că am vorbit cu băieţii… Recepţionera mi-a comunicat că tocmai luaseşi cheia. N-avea cum să iasă pe uşă, îl vedeam.

S. Os se îndreptă spre fereastră: un brâu lat de piatră, la vreo jumătate de metru sub pervaz, se întindea de-a lungul etajului. Oftă şi începu să arunce priviri cercetătoare prin cameră: totul părea în regulă.

— Du-te şi vezi, poate afli câţi din tovarăşii mei de excursie sunt în hotel!

Rămas singur, S. Os mai aruncă o privire prin cameră sperând să găsească răspunsul la întrebarea: „Ce a căutat celălalt?”, dar neobţinându-l, vru să-şi aprindă o ţigară. Ca într-o ciudată reacţie în lanţ, căutarea ţigării fu urmată de o înjurătură… Ei nu, asta nu, nu se poate, îşi zise, încetul cu încetul o să rămân fără toată trusa tehnică! Umbrela, fusese aproape obligat să i-o facă cadou lui Tim, la castel uitase colţarii, iar acum, îi dispăruse şi aparatul de fotografiat!

— Toţi sunt în hotel, îi comunică Tim, reîntorcându-se.

— Mi-a fost furat aparatul de fotografiat.

Un val de înjurături colorate și arătând o certă documentare în problemele referitoare la creația umană și cea universală izbucni din gura lui Tim, al cărui ten devenea din ce în ce mai înnegurat.

— Ei, nu e o dramă chiar așa de mare, încercă S. Os să-l calmeze ușor derutat de reacția violentă a celuilalt…

— Dar fotografiile? izbucni Tim.

— Doar câteva semne heraldice… Ce o să-și mai bată capul să înțeleagă ce reprezintă mistrețul, hohoti S. Os… Probabil era convins că toată chestia cu castelul are legătură cu Axel, continuă cu aceeași bună dispoziție.

— Da… dar asta înseamnă că Zub nu era singur.

S. Os îl privi buimăcit:

— Iar o luăm de la cap… Ce naiba s-or îngrămădi toți în afacerea asta, când sunt atâtea disponibilități în toate colțurile mapamondului? Ce spun băieții de la Sighișoara?

— N-au dat încă de el, dar au o pistă. *Bye, boss*, ne vedem mâine!

— Dumnezeu să-ți călăuzească pașii, Tim.

— Doamne ajută, boss!

…Și a fost ziua întâia!

Capitolul VII

Damen-tango

— Intră! răspunse S. Os cu o voce somnoroasă bătăilor insistente.

— Domnule Corcoran… În prag se contura silueta juvenilă a Ilincăi… Vă simțiți bine?!

S. Os o privi mirat.

— Cât este ceasul?

— Opt fără un sfert. Am crezut că vi s-a întâmplat şi dumneavoastră ceva, îi spuse Ilinca intrând în cameră.

— Nu înțeleg.

— Nu știți?!… Domnul Zub a avut un conflict cu niște localnici beți. Este la spital.

— Mda… Păcat… Scuzați-mă, aş vrea să mă scol… şi știți, domnișoară, nu folosesc decât partea de sus a pijamalei, îi mărturisi surâzând.

— Oh! tânăra căpătă nuanța cireşelor de mai. Iertați-mă, am fugit… Am venit… Dar vă rog, grăbiți-vă, ceilalți așteaptă… La opt trebuie să plecăm.

Hell, uitase complet. Ce prilej pentru ceilalți de a face glume proaste despre punctualitatea englezească! Cu viteza unui taifun, S. Os reuşi să fie gata într-un timp record şi coborî, abordând o mină care să taie scurt orice fel de comentariu ireverențios la adresa supuşilor britanici.

Grupul tovarăşilor săi de călătorie îl întâmpină paşnic şi binevoitor, răspândit prin fotoliile holului, care scriind ilustrate, care consultând hărți şi ghiduri. Florio, explodând de energie în tonuri de maro cu picățele, şi bătrânele nemțoaice îl abordară entuziast, făcându-i un expozeu detaliat asupra sorții dramatice a lui Zub.

— Kristine, tacă-ți gura. Eu de la început am spus că e ceva *schmutzlich* aici.

— *Straordinario… Magnifico…* Îşi frecă mâinile Florio, făcându-i cu ochiul. Ca-n filmele cu mafioți.

S. Os plecă, înconjurat de grupul celor trei, cu Delphine, bineînțeles, agățată de braț. În maşină blonda Sigrid fuma plictisită dintr-un țigaret aurit. Locul de lângă ea era liber. Brown îşi făcea obişnuita lectură pe locul pe care cu o zi înainte stătuse Zub. Ezită câteva clipe aşteptând un semn de acceptare al frumoasei nordice, dar ochii acesteia, parcă înotând prin ceața

fiordurilor natale, nu păreau să-l zărească. Se va risipi ea, îşi zise S. Os, remarcând şi pâcla alburie de afară şi aşezându-se lângă Brown. De altfel, prin dispariţia lui Zub, Brown luase o serioasă opţiune pentru rolul de lider al clasamentului posibililor adversari. Din păcate nu e singurul, îşi zise melancolic, Florio şi Silvain emiţând şi ei pretenţii justificate. Indiscutabil unul dintre ei, pentru că evenimentul final al serii trecute – atacul împotriva lui urmat de furtul aparatului de fotografiat – indica prin rapiditatea execuţiei, şi mai ales prin tăria loviturii, un bărbat. Era inutil să se mai întrebe care dintre ei, tot n-avea nici cea mai vagă probă împotriva vreunuia. Iar intuiţia, atât de promptă în alte ocazii, dormita prin cine ştie ce unghere ale minţii… Ochii îi poposiră din nou asupra lui Brown: un anonim în tonuri de gri. Brown nu era nici înalt, nici scund, nici frumos, nici urât, ceea ce frapa la el erau ochii, de un verde sticlos, reci şi iscoditori. Din când în când îşi întrerupea lectura făcând scurte notaţii într-un carnet cu scoarţele din piele. Numai de n-ar face-o şi ăsta pe intelectualul, îşi spuse S. Os cu lehamite, dar aruncând o privire asupra paginii de ziar care-i capta atenţia lui Brown, răsuflă uşurat: Brown era un om serios, interesat doar de valorile de bursă. Poate n-ar fi rău să-i ceară sfatul referitor la acţiunile C.A.B. care se încăpăţânau de vreo două săptămâni să fie într-o scădere neîntreruptă.

Ilinca apăru, mânând din urmă pe Silvain care, cu o privire pierdută spre cine ştie ce imagine paradisiacă a unei lumi în care să domnească nonviolenţa, florile şi L.S.D.-ul, lovi în stânga şi dreapta cu coletele dubioase care-i alcătuiau bagajul şi se instală pe locu-i obişnuit, cufundându-se în meditaţie.

— Bravo! Suntem toţi! Plecăm! declară Ilinca cu un entuziasm profesional… Prima etapă, oraşul Braşov! Vizitarea principalelor obiective turistice… Apoi, plecarea spre Sighişoara, unde vom rămâne până mâine dimineaţă. Sperăm ca excursia noastră să fie la fel de agreabilă şi în continuare…

— *Ma che ragazza,* suspină visător Florio, aţintind-o cu ochi focoşi.

După o foarte scurtă pauză, în care probabil îşi făcuse planul de atac, se aplecă cât putu mai mult spre scaunul ghidei şi începu o conversaţie animată, lansându-se într-un studiu comparativ între frumuseţile României şi peisajele Italiei, accentuă asupra originii comune latine, îi povesti anecdote din familia lui compusă din *mamma* şi cei cinci *fratelli* şi, în treacăt, aminti despre lanţul de fabrici de mobilă stil al căror codirector este.

S. Os ascultă câteva minute sporovăiala lui Florio interesat de metoda

de apropiere pe care o încerca „latin-lover-ul”. În fond, totdeauna e util să-ţi îmbogăţeşti cunoştinţele, mai ales în acest domeniu. Edificat şi zicându-şi că metoda anglo-saxonă – mai puţină vorbă şi mai multă acţiune – e preferabilă, renunţă, lăsându-şi ochii să se încânte de frumuseţea peisajului. Ceaţa se risipise şi un soare convalescent începuse să-şi facă simţită prezenţa. Drumul şerpuia lin urmând parcă meandrele unui pârâu care-i întovărăşea de la ieşirea din Bran. De o parte şi de alta, lunca cu case presărate, abia zărite din livezile cu pomi încărcaţi de rod, trecea cu repeziciune printr-o gamă de diferite nuanţe arămii. Departe, în sus, arămiul era înlocuit de verdele brazilor, iar spre creastă, petice de zăpadă sclipeau diamantin.

— Minunată zi… Şi ce peisaj încântător! îşi comunică S. Os preaplinul simţirii, observând că Brown renunţase la speculaţiile de bursă.

— Foioase, îi răspunse sec acesta, după ce aruncă o privire distrată pe geam. Patru dolari metrul ster. Încercaţi în Canada, e mai ieftin cu cincizeci de cenţi.

S. Os cântări câteva clipe replica. Indiscutabil, două concluzii apăreau evidente: primo, tipul vedea totul cu ochii omului de afaceri… ceea ce nu e chiar aşa de rău. Secundo: Brown nu părea a fi european. Fin psiholog, S. Os ştia care ar fi trebuit să fie reacţiile-tip ale reprezentanţilor diferitelor grupuri etnice ale Europei la replica lui: anglo-saxonii ar fi confirmat că într-adevăr ziua e superbă şi discuţia ar fi continuat asupra posibilelor implicaţii meteorologie; latin-mediteraneenii ar fi remarcat melancolici că e păcat de o asemenea zi şi peisaj dacă n-ai şi o femeie lângă tine; aceleaşi regrete la nemţi, numai că ele ar fi fost generate de lipsa wurştilor şi a berii brune, iar slavii s-ar fi extaziat bineînţeles, dar n-ar fi uitat să adauge că la ei totul e mai grandios. Indiscutabil, Brown era… De altfel şi accentul, iar vocea cultivată purta parcă amprenta unei universităţi de prestigiu.

— Harvard? întrebă S. Os amabil, dornic de a continua conversaţia.

— Alcatraz, răspunse Brown şi se cufundă din nou în lectura ziarului.

Ca pe oricare gentleman, obrăznicia îl şoca profund pe S. Os. O justifica ori prin lipsa de educaţie, ceea ce evident nu era cazul la Brown, ori printr-o avere uriaşă care-ţi permite să nu-ţi pese de ceilalţi. Cum Brown nu părea a se încadra nici în această categorie, conduita lui ridica un mare semn de întrebare…

Braşovul părea un oraş deosebit de plăcut. Îi primi cu forfotă vioaie, pe străzi răcoroase, bine stropite, dominate de un deal împădurit, pe care

străjuia o clădire albă. „Hotelul Teleferic, de pe Tâmpa”, le comunică Ilinca în vreme ce-i ruga să o urmeze, întrucât aveau de vizitat numeroase obiective turistice, de o importanţă deosebită. S. Os cercetă piaţa de burg medieval, înconjurată de clădiri vechi şi biserica monumentală care se înălţa într-o latură.

— Biserica Neagră, interesant monument de arhitectură gotică târzie, cu o lungime de 89 metri, lăţime de 38 metri, având un turn de 65 metri, şase portaluri…

Pătrunzând între zidurile masive, S. Os se lăsă să cadă pe o bancă lustruită de vreme… În timp ce Ilinca îi conducea pe ceilalţi, indicându-le conştiincios colţ după colţ şi vorbind fără întrerupere, îşi lăsă ochii să pribegească pe admirabilele covoare care decorau într-un chip absolut neobişnuit biserica… O linişte blândă începea să-l cuprindă şi gânduri de pace şi de cucernică reculegere îl ispiteau… Din nefericire însă pentru spiritul său, o senzaţie de gol dureros în coşul pieptului îl smulse din reverie. Privi cu precauţie în jur. Pe banca din faţă, cufundată în meditaţie, sta o doamnă între două vârste. Aplecându-se discret, îi murmură la ureche:
— Nu vă supăraţi… Aş vrea să mănânc şi…

Femeia întinse mâna spre geantă, scoase o monedă şi i-o dădu fără să-l privească. S. Os rămase o clipă fără grai, apoi continuă: — Scuzaţi-mă, nu m-aţi înţeles. Unde se poate mânca bine în oraşul dumneavoastră?

Femeia îl privi peste umăr, apoi şopti scurt:

— La Aro, şi recăzu în reculegere.

Ceilalţi se aflau într-un ungher îndepărtat, căzuţi în admiraţie în faţa unei bucăţi de zid, aşa că S. Os se ridică şi cu mare iuţeală se strecură afară.

Femeia avusese dreptate. După mai bine de o oră, timp în care consumase doi muşchi de vacă cu ciuperci şi trei porţii din nişte covrigei delicioşi care purtau mângâietorul nume de papanaşi, S. Os era gata să creadă că femeia din biserică fusese o sfântă care-i indicase calea izbăvirii. După ce achită nota şi lăsă un bacşiş de cinci lei, lucru desigur neobişnuit, dar explicabil dată fiind totala sa satisfacţie, S. Os se lăsă îndrumat spre bar, unde savură un Chivas dintre cele mai regale cu putinţă. Tocmai se întreba sub ce formă ar putea trece în decont una sticlă Chivas, când în uşa barului se arătă Tiby. Zărindu-l, şoferul se apropie grăbit.

— Uf, milord, ne-ai înnebunit…

— Ce s-a întâmplat?

— Păi te căutăm toţi de-am bolunzit. Ilinca e foc pe matale. Haide iute

la maşină.

— Nu bei… o ţuică? se hazardă S. Os, simţindu-se gata de gesturi nebuneşti.

— Lasă c-o beau diseară, acum haide că te-aşteaptă toţi.

— Dar cum m-ai găsit? se interesă S. Os, potrivindu-şi pasul după şofer.

— Păi, mi-am spus eu că trebuie să fii în vro cârciumă…

Privirile cu care ceilalţi îl primiră nu fură dintre cele mai amabile, dar S. Os se aşeză impasibil pe locul lui, uitându-se cu acea îngăduinţă suverană pe care ţi-o transmite un stomac sătul. Ilinca îi aruncă o privire plină de reproşuri şi se adresă celorlalţi: — Plecăm spre Sighişoara, până unde mai sunt o sută treizeci şi opt de kilometri. Acolo vom lua masa.

S. Os îşi făcu o digestie calmă, ascultând cu o răbdare detaşată amănunte despre podişul Târnavelor, cetăţi ţărăneşti, diverse biserici fortificate, izvoare sulfuroase şi bustul lui Petöfi Sandor. *Beef-steak*-ul şi papanaşii reuşiseră să-i readucă sentimentul înţelegerii umane, aşa încât, ştergând din minte afrontul adus, i se adresă lui Brown: — Fiţi amabil, am nevoie de o informaţie. Am câteva sute de acţiuni C.A.B., care de vreo două săptămâni scad continuu. Ce să fac, să le vând sau nu?

Privirea îngheţată a lui Brown îl cercetă câteva clipe, apoi acesta îi răspunse pe un ton aproape amabil: — Vă costă cincizeci de dolari.

— Nu înţeleg, tresări S. Os.

— Domnule, ţi-am dat o informaţie pe gratis. Doar nu crezi că sunt instituţie de binefacere? îi răspunse Brown pe un ton glacial.

S. Os îl privi cu o evidentă reprobare, dar şi cu un fel de uşurare. Codul meseriei are nişte limite, indiscutabil destul de largi, dar totuşi sunt. Înţelegea ca un adversar să te oprească prin orice mijloace din misiune, sau chiar să încerce să te lichideze, dar nu să te stoarcă de bani. Situaţia, de neconceput aproape, îl excludea pe Brown din cercul suspecţilor… Florio şi Silvain. Florio era angrenat într-o conversaţie zgomotoasă cu surorile Vogel… Parcă ar reface „Axa”, îşi zise S. Os. De la „Axă”, gândurile i se îndreptară spre Axel, fiecare minut care trecea îl apropia cu mai mult de un kilometru de acesta, iar el n-avea nici cea mai vagă idee care din cei trei ar fi adversarul mult căutat… Silvain! Curios, acesta depăşise stadiul eternei somnolenţe şi privea cu interes peisajul. Deşi nu înţelegea ce i-ar fi putut declanşa curiozitatea, S. Os îşi lăsă ochii să se impregneze de farmecul idilic al priveliştii: de-o parte şi de alta a şoselei, cât vedeai cu ochii,

mormane de ştiuleţi de porumb, iar în jurul lor, aferându-se zgomotoase, grupuri compacte de oameni. Se părea că o revoluţie vestimentară avusese loc în satele româneşti: în locul imaginii tip pe care i-o formaseră pliantele turistice, a ţăranilor îmbrăcaţi în tradiţionale costume folclorice, sătenii care se aflau la culesul porumbului purtau costume de orăşeni, unii aveau chiar şi cravate, iar majoritatea sătencelor oscilau între costume de ginşi şi fuste şi pulovere în culori pastelate; doar câteva purtau taioare de o tăietură sobră. Curios era că activitatea fiecărui grup de ţărani părea supervizată de câteva persoane mai vârstnice, care fumau şi beau în liniştea oferită de umbra pomilor de pe marginea şoselei, şi a căror îmbrăcăminte mai amintea câte ceva din minunatele costume tradiţionale. Bătrânii satului, îi catalogă S. Os, care prin sfaturile şi experienţa lor de o viaţă fac mai uşoară munca noilor generaţii. Se întoarse spre Silvain, dornic de o conversaţie, chiar şi pe tema transformărilor suferite în lumea satelor.

— Minunată zi… şi ce încântător peisaj, i se adresă în aceeaşi bună tradiţie anglo-saxonă.

— Da, răspunse Silvain privindu-l visător. Îi invidiez pe oamenii aceştia pentru bucuria cu care muncesc. Uitaţi-vă la ei: câţiva sortează porumbul, dar fără grabă, fără teama că timpul trece şi că dacă nu-şi vor face norma nu vor fi plătiţi, ceilalţi cântă, stau de vorbă, se odihnesc, mănâncă. Şi copiii, se entuziasmă el, ce frumos se joacă cu ştiuleţii… un fel de baseball… E o altă societate, o altă lume, continuă recăpătându-şi privirea visătoare. O lume în care munca e o plăcere şi nu o corvoadă. O lume în care oamenii au înţeles că veselia şi buna înţelegere sunt mai presus de plăcerile banilor. E lumea de mâine, spre care vom merge cu toţi mână în mână, indiferent de rasă sau poziţie socială, înconjuraţi de flori…

— Şi îndopându-ne cu L.S.D. completă S. Os. Când ţi-ai făcut ultima injecţie? îl întrebă cu glas şoptit.

— La Braşov, răspunse tânărul cu candoare.

S. Os dădu aprobator din cap lăsându-se din nou pradă gândurilor. Nici tânărul profet al timpurilor ce vor veni nu părea să fie adversarul căutat. Oricum, discuţia nu era edificatoare, drogurile trimiţându-te într-o realitate visată şi nu posibilă… Se apropiau de Sighişoara şi Ilinca renunţă resemnată la sculul de lână portocalie şi redeschise ghidul.

Se pare că Sighişoara colecţionase de-a lungul veacurilor „admiraţia şi lauda unanimă a vizitatorilor şi iubitorilor de frumos”, după cum afirmă volubil Ilinca. Urmă un lung şir de nume, printre care S. Os remarcă şi pe

cel al unui papă, toţi încântaţi de farmecele oraşului. De fapt S. Os se ralie părerii unui anume Giovanandrea Gromo, care declarase încă de prin anii 1500 că Sighişoara e un oraş prietenos, sănătos şi industrial. Problema era, ce îl atrăsese pe Axel aici? Poate industria, care desigur că era cu totul remarcabilă de vreme ce se afirmase încă din secolul XVI.

— Fiţi amabilă, domnişoară, ce industrii are oraşul? se hazardă cu o întrebare.

— Complexul de faianţă şi sticlă, fabrica „Nicovala” şi „Ţesătoria 6 Martie”, rosti scurt Ilinca; se părea că nu-i iertase cu totul escapada din Braşov.

În vreme ce medita asupra eventualelor interese ale spionajului internaţional în producţia sighişoreană, S. Os admiră cu un ochi distrat clădirile vechi, parcurile, florile, apa limpede peste care trecură. Maşina se opri lângă o clădire veche, modernizată, cu o copertină de beton în faţă şi cu o firmă discretă: „Hotel Central”.

În hol era răcoare, miros de ceară şi câţiva ficuşi cu frunze bine lustruite. Totuşi, nu chiar totul era aşa cum trebuie: Ilinca dispăru pe o uşă pe care scria „Intrarea strict oprită” şi apăru după o vreme roşie şi transpirată. „Ladies and gentlemen” lansă ea ca o cloşcă grijulie care-şi strânge puii. Apoi, cu un zâmbet destul de strâmb, îi anunţă că o mică schimbare s-a făcut în program: în loc să ia masa ia restaurantul hotelului, vor merge la un local absolut încântător, deosebit de pitoresc, prilej cu care vor face şi o mică plimbare pe celebrul deal al gării.

— Fătucă, fătucă! clătină din cap Tiby. Cum dracu ai uitat să telefonezi la hotel? Ce ne facem cu haita asta apuseană?

— Mi-au promis că eliberează până diseară camerele… Şi vorbeşte mai încet, ai uitat că lordul John ştie românește…

De ce lord şi de ce John, se întrebă S. Os mirat, dar gândindu-se că e vorba totuşi de o confuzie literară în mintea fetei – probabil se referă la Jim – iar comparaţia îl flata, o privi cu o binevoitoare îngăduinţă.

— Şi acum, câteva poveşti despre locurile pe lângă care trecem… Iată monumentul „La chip” unde se spune că a fost înmormântat un paşă împreună cu elefantul alb pe care călărea şi armele sale… bisericuţa pe care o vedeţi e supranumită „biserica leproşilor”… În stânga, Dealul Crucii, pe care erau spânzuraţi cei condamnaţi la moarte… Şi iată-ne în sfârşit, ajunşi la restaurantul despre care vă vorbeam…

Cât priveşte pitorescul, cele mai cârtitoare gusturi nu aveau ce să

reproşeze… câteva măsuţe într-o grădină largă şi de jur împrejur cât vedeai cu ochiul, dealuri line presărate cu căsuţe ispititoare… O grămadă impresionantă de crenvurşti, care se pare că alcătuiau baza listei de bucate, fu primită cu aplauze şi declaraţi delicioşi de surorile Vogel, care oricum erau autorităţi în materie… Spre orele cinci ale după amiezii, porniră cu toţi înapoi, sătui şi entuziasmaţi de viaţă în aşa măsură, încât intonară vreo două cântece încheiate cu o suită de yodlere.

S. Os îşi consulta din ce în ce mai impacientat ceasul. La ora asta de mult ar fi trebuit să ia contact cu Tim şi cu restul echipei care cu siguranţă îl localizase pe Axel. Când, sosit în faţa hotelului, află că Ilinca mai are de gând să le arate şi cele nouă sau zece turnuri ale breslaşilor, procedă cu toată hotărârea: ochi uşa pe care era desenat un profil de bărbat şi se strecură înăuntru. După o vreme, când zarva se mai domoli, o deschise prudent şi aruncă o privire: grupul se afla în stradă, cu siguranţă aşteptându-l. Restul fu o bagatelă: descoperi la iuţeală o uşă laterală care dădea spre bucătăriile restaurantului. În spate se afla un gang întunecos care-l duse într-o stradă dosnică şi liniştită.

— Iertaţi-mă, cofetăria… extraordinar, uitase numele!

— „Liliacul”?… O luaţi pe Republicii, până ajungeţi în piaţă, şi la stânga, răspunse amabil bătrânelul pe care-l oprise.

În cofetărie era mare înghesuială. Reuşi să ajungă la o masă şi comandă un ceai. Tânăra care-i luă comanda privi parcă prin el, rostind la iuţeală: — Fistic, cacao, vanilie…

— Fistic, se pronunţă S. Os, întrebându-se cum o fi ceaiul cu fistic.

Privi cu atenţie în jur. Tim nu se afla nicăieri. În următoarea jumătate de oră, S. Os se întrebă din ce în ce mai îngrijorat ce se întâmplase cu Tim. Căldura era din ce în ce mai apăsătoare, îmbulzeala tot mai mare şi o sete cumplită îi ardea gâtlejul, iar chelneriţa dispăruse cu desăvârşire. Tocmai când hotărâse că e momentul să acţioneze, îl văzu în uşă pe Tim. Acesta îl reperă la iuţeală, culese un scaun de la o măsuţă învecinată şi se trânti pe el cu un oftat de uşurare. Ca prin minune apăru şi chelneriţa care lăsă pe masa lor o cupă cu ceva vâscos şi verde în ea.

— Îngheţata….

— Am cerut ceai, se revoltă S. Os.

— Nu servim ceai, găsiţi la farmacie, îi replică fata depărtându-se cu tava pe care se clătinau primejdios un număr impresionant de cupe pline cu o substanţă la fel de vâscoasă şi viu colorată. Tim înhăţă îngheţata şi o

lichidă din câteva mişcări decise.

— De ce-ai întârziat? îl întrebă cu asprime S. Os.

— Mai întrebi, boss… Mă lași să aștept ca fraierul la „Garofița”… Trei ore am stat. Dacă nu-mi venea prin minte că ai încurcat borcanele, prindeam rădăcini acolo.

Asta e! „Garofița!”… Clar, niciodată nu a fost tare la botanică… Oricum, băiatul ăsta avea un ton absolut nepotrivit. S. Os îi replică pe o tentă polară: — Unde e Axel?

Tânărul ridică din umeri.

— Nu știu.

— Cum, nu știi? Ce au făcut cei doi pe care i-am trimis aici? Fără să vrea, ridicase glasul și vreo două, trei capete se întoarseră întrebătoare.

— Stai, boss, nu te enerva. Îți explic imediat. Plătește și hai să mergem.

S. Os scoase o hârtie de zece lei și lăsând-o pe masă, ieși. Afară, în răcoarea unei înserări blânde, făcu un efort să-și stăpânească iritarea, câteva inspirații – expirații yoga, și încetul cu încetul își regăsi calmul obișnuit. Tim fluiera vesel, cu mâinile în buzunare.

— Unde am putea avea o discuție liniștită?

— La braseria „Carpați”. Te-ai calmat, boss?

— Singurul lucru pe care-l detest este ineficiența. Nu mai mergem la nici o cârciumă. Altundeva.

— Păi, dacă nu vrei la braserie, deși au o bere extraordinară, atunci hai în parc… ca îndrăgostiții, rânji Tim.

S. Os mai numără până la zece, apoi spuse:

— Bine… La braserie.

Într-adevăr, berea era de calitate… deși cam rece pentru gustul unui insular.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu Axel!

— Boss, să știi că greșești în legătură cu băieții. Când au venit au puricat toată Sighișoara. Axel nu era nicăieri. După multă alergătură au aflat că nu trăsese nici la hotel, nici la vreun particular care închiriază camere prin O.N.T. S-au dus la gară și au aflat de la casieriță – să știi că au lucrat cu deosebită finețe – că un bărbat având semnalmentele lui Axel și vorbind englezește a luat un bilet pentru Piatra Neamț.

— Piatra Neamț? Ce-i asta?

— Un oraș în Moldova.

— Moldova?

— O regiune în estul țării. Plină de tot felul de monumente istorice…

— Și vestigii. Cunosc.

— Exact. Axel s-a interesat la agenția O.N.T. despre mănăstirile din Moldova și a luat mai multe pliante. Îți dai seama ce nedrept ai fost cu băieții? Ar merita o primă…

— Lasă asta. Ce e de făcut?

— Păi… balul continuă… Băieții au și plecat acolo. Diseară îmi telefonează ce-au aflat.

— Unde locuiești? La hotel?

— Glumești, boss. Nu-i nici un loc la hotel. Am tras la o cunoștință a mea, o fată casație. Bomboană fondantă. Ți-o pot prezenta…

— Tim, de multă vreme voiam să am o discuție serioasă cu dumneata. Ai multe calități, recunosc. Chiar remarcabile. Dar ți-am mai spus, nu sunt de acord cu modul în care te exprimi.

Tim îl privi prelung printre gene și-i zâmbi încurajator.

— Să știi că în viață stilul e totul. Dacă vrei să faci o carieră deosebită – și calitățile tale îți permit asemenea năzuințe – trebuie să renunți la genul acesta… cum să-i spun… interlop… Un limbaj îngrijit, cuvinte alese, ton măsurat, mai ales în registru grav… Apoi, felul în care te îmbraci… Am remarcat că voi românii sunteți firi mai sudice, preferați culorile calde. Dar oricum… îți recomand culori mai stinse, o tăietură elegantă… Poți să consideri că ți-am vorbit ca un…

— Tată, completă Tim, care desenase pe masă nenumărate cercuri cu paharul ud.

— Prieten, voiam să spun… Sau, mai curând, ca un șef interesat de viitorul tău. M-ar bucura să faci eforturi în această direcție.

Tim îl privi cu ochi mari, dădu din cap a înțelegere și-i spuse.

— Prea bine, *sir.*

— M-ai înțeles, nu-i așa?

— Întocmai, *sir.*

— Bravo, se bucură S. Os. Prin urmare, ce e de făcut?

— Dacă-mi permiteți o ușoară sugestie, v-aș propune să așteptăm telefonul de la Piatra Neamț.

— Cum afli ceva mă cauți la hotel.

— Prea bine, *sir.* Mi-aș permite să vă întreb dacă ați obținut vreun rezultat în problema depistării urmăritorului dumneavoastră?

— Nu, oftă S. Os.

— Dacă-mi permiteţi o nouă sugestie, domnule, cred că ar fi bine, în cazul în care Axel e la Piatra Neamţ, să le comunicaţi celorlalţi intenţia dumneavoastră de a schimba traseul.

— Excelentă idee, ce să zic, rânji S. Os. În locul unei întâlniri intime cu Axel, o haită pe urmele mele… Dacă Axel e acolo, vom pleca cu maşina ta fără ca ceilalţi să prindă de veste.

— Iertaţi-mă că insist, domnule, şi dacă-mi permiteţi să vă expun punctul meu de vedere, ideea dumneavoastră e departe de a fi strălucită, ba chiar e… Indiferent de rezultatele întâlnirii cu Axel, va trebui să vă eliminaţi adversarii. Or, singura cale este de a-i purta după dumneavoastră, silindu-i să se deconspire… Altfel securitatea dumneavoastră e în pericol, încheie Tim cu glas sumbru.

— Vom vedea, răspunse S. Os, mai mult plictisit decât convins de argumentele celuilalt. Trebuie să mă duc la hotel.

— Mai aveţi nevoie de serviciile mele în seara aceasta, *sir*?

— Nu, Tim, mă voi culca, mă simt destul de obosit.

— Prea bine, *sir.* Am să-mi permit să vă inoportunez cu un telefon.

— Îl aştept. La revedere, Tim.

— Noapte bună, *sir.*

S. Os se îndepărtă, reflectând cu plăcere la ceea ce numea oportunitatea intervenţiei în educaţie… Oricum, receptiv băiatul!

Sighişoara era într-adevăr un oraş încântător. Căsuţe mici, colorate pastelat, cu acoperişuri ţuguiate şi obloane verzi… Flori de toate culorile, străzi în pantă, pavate cu piatră de râu… Ca în fraţii Grimm, îşi spunea S. Os, în vreme ce cobora spre hotel. Îşi simţea inima uşoară şi începu chiar să fredoneze un fir de melodie, o temă din „Hansel şi Gretel” de Humperding. Curios, deşi Axel îi scăpase printre degete, avea certitudinea că în curând îl va găsi. În Moldova era cu siguranţă capătul firului pe care Axel se străduise atâta să-l încurce. Pe la ferestrele micuţe se aprindeau lumini, seara se lăsa liniştită.

În holul hotelului se aflau toţi ceilalţi. S. Os îi privi cu simpatie, ba chiar cu o umbră de nostalgie, la gândul că a doua zi îi va părăsi.

— Bună seara la toată lumea! Cum v-aţi distrat?

Mârâituri nedesluşite se auziră. Florio, singurul care părea să-şi fi păstrat buna dispoziţie, râse: — *Buona sera, caro.* Am văzut tot felul de lucruri interesante. Ilinca e o fată excepţională. Şi are atâta… *tanta belezza, tanto cuore…* Dar dumneata pe unde ai fost? Ilinca era îngrijorată…

sărmana fată, are probleme cu cazarea noastră.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Se pare că nu s-au eliberat camerele.

În clipa aceea, un grup de oameni cu figuri furioase şi geamantane de diverse mărimi apăru pe scara hotelului şi se repezi la recepţie unde începu o zarvă foarte asemănătoare cu cea dintr-o piaţă napoletană, după cum remarcă Florio: — *Chiaro. Noi siamo fratelli,* popoare sudice, înflăcărate.

Ilinca apăru triumfătoare cu un mănunchi de chei şi cu o listă:

— 12, eu, Tiby 13, a luat numărul cu ghinion, 14 doamna Yanser, 15 domnul Florio, 16 domnul Brown, 17 domnul Silvain, 18 domnişoarele Vogel – este singura cameră cu două paturi –, 19 domnul Corcoran. I-am lăsat la urmă ca să-l pedepsesc, râse ea, împărţind cheile. Mâine la ora opt adunarea în restaurantul hotelului. Şi să nu întârziaţi, că mă fac foc!

O lungă utilizare a camerelor de hotel îi permisese lui S. Os să-şi creeze o adevărată ştiinţă în această privinţă. De fapt, specificul naţional al fiecărui popor era exprimat sintetic de o cameră de hotel din ţara respectivă. Românii păreau un popor de artişti: nu era cameră în care să nu existe vreo feţişoară de masă sau şervet naţional. Oricum, totul părea curat… În vreme ce îndeplinea bine ştiutul ceremonial – control de microfoane etc. – S. Os simţea cum îl cuprinde oboseala. Se îndreptă greoi spre chiuveta aflată într-un colţ şi îşi spuse că un somn tihnit îi va da posibilitatea să gândească cu mintea limpede asupra situaţiei. În oglinda de deasupra chiuvetei văzu întredeschizându-se uşor uşa camerei. Apoi, uşa se deschise mai tare şi o umbră alunecă înăuntru. S. Os urmări încremenit trupul zvelt, ca o liană, şuviţele aurii care tremurau uşor şi buzele suave care se rotunjeau pline de promisiuni.

— În sfârşit, singuri… Oh, cât am aşteptat, cât am aşteptat…

Cu pleoapele violete tremurând uşor, aruncându-şi braţele cu palmele întinse într-un gest de chemare pătimaşă, Sigrid lăsă să alunece şalul care se încolăci graţios pe podea. Rochia transparentă lăsa să se vadă formele promiţătoare. S. Os se întoarse şi din doi paşi o prinse în braţe. Acoperi cu săruturi pătimaşe chipul oferit, şoptind: — *My heart,* de ce ai aşteptat atâta? Un semn să-mi fi făcut şi eram la picioarele tale.

Sigrid deschise pleoapele. Privirea înflăcărată care-i tremura în ochii de culoarea miosotisului îngheţă într-o răceală polară. Se desprinse din îmbrăţişare, culese şalul în care se înfăşură strâns, îl privi lung şi rosti rece: — Scuzaţi-mă, am greşit camera… şi, la fel de neauzit cum venise, dispăru.

S. Os rămase în mijlocul camerei privind buimăcit uşa. Oare oboseala îi jucase o festă? Avusese o vedenie? Sau, într-adevăr… Mirosul uşor de lăcrămioare îl linişti: Sigrid fusese în cameră. Cum să-şi explice purtarea ei bizară? O speriase ceva… Sau pur şi simplu era vorba de umbroasa fire nordică? Se dezbrăcă la iuţeală, stinse lumina şi se vârî sub pătura portocalie, punându-şi braţele sub cap. În întuneric prinseră să alunece siluete ispititoare în rochii transparente… Probabil că aţipise. Se trezi dintr-odată, cu senzaţia că Sigrid revenise. Era lângă pat, se auzea răsuflarea ei precipitată. Întinse mâna într-un gest de mângâiere şi cu oroare realiză că atinsese un obraz de bărbat… Îşi încordă trupul, rostogolindu-se cu toată puterea peste bărbatul care stătea aplecat peste pat. Luat pe neaşteptate, celălalt se prăbuşi. Mintea şi trupul lui S. Os, perfect sincronizate, acţionau cu precizia unei maşini. Chiar într-o sală de antrenament ar fi fost dificil să realizeze un atac atât de coordonat. O mişcare brutală a mâinii stângi, un atemi la plexus, însoţit de întreaga greutate a trupului… Celălalt însă părea să fie un adversar de talie: deşi lovit în plin, se sprijini de perete şi se ridică. S. Os îl aştepta şi, simţindu-i mişcarea, îi bară pumnul; tocmai se pregătea să facă o pătrundere în garda astfel deschisă, când o lumină orbitoare îl făcu să se clatine… Un glonte… ba nu… O a doua fulgerare îl scoase din nemişcare. Lumina venea dinspre fereastră. Se repezi, înjurând scaunul care-i opri elanul, lovindu-i dureros genunchiul. Ajuns la fereastră, îşi dădu seama că era prea târziu. Copertina de beton care se ridica chiar sub geam era pustie. Celălalt, complice probabil, dispăruse. Întorcându-se cu rapiditate, văzu că agresorul profitase pentru a se apropia de uşă. Cu un salt extraordinar, S. Os reuşi să ajungă în spatele lui. Cu o mână îl apucă de umăr, cu cealaltă dibui după întrerupător pe care-l răsuci. Lumina lămpii îl făcu să clipească. Când i se limpezi privirea, văzu cu stupoare chipul agresorului: Brown! Acesta îl privea clipind mărunt. Apoi se smuci scurt, zicând: — Scuzaţi-mă, am greşit camera! şi ieşi.

Aprinzând o ţigară, S. Os îşi remarcă tremurul degetelor. Închizând şi deschizând palma, trase prelung din ţigară, silindu-şi trupul să se calmeze. Prin urmare, Brown… Un adversar periculos, gata de decizii extreme… Stinse ţigara cu un gest nervos şi începu să se îmbrace în grabă. Brown trebuia anihilat. Şovăi o clipă, regretând că nu are un pistol. Deşi detesta armele de foc – zgomotoase, incomode, prea vulgare – îşi spuse că în faţa unui duşman atât de dur e o nebunie să lupţi cu pumnii goi. În cele din urmă luă stiletul-stilou, şi-l prinse cu un elastic de antebraţ, apoi ieşi. Pe culoar

era liniște, hotelul părea adormit. Neglijase o problemă esențială: nu știa în ce cameră se află Brown. Să întrebe la recepție? Compromițător, în caz că ar fi silit să aplice soluția extremă. Pe scara de lemn se auziră pași însoțiți de o melodie… „Santa Lucia”… Florio! O șansă deosebită, italianul, bine informat de obicei, ar putea să-i fie de ajutor.

— *Caro Ossie*! Nu dormi?… E douăsprezece fără un sfert… Ai plecat la vânătoare?… Și mai spun unii că englezii nu-s bărbați cu temperament!

S. Os, care tresărise la aluzia cu vânătoarea, lăsă să-i apară pe buze un zâmbet de o falsă stinghereală: — Dumneata în schimb, lupți vitejește pentru renumele bărbatului italian.

— He, he, râse orgolios Florio. Asalt rapid, victorie rapidă.

— Ceilalți reprezentanți ai sexului tare nu par să se omoare cu firea. Brown pare total înghețat.

E un *ice* Brown, râse Florio. Deși, cunoști vorba cu aparențele…

— Sunt convins că sforăie deja… Oh, sper să nu avem camere alăturate.

— Nici o grijă, e în capătul culoarului. L-am văzut intrând la numărul 19.

— Perfect. Voi avea o noapte liniștită.

— Ha, ha, aveți un umor, voi, englezii… Atunci, somn ușor, spuse el, făcându-i cu ochiul.

S. Os coborî câteva trepte, așteptând ca Florio să intre în camera lui, apoi se întoarse cu pas de lup, având grijă să nu scârțâie podeaua. Din nefericire, deși proaspăt renovat, hotelul era o clădire veche și dușumeaua gemea îndârjit la fiecare pas. Ajuns în fața camerei lui Brown, S. Os se opri o clipă, încercând să prindă zgomotele din spatele ușii… Oricât își încordă auzul, nu prinse nici cel mai mic zgomot. Una din regulile „sovoir faire-ului” britanic pe care bătrâna Cecily Horsthorne, guvernanta sa, îl punea să le recite de trei ori pe săptămână, cerea să nu intri niciodată într-o cameră înainte de a bate la ușă: „Nici în camera soției, *my dear pupil*, nesfârșite necazuri au fost provocate de neglijarea acestei reguli”… S. Os șovăi doar un moment. Apoi, cu vârful degetelor apăsă clanța care cedă: ușa era descuiată. După ce-și umplu plămânii cu aer, S. Os cu o mișcare scurtă împinse cu putere ușa. În fața ochilor, ca un decor de teatru, îi apăru camera. Puternic luminată și goală: nici o valiză, nici o haină, nici măcar vreo cută a păturii pe pat nu indica prezența cuiva. Brown se volatilizase. Hotărât să aștepte în cameră întoarcerea lui – poate între timp va realiza și o mică

percheziție – S. Os pătrunse înăuntru. La al treilea pas, se opri. O senzație binecunoscută, aceea a unui pericol iminent, îi înfioră părul de pe ceafă. În clipa următoare se prăvăli pe mochetă cu un zgomot care făcu să zăngănească ferestrele și paharul aflat pe etajera de deasupra chiuvetei. Celălalt închise ușa, apoi masându-și pumnul, privi gânditor trupul. Se aplecă deasupra lui, îl prinse de umeri și-l târî până la pat. Cu o ușurință uimitoare, ridică cele optzeci de kilograme de oase și mușchi, le așeză cu grijă pe cearșaful de un alb gălbui și-l acoperi grijuliu cu pătura. Cu un râs ușor îl mai privi o dată, apoi se îndepărtă. Luă din dosul ușii un aparat de fotografiat, își trecu cureaua pe după umăr, stinse lumina și părăsi încăperea…

— *My little dusky duck…* deschide ochișorii tăi dulci și uită-te la sirena ta. Hai, nu mai face pe supăratul… Nu te mai ascunde ca un copilaș somnoros…

De undeva din ceață o voce melodioasă picura miere și nectar. Sirena… ce sirenă? Se afla în fundul mării? Cum ajunsese acolo? Cum arăta o sirenă? Are coadă de pește?! Ce prost gust, să ai coadă de pește… și ce întuneric adânc… Ceva pufos îi astupa nările… Oare apa… mâlul adâncurilor…

— Somnorilă dulce… *ducky*… cucu…

S. Os se agita, încercând să scape din stratul acela cald care-i sufoca respirația.

— Bau!

Simultan, un șir de senzații dintre cele mai diverse îi bombardară creierul încă amorțit: mâlul pufos fu smuls de pe față, o lumină violentă îi răni pupilele și o imagine stupefiantă îl convinse că se află cu siguranță în paradis, unde a fost acceptat pentru tot ceea ce săvârșise pe pământ în cei patruzeci și patru de ani… Era într-adevăr o sirenă. Numai că în locul stupidei coade de pește se aflau două picioare trandafirii, zvelte și cu o galbă desăvârșită. Câteva bolboroseli pe care le-ar fi vrut o litanie de mulțumire sfinților îi ieși de pe buze. Sirena îl privi, apoi albastrul ochilor se tulbură, șuvițele aurii îi zvâcniră pe umerii rotunzi. Se aplecă, ridică șalul care se încolăcea în jurul gleznelor perfect dăltuite, se înfășură strâns în el și spuse: — Scuzați-mă, iar am greșit camera…

În mireasma puternică de lăcrămioare S. Os încercă să-și adune gândurile… Prin urmare, intrase în camera lui Brown. Fără să bată la ușă. Încă o dată *miss* Cecily avusese dreptate: încălcarea regulii adusese

pedeapsa. Ce se întâmplase apoi? O beznă totală. Şi dureroasă. Gemând, S. Os îşi pipăi ceafa. Un cucui de mărimea unei prune bine dezvoltate se iţea, alături de cel din seara precedentă. S. Os se ridică şi, după o scurtă pauză pe marginea patului, merse clătinându-se spre chiuvetă. După vreo două minute de apă rece, se simţi mai uşurat. Nu însă şi mai limpezit. Mirosul greu de lăcrămioare îi afirma că nu visase. Ori începuse să aibă halucinaţii olfactive? E drept că unul dintre unchii săi îşi sfârşise zilele într-un soi de cămin, foarte select de altfel, afirmând că este un roi de albine, dar acela avusese o viaţă plină de excese, pe când S. Os…

Ieşi pe uşă după ce stinse lumina. Era absolut necesar să reflecteze în linişte la cele întâmplate. Numărul 16, scris mare pe uşă, îl asigură că el nu greşise camera… dădu să aprindă lumina. În clipa aceea, un trăsnet de formă globulară se năpusti cu viteza sunetului în craniul său, unde explodă umplând întreaga încăpere de meteoriţi de un verde strălucitor…

…UFO… Extratereştrii… Bestiile… Cu siguranţă că, sechestrat în cine ştie ce porcărie de capsulă hiperpurtată, se îndrepta spre o destinaţie necunoscută… Ce voiau de la el?… Un obiect lunguieţ strălucea verzui… Un picior de scaun! Cunosc ei scaunele? Ce se face cu scaunele? Cu un efort, se răsuci pe o parte, apoi se ridică în capul oaselor… Ochii, obişnuindu-se cu întunericul, reîncepură să-i transmită imagini. Simţurile toate, scurtcircuitate pentru o perioadă nedeterminată, îşi reluau activitatea…

Prima senzaţie: o durere atroce de cap. A doua: se afla undeva, în întuneric. Încetul cu încetul se deslușeau picioarele unei mese, două scaune… Prin urmare, se afla în camera sa, pe punctul de a aprinde lumina. Un cleşte îngheţat îi strânse inima: avusese o criză?! De inimă, de epilepsie, de nervi?… S. Os încerca să-şi reamintească ultimele senzaţii: parcă o lumină, parcă un zgomot, cu siguranţă o durere cumplită în cap. *Oh Gosh*, lovitura primită în camera lui Brown să-i fi produs vreo fractură, vreun cheag de sânge, vreo ruptură de vase? Îşi pipăi cu grijă capul, gemând de durere. Stupefiat descoperi un al treilea cucui, pe peretele parietal al craniului de data aceasta… Evident… Strângând din dinţi, se ridică în picioare şi se târî până la chiuveta care strălucea stins în întunecime. Găsi, pipăind, un prosop, îl udă bine şi-l înfăşură în jurul capului, ca pe un turban şiroind de apă. Desfăcu, mai mult rupse nasturii cămăşii şi se târî până la pat, pe care se întinse cu grijă… Şi blestematele astea de lăcrămioare care-l urmăreau peste tot! Neapărat trebuie să consulte un medic… Un geamăt

prelung răsună… Poate chiar un psihiatru… Geamătul reîncepu, apoi se stinse într-un oftat. S. Os ascultă cu atenţie… Nimic. Neapărat, chiar mâine îl va ruga pe Tim să-i aranjeze o consultaţie… Ca împins de un resort, S. Os ţâşni din pat direct în mijlocul camerei… O mână îi atinsese piciorul… Gâfâi, înnebunit…

— *Darling…*

Şoapta prelungă pluti în încăpere. S. Os încercă s-o localizeze. Venea de undeva, de lângă pat.

— Iubitule…

Făcând un ocol spre capul patului, S. Os se apropie în vârful picioarelor de noptieră şi cu un gest rapid apăsă butonul veiozei. Jos, lângă pat, se zărea un colţ de ţesătură mătăsoasă, mov cu motive florale roz şi galbene… O mişcare făcu să tremure franjurii de mătase.

— *My heart…* reîncepu şoapta stinsă. Unde mă aflu?

S. Os se aplecă cu toată prudenţa şi privi. Şalul acoperea doar în parte un trup care palpita uşor. Numai profundul cavalerism specific neamului Corcoranilor îl împiedică pe S. Os să meargă imediat la Recepţia hotelului şi să-i lase pe toţi să se descurce cum or şti mai bine. Dar fu doar o slăbiciune de moment. Se aşează în genunchi şi cu multă grijă ridică corpul cald, cu mireasmă de lăcrămioară. Faţa femeii era marcată de o pată albastru violacee, exact în nuanţa minunaţilor săi ochi, care se întindea de la tâmplă până sub pomete. Sigrid clipi din gene şi-l privi cu stupoare. Dar de data aceasta, S. Os fu mai prompt: — Ştiu, din nou ai greşit camera…

— Unde mă aflu?

— În camera mea, *miss* Yanser.

— *Missis*, murmură ea sfârşită. Cum am ajuns aici?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Strângând la piept şalul, Sigrid dădu să se scoale. S. Os o ridică de umeri şi o ajută să se aşeze pe pat. Apoi, găsind un al doilea prosop, îl muie în apă şi i-l întinse.

— Ce straniu, rosti Sigrid apăsând pe faţă prosopul şi privindu-l gânditoare. Pretutindeni dau peste dumneata.

— Acelaşi lucru l-aş putea spune eu. Ce ai căutat în camera mea?

— Ai o ţigară?

S. Os aprinse două ţigări şi-i întinse una. Sigrid trase prelung şi-l privi printre rotocoalele de fum: — Ce număr are camera dumitale?

— 16.

— Imposibil. La 16 stă Brown.

— 19.

— Atunci ce căutai dumneata la numărul 19?

— Ce căutai dumneata la numărul 19?

— Ce am căutat şi la 16: pe mister Brown.

S. Os o privi ameţit. Cotrobăi în cutia cu pilule multicolore şi aruncă în gură un pumn, fără să se mai uite ce culoare au.

— Ai ceva de băut?

Îşi reaminti de sticla de „Veritas” pe care o adusese Tim în seara precedentă. Deschise valiza şi înjură printre dinţi: lucrurile îi erau răscolite, îngrămădite unele peste altele. Din fericire, sticla mai avea ceva whisky pe fund. Turnă în pahare.

— Din păcate nu am gheaţă. Cu apă?

— Sec. Mulţumesc, spuse, dând băutura peste cap.

— Cred că-mi datorezi unele explicaţii.

Femeia îl privi din nou şi-i întinse paharul.

— Încă puţin, te rog… Mulţumesc. Nu înţeleg nimic.

— Suntem la egalitate. Atunci s-o luăm de la început. Prin urmare, îl căutai pe Brown. De ce?

— Nu-ţi închipui?! rosti ea cochet, sorbind lung din pahar.

S. Os clătină din cap a neştiinţă totală.

— Îl iubesc, spuse scurt.

— Imposibil!

— De ce imposibil?

— Eşti o femeie superbă. Ce ai găsit la bruta asta?

— Brută… cum poţi folosi asemenea cuvânt! Un om cu o voinţă de fier, da! Dar atât de tandru, de prevenitor…

— Bine, să admitem. Dar ce căutai în camera mea?

— Oh, o luăm iar de la început… Cum puteţi fi voi bărbaţii atât de…

— M-am, am fost de două ori lovit. O dată chiar în propriul meu pat. Trebuie să recunoşti, oricât de gentleman aş fi, e, oricum, o situaţie…

— Bizară. Ca toată noaptea asta. Nu găseşti că totul e bizar? Şi atât de excitant…

S. Os o privi cu îndoială. Sigrid îl lăsă să se scufunde în apa viorie a ochilor ei şi făcu cu palma un gest mic: — Aşază-te aici.

Ca în transă, S. Os se aşeză pe un colţ de pat.

— Cineva mă urmăreşte, rosti ea, privind gânditoare sclipirile băuturii.

— Brown!

— Nu, el mă iubește… Altcineva… Ce cauţi dumneata în povestea asta?

— Asta aş vrea să aflu şi eu. Ce rol are Brown, ce rol ai dumneata, cine-i complicele cu blitzul…

— Care blitz?

— Cel care făcea fotografii.

Sigrid îl privi cu o umbră de spaimă şi se trase mai aproape. Căldura trupului ei îl făcu pe S. Os să realizeze cât de obosit era…

— Urmăritorul… soţul meu…

— Eternul soţ, mormăi S. Os într-o stare de dulce somnolenţă.

Vocea cu inflexiuni de violoncel se auzea murmurând:

— Bogat… gelos… Brown… marea dragoste… Să evadăm undeva, într-un paradis neştiut…

— De ce ați venit la București? făcu S. Os un efort disperat de a se trezi.

— Urmăriţi… atât de gelos… Proces, divorţ…

S. Os se smulse de pe pat, se duse la chiuvetă şi udă din nou prosopul cu care-şi înfăşură capul. Apoi, din mijlocul camerei, continuă interogatoriul: — Cum ați nimerit în excursia asta?

— Dar ţi-am spus… *dear*… Ne simţeam urmăriţi în hotel. Atunci, am văzut anunţul cu excursia. Dar de ce-ai plecat? Vino, mi-e frig…

S. Os o privi. Era încântătoare. Tot ceea ce banii pot aduce farmecului natural fusese folosit: părul, bine şamponat se încolăcea în şerpuiri savante, pielea, catifelată şi moale, fardul discret… Chiar vânătaia adăuga frumoasei un accent de rafinament pervers. Ochii, bine rimelaţi, îl priveau cu o candoare desăvârşită… Dar S. Os cunoştea bine una din regulile catehismului spionilor: cu cât o femeie pare mai nevinovată, cu atât e mai periculoasă… Rămase prin urmare dârz în mijlocul încăperii.

— Am reţinut numărul camerei de la fata cu cheile… 16 era camera lui Jeremy.

— Jeremy?

— Brown… Am venit să-l văd. Mă înţelegi, nu-i aşa? Şi te-am găsit pe tine. M-am dus la 19. Şi acolo tot tu… Am revenit… şi atunci… Oh, te rog, vino lângă mine.

Cu un pas de automat, S. Os se apropie şi se lăsă pe pat. Ghemuindu-se lângă el, Sigrid îl încolăci cu braţe parfumate.

— Și atunci, ceva sau cineva m-a lovit. Când m-am trezit, mă țineai în brațe… Mă crezi? îi șopti cald în ureche.

— Dar Brown? rezistă S. Os.

— Sărmanul… sărmanul Jeremy… Uită-l… Să-l uităm…

S. Os, moleșit, se lăsă să cadă într-o lume călduță, mirosind suav a lăcrămioare.

— Spune-mi Ossie, mai murmură el.

…Vocea catifelată, atât de binecunoscută, îi șopti la ureche: „Ossie, timidul”… „Ossie, descurcărețul”, rectifică vocea câteva clipe mai târziu… „Ossie, priceputul”… „Ossie, virilul”… „Ossie, nemaipomenitul”…

— „Ossie”, țipă, în momentul în care razele soarelui începuseră să se infiltreze în încăpere şi mâna lui S. Os să se mişte… Doar pentru a-şi potrivi cât mai bine perna de sub cap, îşi deplasa S. Os mâna.

— Ossie!

Buimăcit, sări în capul oaselor. În uşă se afla Sigrid.

— Pleci?

— Nu, vin! Brown a plecat.

— Unde? De ce?

— Poftim, citeşte! îi întinse o foaie cu un gest acuzator.

S. Os privi foaia pe care dansau câteva rânduri, apoi o rugă:

— Mai bine citeşte tu.

— „Știu totul. Să-ți înșeli soțul e o vină acceptabilă, dar să-ți înșeli amantul e un viciu odios! Adio!”… E clar, m-a văzut intrând la tine… Ce confuzie stupidă!

— Unde ai găsit biletul?

— La recepţie. A plecat azi noapte.

Liniştea se lăsă în încăpere.

— Te-a văzut cineva intrând aici?

— Nu, toţi îşi luau breakfastul. Doar tu ai întârziat, ca de obicei.

— Ce ai de gând să faci?

Sigrid ridică fatalist din umeri:

— Suntem într-o excursie, dragul meu. Nu pot rata chiar totul. Te aşteptăm.

Sigrid se întoarse pe călcâie şi dispăru, uşoară ca o ceaţă de primăvară. S. Os rămase cântărind ultimele ei cuvinte. Evenimentele acestei nopţi i se păreau la fel de neclare ca şi replicile ei finale. În vreme ce încă se mai lupta cu himerele, punându-şi întrebări existenţiale, cum ar fi „ce e vis şi ce

e real” sau „care este rolul literaturii în viaţa individului”, zbârnâitul telefonului îi redeşteptă migrene mai vechi sau mai proaspete.

— *Sir*, este ora şapte şi jumătate. Mi-am luat permisiunea, în legătură cu plecarea…

— Ah, Tim! Bună dimineaţa, *my boy*.

— Ce aţi decis, *Sir*?

— Tim, băiatule, datele problemei s-au complicat. Vino la mine în cameră.

După un timp remarcabil de scurt, uşa se deschise şi apăru Tim, strălucitor prin eleganţa vestimentaţiei – costum gris perle, cămaşă în dungi bleu-petrol, cravată lilas…

— Oh, băiete, mă bucur că te văd… Dar ce-i cu tine, arăţi schimbat?!

— Fresco, opt sute de lei, cravată „Mătasea populară”, o sută douăzeci de lei, pantofii…

— Opreşte-te, rosti S. Os, închizând ochii şi întinzând mâna după teancul de bonuri pe care i le prezenta Tim… Mă bucur că înveţi repede!… Ce noutăţi ai de la Piatra Neamţ?

— Axel e cu siguranţă acolo. Nu în oraş, ci undeva prin zonă, poate vizitează mănăstirile din apropiere… Băieţii sunt convinşi că azi vor da de el.

— Excelent. Trebuie să te pun la curent cu situaţia…

— Am auzit că Brown s-a volatilizat.

S. Os îl privi cu sinceră admiraţie.

— Uneori mă uimeşti. Am putea afla la ce oră a plecat?

— La douăsprezece fără cinci. Se grăbea să prindă acceleratul de douăsprezece şi douăzeci spre Bucureşti. Părea foarte agitat. A spus la recepţie că a primit unele veşti de afaceri care-l solicită urgent.

— Flerul meu îmi spune că vei face o carieră de mare clasă. S-ar putea ca numele tău să figureze printre cele ale aşilor: Lawrence, Cicero, Sorge…

— Oswald de Keroualle.

— Să lăsăm fleacurile, râse S. Os cu modestie. Acum, fii atent!

În timp ce se îmbrăca, îi expuse cu maximum de concizie evenimentele nopţii precedente.

— Ei, ce părere ai? se interesă.

— Nici una, răspunse Tim cu sinceritate. Dar dumneavoastră?

— Plecarea lui Brown la douăsprezece fără cinci complică situaţia. Am fost convins că el e adversarul.

— Poate că povestea lui Sigrid e adevărată.

— Sau poate e o maşinaţie extrem de subtilă.

— *Sir*, ne pierdem în conjecturi. Singurul lucru cert este că aţi fost agresat de două ori după plecarea lui Brown. Că o fi şi Brown implicat în povestea asta, are o importanţă secundară.

— Îţi înţeleg punctul de vedere… Deci, „balul continuă”, vorba ta! Sunt curios cum vor reacţiona când am să le comunic că vreau să schimb traseul… Oricum, fii pregătit cu maşina. Dacă nu sunt de acord cu propunerea mea, plec cu tine.

— Prea bine, *sir*! Dacă împrejurările ne despart, ne întâlnim în barul hotelului Ceahlăul la Piatra Neamţ… Şi, *Sir*… dacă-mi permiteţi, cravata pe care o purtaţi nu merge cu haina de piele, culorile sunt prea tari. V-am adus un fular de mătase în tonuri stinse, care se asortează perfect cu haina… La revedere, domnule!

Coborând ultimele trepte, S. Os îşi privi companionii cu nesfârşită lehamite. O fire prea sociabilă nu fusese nici în copilărie, dar ultimele zile ar fi putut epuiza rezervele de înţelegere ale oricui, fie el chiar şi un entuziast luptător pentru drepturile omului. Bine că se mai răresc, rânji S. Os dezgustat. Ultimii mohicani, Silvain şi Florio, păreau doi poli contrari ai sexului: italianul într-o continuă agitaţie, beanticul de o placiditate foarte aproape de nefiinţă. O mai admiră o dată pe Sigrid care fuma detaşată – renunţase la şaluri şi era divină într-un pantalon alb atât de strâns încât părea pictat pe trup. Suspină uşor, gândind la toate câte au fost sau nu au fost în noaptea trecută…

— Aţi venit!…

Un cor pe trei voci cu pronunţie germano-italiană îi salută venirea.

— *Auch, herr* Corcoran, n-aţi auzit ultima ştire? Mister Brown a plecat.

S. Os se miră cu discreţie:

— Sper că nu a primit vreo veste neplăcută?

— Nu, nu, totul e în ordine, interveni Ilinca, semnând de zor un vraf de hârtii. A transmis tot regretul său pentru că nu a putut continua şi mulţumiri pentru organizatorii acestei instructive excursii.

— Mister Zub, alaltăieri… mister Brown, ieri… astăzi?… spuse S. Os cu un aer gânditor.

— *Corna, corna,* făcu Florio semnul împotriva deochiului.

— Ce-ţi spuneam, Kristine? Şi eu făceam sorei mele remarca asta. Parcă e mâna sorţii. Vom rămâne curând fără bărbaţi.

— Vai, Delphine, nu se poate! Ce ne-am face noi, sărmane femei, fără un braţ puternic? Ah, promiteţi, domnilor, că n-o să ne părăsiţi! îi privi Kristine implorator de sub borul pălăriei vânătoreşti.

— Cred că am să vă deziluzionez, iubite doamne, spuse S. Os din vârful buzelor. Ce să-i faci, noi englezii suntem o rasă superstiţioasă.

— Da, da… Macbeth, fantoma lui Hamlet, aprobă Delphine. Nu se poate, n-o să permitem. Tocmai dumneavoastră, domnule Corcoran, atât de… atât de… nu găsi ea cuvintele…

— Mda. Oricum, n-aş vrea s-o supăr pe domnişoara Ilinca, dar nu mă mai tentează restul excursiei. Aş prefera o altă zonă a ţării… Poate Moldova…

— Da, da, mormăi neatentă Ilinca, continuând să semneze bonuri de decontare. Renaşterea moldoveană… Suceava, Piatra Neamţ, bojdeuca lui Creangă, albastru de Voroneţ, Agapia, Văratec, codrul de argint, recită ea maşinal ca un automat băgat în priză.

— Exact. Aşa că, mă întorc la Bucureşti, poate se organizează o excursie în nordul Moldovei, încheie S. Os.

— A, nu… mergem şi noi! grăiră într-un singur glas cele două surori.

— *Ma che… questa è una idea… Excelentissima…* mergem toţi! se entuziasmă Florio… *Magnifico*!… Toată lumea pentru? organiză el la iuţeală un tur de scrutin.

Sigrid bătu din pleoape, scuturând scrumul ţigării.

— Unanimitate, că tânărul nu contează, el tot nu ştie unde se află… *Dolce e gentile signorina* Ilinca, *vox populi, vox dei,* cum spuneau strămoşii noştri comuni. Mergem în Moldova.

Ilinca îi privi zăpăcită:

— Nu se poate… Avem nevoie de aprobări…

— Le obţii dumneata.

— Nu e organizată cazarea.

— Parcă aici, şuieră veninos Delphine…

— Nu suntem pretenţioşi, signorina… Voia bună contează… Şi spargem ghinionul.

— Ce facem, Tiby? căută Ilinca un ultim refugiu la şofer, care-i urmărea de la oarecare distanţă cu totală indiferenţă.

— Treaba ta, fătucă… Ţie ţi-a scăpat porumbelul cu „albastrul de Voroneţ”…

— Dar unde-i cazăm, cum îi organizăm…

— Cum i-ai organizat și până acum.

Ilinca îl privi îndoită, apoi cu un oftat se scula în picioare.

— Bine, mă duc să dau un telefon la București… Dacă se poate, O.N.T. face totul pentru satisfacerea dorinţelor dumneavoastră.

După o vreme reveni, cu un surâs radios pe față:

— S-a făcut. Mergem la Piatra Neamț.

În vreme ce urcau în mașină, S. Os îi privea gânditor, întrebându-se ce-i rezervă viitorul.

Capitolul VIII

S. Os’n-Roll

Camera era dreptunghiulară şi albă. Un adevărat triumf al suprafeţelor cromate şi plasticului: linoleum alb, pereţi ripolinaţi, o etajeră metalică pe care se afla un glob lăptos, un scaun învelit în vinilin lucios; totul strălucea stins în diverse tonuri alburii. Pe podea, lipit de peretele din fund, un dreptunghi metalic acoperit de o învelitoare albă pe care zăcea trupul unui bărbat.

Un şuierat prelung vibră şi un spot luminos prinse în raza sa trupul. Raza pulsa din ce în ce mai sacadat; bărbatul gemu prelung. O voce metalică izbucni din cutia difuzorului:

— It’s six o’clock! It’s six o’clock!

Încordându-se dureros, bărbatul îşi ridică bustul, se sprijini în palme şi-şi lăsă picioarele să cadă pe plasticul rece. Raza luminoasă se coloră în verde, apoi în roşu, din nou în verde. Clătinându-şi capul masiv, cu păr cenuşiu tuns foarte mărunt, bărbatul se ridică troznindu-şi încheieturile şi cu mers automat se îndreptă spre un perete acoperit în întregime de uşi glisante. Se sprijini o clipă cu fruntea de uşa lucioasă, apoi o făcu să alunece. Înăuntru era un singur umeraş şi pe el un fel de halat foarte scurt, dintr-o ţesătură aspră, de un alb cenuşiu. Iar dedesubt, o pereche de pantofi de gimnastică.

Lumina pâlpâi scurt şi reîncepu să transmită cu vigoare jeturi albastre. Bărbatul îmbrăcă pe trupul gol halatul care îi venea până deasupra genunchilor şi-şi trase pantofii de gimnastică. Apoi, cu acelaşi mers sacadat se îndreptă spre uşă, o deschise şi ieşi pe un coridor nesfârşit, alb, pe care se înşirau la rând uşi cu câte un număr mare. Pe fiecare uşă ieşea câte un bărbat sau o femeie, îmbrăcaţi în acelaşi veşmânt aspru. În şir se îndreptară pe tăcute spre capătul culoarului unde printr-o deschizătură se vedea o strălucire verzuie.

* * *

— Liebe Mama, ich bin da,
Ich bin da; ich bin daa…

— Bravos! încă o dată…! bătu din palme Kristine. Pălăria verde cu insigne și pană de cocoș de munte i se strâmbase ștrengărește pe o ureche, iar coroanele de paleac străluceau vioi.

Delphine dirija demnă cu bastonul, iodlărind grav. În mașină domnea o euforie ușor de înțeles, dacă ținem seama de înghițiturile de coniac „Drobeta” pe care fiecare le trăgea cu nădejde din sticla pe care Florio o scosese după primele minute de drum. Atmosfera era desăvârșită: ceva între entuziasmul unei expediții de cucerire a Anapurnei și degajarea unui trib de țigani plecați la nuntă. „*Sweet Moldavia country*”, cum o denumise atât de melodios Ilinca, făcea să vibreze de nerăbdare inimile occidentale adunate în microbuzul care gonea vitejește peste munți și văi. Ghida, liniștită în ceea ce privește partea organizatorică – „om trăi și-om vedea, fătucă, totul se rezolvă”, concluzionase Tiby chibzuit, le făcuse un scurt expozeu despre locurile binecuvântate în care urmau să ajungă: se împletiseră nume de domnitori și scriitori, de bătălii și mănăstiri – se pare că exista un obicei al locului, ca din vreme în vreme localnicii să dea o luptă sângeroasă, de preferință cu turcii sau leșii, apoi să înalțe la repezeală o biserică sau o mănăstire.

S. Os primise cu destulă suspiciune aceste amănunte despre obiceiurile locurilor – evenimentele ultimelor nopți îl îndemnau spre idealuri mai pașnice, oricât de antrenate își știa trupul și mintea… Gândul i se opri câteva clipe la Brown. Plecarea lui precipitată i se părea bizară. Dacă povestea lui Sigrid era reală, plecarea ar fi fost și explicabilă. Dacă nu… Greu de crezut, găsi S. Os timpul, între două iodlere, să facă aprecieri asupra situației – Brown era american, exponent al unui mod de exprimare rapid și brutal și nu asiatic, capabil de sofisticăriile cele mai subtile… Silvain sau Florio? Degeaba își chinuia mintea să aleagă, fiecare păstra șanse egale de a fi adversarul mult căutat. Evenimentele ultimelor zile nu-i întăriseră decât o certitudine: și celălalt ignora unde se află Axel. Numai de-ar da o dată de acesta, se săturase de veleitățile lui de *globe-trotter*… Curios, nici Xavier, nici „băieții” nu-l întrebaseră vreodată cum va proceda ca să smulgă informațiile de la Axel. Păcat că nu poate să-i adune pe toți să asiste la întâlnirea cu acesta, să le observe surpriza în momentul în care Axel îl va ruga, îl va implora chiar să primească rezultatele acțiunii pe care o întreprindea… Da, păcat că va trebui să se lipsească de acest moment spectaculos, dar oricum, Axel n-avea scăpare, mijloacele de presiune pe care le avea împotriva lui erau infailibile… Iar cât privește adversarul care-

și luase obiceiul idiot de a-l pocni în cap în fiecare seară, dacă va avea buna inspirație să se deconspire înainte de a-l găsi pe Axel, îi va lăsa lui Tim plăcerea lichidării lui… dacă nu, atât Florio, catolicul entuziast, cât și Silvain, protestantul apatic, își vor găsi împăcarea veșnică în acest minunat leagăn al ortodoxismului românesc, care e „*Sweet Moldavia country*”, în fond, nu se poate face omletă făr’ a sparge ouăle, filozofă el și în suflet i se strecură încrederea…

După vesele cântece de drumeție, interpretate de fetele Vogel, Florio se lansă în clasicul „O, Sole mio”… Sigrid, care dădea la iveală o fațetă neașteptată a firii sale, interpretă cu voce guturală cântecul lui Solveig… Surpriza fu Silvain care, după ce reținuse îndelung sticla de coniac, scoase o muzicuță, o frecă bine de poala cămășii și începu un pot-pourri de cântece populare franceze.

— Este rândul dumneavoastră, mister Corcoran! ordonă radioasă Ilinca. Ce-ar fi să organizăm în Moldova un mic spectacol folcloric?

S. Os se încruntă. Nu știa ce să facă. Demnitatea și lipsa de ureche muzicală îl îndemnau să tacă. Pe de altă parte, ar fi fost imprudent să se singularizeze prin tăcere… așa încât se lansă cu hopuri într-unul din cântecele de pahar cu care îi legănase somnul copilăriei *Sir* William… Vigoarea expresiilor și imposibilitatea de a lua pe „la” de sus, îl stopară în mijlocul cântecului… momentul de stinghereală îl risipi Ilinca: nerăbdătoare de-a aduce contribuția folclorului român, ea interpretă cu aplomb și voce de cristal o doină, o bătută și în final „Ciuleandra”. Acesta a fost momentul de vârf al excursiei: toți, dar absolut toți, cuceriți de ritmul neobișnuit, de senzualitatea reținută a melodiei, se alăturară Ilincăi. În „hooop ș-așa-ș-așa” parcurseră ultimii kilometri.

— Am ajuns! constată uimită Ilinca… Extraordinar ce repede a trecut vremea! Tiby, parchează lângă teatru! Eu merg la hotel să rezolv cazarea, iar până atunci, *ladies and gentlemen*, vă recomand să vizitați orașul Piatra Neamț, o reușită a arhitecturii moderne. Ne întâlnim în holul hotelului, la ora paisprezece.

* * *

Sângele îi izbea neregulat în timpane. Sudoarea șiroia pe grumazul lat, se scurgea pe spinarea brăzdată de cicatrice, pe picioarele mușchiuloase acoperite cu păr sur și se aduna în tenișii care plescăiau moale. Încă un

*pas… încă un pas… În față se întindeau alei cu nisip alburiu, încrucișate, intersectate, tangentizate… Încă un pas… între alei, pătrate, triunghiuri, romburi verzi. Depășea siluete care trotau conștiincios… „Lady Marjorie”… „Balul de la contesa Adler”… încă un pas… „absolut scandalos, ma chère”… încă… „*mein Gott*, ce afacere kolosală,* ein million”*… „un fuleu la stânga…” „un croșeu absolut divin, darling”… câte colțuri mai sunt, a pierdut numărul… „rochie roz Balenciaga cu pliseuri mărunte de sub umărul stâng și o perucă adorabilă”… mai e puțin… „opt sute de dolari uncia, de necrezut”… iată, acum, acum…*

O sală enormă, cu ferestre până în podele… măsuțe rotunde, fără scaune… Pe blatul gros de sticlă, o tavă de argint, trei pahare cu picior. Unul cu un lichid portocaliu, altul verde, al treilea lăptos. Privi cristalul aburit pe care se condensau stropi strălucitori. Ridică paharul portocaliu, îl mirosi cu îndoială… șovăi o clipă, apoi îl dădu peste cap. Lichidul sălciu, cu miros de pământ îi umplu gura și se scurse nisipos pe gât. Cu o scuturătură de dezgust ridică cel de-al doilea pahar… verde ca iarba… verde ca veninul… Cristalul se izbi de dinții care clănțăneau ușor…

Încăperea înaltă răsuna de ecouri haotice. Bazine dreptunghiulare se nuanțau discret în albastru verzui. De jur împrejur o încâlceală amenințătoare de țevi cromate. Apa fierbinte îi arse tălpile, apoi pulpele, pântecele, pieptul. Gâfâi încet, numărând secundele, cu ochii ațintiți pe tăblița luminoasă. Șocuri violente începură să-i zguduie membrele scăpate de sub control în vreme ce bășici enorme îi reflectau trăsăturile umflate și culoarea cărămizie a feței. Jeturi înghețate îl biciuiau arzându-l până la os, apoi înfigându-se cu un calcul rafinat în fiecare centimetru pătrat al epidermei…

Nu mai știa cât timp trecuse… mâinile uriașe îi apăsau trupul, îi scormoneau nervii, îl apucau în căngi și-l sfâșiau în fâșii, făcându-l să scoată un nesfârșit șir de gemete.

— Pentru azi e de ajuns, decretă celălalt.

Difuzorul păcăni scurt și o voce nazală se auzi:

— Mister Axel… Mister Axel… Sunteți așteptat la domnul director.

Cu trupul sleit, bărbatul păși pe coridorul alb, încercând să strângă forțe pentru confruntarea pe care o bănuia dificilă…

Silueta masivă, aproape pătrată a bărbatului, se desena pe dreptunghiul ferestrei deschise. Axel aștepta neliniștit în picioare. După o

tăcere lungă, bărbatul se întoarse, îl privi cu severitate prin lentilele bombate și se apropie de birou. Luă o cartelă perforată și o privi îndelung, dând nemulțumit din cap. Apoi, îl privi din nou pe Axel, păstrând aceeași tăcere. După o vreme, începu, accentuând puternic fiecare cuvânt:

— Sunt nemulțumit de dumneata, mister Axel… Foarte nemulțumit.

Axel dădu neputincios din umeri.

— Dacă va merge tot așa, va trebui să schimbăm programul. Sper că nu vrei să trecem pe „Formula E”? spuse, privindu-l amenințător.

Axel clătină speriat din cap.

— Păi atunci? Se poate?… Iată, am notat totul aici… Nu ții ritmul… Exercițiul 8 și 32 te-ai prefăcut doar că-l faci… Extractul de varză l-ai refuzat… Este posibilă atâta inconștiență?

Axel își drese de vreo două ori vocea, apoi rosti cu lungi pauze:

— I’m so sorry… But… *Am făcut tot ce-am putut… Probabil că nervii…*

— Dar n-a fost vorba despre asta. Nici un moment. În acest caz ar fi potrivit să întrerupem și să solicităm…

— O, nu, în nici un caz. Vă asigur că nu e nevoie. E doar o slăbiciune trecătoare… apoi continuă, cu o voce rugătoare: Poate o mică schimbare… O plimbare în afară…

Bărbatul îl privi cu atenție și o scânteie de înțelegere străfulgeră în dosul lentilelor bombate:

— S-ar putea face o încercare. În sfârșit, nu știu ce rezultate va da… Consultă un moment agenda de pe birou și spuse: La ora paisprezece pleacă mașina la Piatra Neamț.

Cercetă fața transfigurată de bucurie a celuilalt și clătină amenințător degetul:

— Mister Axel, fii atent… Fără excese. Altfel, trecem imediat pe „Formula E”.

* * *

Spre a deruta urmăritorii, oricare ar fi fost ei, S. Os se lăsă anexat de „cele trei grații”, cum le numi, clipind fugar din cap către Sigrid și porni între reprezentantele sexului frumos în cercetarea orașului. Recunoscu în sinea sa că Ilinca avusese dreptate: turnurile cochete ale blocurilor noi,

înălţate printre dealurile de un verde închis creau un efect deosebit. Apoi, în acest decor ultramodern, clădirile vechi, o biserică cu acoperişul strălucind verzui, un parc bătrân, totul era de cel mai rafinat gust…

— „Artizanat”, exclamară într-un glas cele trei femei, năpustindu-se pe uşa unui magazin.

S. Os şovăi un moment, apoi le urmă nedumerit. În cele câteva clipe care se scurseră, domnişoarele Vogel şi Sigrid reuşiseră să creeze un adevărat cataclism în magazin: bundiţe înflorate, feţe de perne şi ii transparente, căciuli de blană cu alesături şi papuci de catifea brodată, diverse obiecte lucrate în lemn şi farfurii, totul era pipăit, privit, întors şi vrăfuit prin încăpere. Cele două vânzătoare alergau, despachetau, aşezau, sortau… Kristine privea cu duioşie o păpuşă îmbrăcată în fotă, cojoc şi maramă cu altiţe, Delphine pipăia un chimir cu ţinte, iar Sigrid… Oh, Sigrid îşi făcu apariţia de după o perdea într-o rochie de pânză topită, care lăsa să se vadă toate amănuntele slipului bleu-royal şi ale sutienului Triumph.

— Îţi place? gânguri ea.

— *Yes*, şopti discret S. Os.

…Cu braţele încărcate de pachete, S. Os le promise celor trei că le va ajunge din urmă. După ce găsi maşina, îl trezi pe Tiby dintr-un dulce somn, aruncă pachetele cu năduf şi se îndreptă grăbit spre o clădire impresionantă, pe care Tiby i-o indicase ca fiind hotelul „Ceahlăul”. În holul ultra-elegant, S. Os o evită cu discreţie pe Ilinca care, roşie şi ciufulită, vorbea repede şi cu gesturi mari celor trei bărbaţi şi două femei care priveau dând înţelegători din umeri, şi pătrunse pe o uşă pe care scria mare „Bar”.

Penumbră, vreo două lumini colorate, măsuţe mici şi fotolii incomode, tejgheaua de marmură şi obişnuitele scaune cu picioroange, într-un cuvânt decorul bine ştiut al tuturor lăcaşurilor de acest fel de pe mapamond. Nota distinctivă o da barmanul, îmbrăcat în cămaşă naţională, şi scrumierele din ceramică populară. În faţa scrumierelor, vreo doi, trei tineri îşi lungeau picioarele cu o blajină sfidare. Printre ei nu se afla şi Tim. S. Os mai cercetă o dată locurile, apoi se îndreptă spre bar, căţărându-se anevoie pe un scaun care exagera prin înălţime.

— Bună ziua, spuse, încercând o apropiere.

— Bună să vă fie inima, surâse cu toţi dinţii păstrătorul portului popular.

S. Os îl privi atent apoi, hotărât să treacă peste asta, continuă:

— Trebuia să mă aştepte un prieten…

— D’apăi…

— Un tânăr brunet, înalt, subțire, cu costum de fresco și cravată în dungi… Și cu ochi frumoși…

Tânărul îl privi lung, se înroși și țâțâi mustrător din buze:

— D’astai acum… La noi, așa ceva nu se află. Noi suntem oameni de treabă.

— Poate v-a lăsat vreo vorbă, ceva…

Simțind o ușoară atingere pe umăr, se întoarse. În fața lui, Bob cel blond și grăsuț, îi făcea cu ochiul. Își luă paharul și-l urmă spre o măsuță plasată într-unul din conurile de umbră.

— L-ați găsit?

— Da, *sir,* îi surâse Bob. A fost greu, dar nu ne-am precupețit eforturile. Am făcut totul ca să rezolvăm.

— Sunt convins, reteză S. Os fluxul verbal al celuilalt. Unde e?

— Internat într-un sanatoriu, la Dolțăteşti, la vreo patruzeci de kilometri de aici.

O lucire de satisfacție se ivi în ochii lui S. Os.

— Flerul bătrânului Ossie nu s-a înșelat, se complimentă singur. De la început am bănuit că e ceva legat de medicină… Ce fel de sanatoriu e?

— Geriatrie…

— Sigur… minunat… tot occidentul vuiește de isprăvile doctoresei Aslan… Axel, băiatule, ai avut o idee excelentă!… Păcat că nu va profita de ea, rânji el cinic, bătându-l cu satisfacție pe umăr pe Bob. Mergem la el!

— Nu se poate intra oricum și oricând, *sir.* Trebuie să fim prudenți. Tom e acolo, să tatoneze locurile, să vadă ce se poate face.

— Da, poate e mai bine să nu riscăm o intrare în forță. Așteaptă-mă, să văd ce a aranjat ghida pentru seara asta…

Ilinca și mai roșie și mai ciufulită, manevra de zor telefonul, sub privirile apatice ale celorlalți companioni de voiaj.

— Ce se aude cu camerele noastre? se interesă S. Os.

— Pe dracu’ se aude… Scuzați-mă, domnule Corcoran, dar sunt la capătul răbdării. Iar a ieșit o încurcătură!

— Ei, nuu-i nimic. Într-un hotel așa de mare e imposibil să nu găsim câteva camere.

— Ba asta e, că nu găsim. Și nicăieri nu găsim. Ambele hoteluri din oraș și motelurile din împrejurimi sunt pline… Singura soluție ar fi la Vărateс, la măicuțe.

— Cum, la măicuțe?

— Călugărițe… La Văratec e mănăstire și un sat cu călugărițe. Au o adevărată industrie turistică… Dar știu eu…

— Scuzați-mă o clipă, o rugă S. Os, îndreptându-se grăbit spre bar… Fata n-a găsit camere aici, îi comunică lui Bob. Singura soluție, după spusele ei, ar fi o mănăstire turistică, sau așa ceva… Văratec.

— Excelent, *sir*! Satul e doar la cinci kilometri de sanatoriu.

— Perfect. Îl aștepți pe Tim, nu știu de ce întârzie. Dacă nu apare într-o oră, lasă-i un bilet, să știe unde să ne găsească, caută-l pe Tom și veniți la Văratec… *Bye*… De acord pentru Văratec, îi comunică Ilincăi, odată ajuns în holul hotelului.

— De acord, de acord, dar e o problemă, spuse fata cu o lipsă evidentă de entuziasm. Nu știu cum voi putea deconta cazarea. Doar să plătiți dumneavoastră pentru noaptea asta…

— Bineînțeles, o asigură S. Os, mărinimos ca niciodată.

— Dacă nu este altă soluție, se alătură și Florio.

— Desigur, desigur, spuseră pe un singur glas fetele Vogel.

Sigrid dădu plictisită din cap, iar Silvain ridică din umeri.

— Deci, toată lumea acceptă? constată Ilinca. Spre Văratec, atunci.

În vreme ce în mașină se făceau tot felul de presupuneri asupra avantajelor și dezavantajelor vieții monahale, S. Os privea atent pe fereastra mașinii, înregistrând automat drumul cu cotituri dese, dealurile domoale acoperite de livezi, casele pitorești, strălucitor de albe. Deodată avu un șoc atât de puternic încât o fracțiune de secundă inima își opri bătăile, iar trupul i se zgudui ca tetanizat. După un moment își reveni și strigă din răsputeri:

— Stop!

Tiby, luat pe neașteptate, făcu un viraj periculos, stăpâni cu greu volanul și opri într-un scrâșnet de frâne. Sub privirile intrigate ale celorlalți, S. Os se repezi printre scaune, smuci mânerul ușii, se munci o vreme cu el, apoi coborî dintr-un salt și se năpusti în goană înapoi, spre cotitura pe care tocmai o depășiseră. La câteva sute de metri în spate, pe marginea drumului, se afla un bătrân cu o barbă lungă și albă, îmbrăcat într-o cămașă la fel de albă. Lângă el era o ladă pe care se afla un morman de pere aurii și o balanță ruginită.

— Bună ziua, gâfâi S. Os.

— Șase lei pe alese, cinic lei la rând, rosti bătrânul cu un zâmbet bun.

— Adineauri… aici era un bărbat…

— Da, da, sunt dulci…

— Un bărbat înalt, spătos, cu faţa roşie… Şi o maşină.

— Belşug de pere, taică… Ia, că tare-s bune…

— Cu cât le dă, domnule? se auzi o voce din spate.

S. Os tresări. Florio cerceta perele cotrobăind prin buzunare.

— *Fünf*, făcu bătrânul, răşchirându-şi degetele. Că sunteţi străini. Să ziceţi şi la alţii ce pere bune sunt la Moldova.

— Spune-i să-mi dea două kilograme… Mmm… minunate! Ce să zic, *caro*, merita să intrăm în şanţ pentru aşa minunăţii… Dar ce faci, nu iei? îl privi intrigat. Atunci de ce ai mai oprit?

— A, ba da, cum să nu… Dă-mi, moşule, şi mie.

— Bune, taică, bune. C-a dat domnul soare…

Cu mers de automat, ţinând strâns la piept punga cu pere, se îndreptă spre maşină. Se aşeză pe scaun, ignorând privirile interogative ale celorlalţi. Avea nevoie de linişte, trebuia să încerce să se concentreze. Îşi scoase o ţigară şi încercă s-o aprindă cu Dunhill-ul placat în aur, bricheta *porte-bonheur* care nu-l părăsise în nici una din misiuni. Nu reuşi.

— Ha, ha, marfă englezească, râse ironic Florio, care-i urmărise încercările. Vă lăudaţi că sunt cele mai bune de pe piaţă. Ia-o pe asta, ţi-o fac cadou… E fără moarte.

S. Os luă bricheta, aruncând o privire distrată miniaturalului trup de femeie care orna una din feţele ei. Când remarcă că trupul reuşeşte să-şi scoată veşmintele sau să şi le pună în funcţie de poziţia în care era înclinată bricheta, îl catalogă definitiv pe Florio în categoria celor cu probleme sexuale, dar băgă bricheta în buzunar. În timp ce trăgea primele fumuri din ţigară, îşi derula în minte la nesfârşit aceeaşi imagine: o maşină neagră, oprită la marginea şoselei şi lângă ea, târguind pere, Axel…

* * *

— *Ce pot să vă spun? Nimic nou.*

Cei doi bărbaţi stăteau în biroul modern, cu o fereastră deschisă spre parc.

— *Nici un fapt, vreun detaliu bizar?*

— *Nimic. La fel de conştiincios, deşi uneori este evident că-i vine greu să se supună programului. V-am mai spus, a sosit absolut intoxicat şi ne-am chinuit mult… Progresele din ultima vreme sunt însă evidente.*

— Bine, oftă cel de-al doilea. Mai daţi-mi o dată dosarul lui.

Bărbatul mai tânăr se cufundă în lectura unui număr impresionant de foi violete. Celălalt apăsă pe un buton, vorbi câteva minute în interfon, apoi, scuzându-se, ieşi din încăpere. Când reveni, tânărul privea gânditor pe fereastră.

— Ei?

Tânărul ridică din umeri.

— Vom vedea cum evoluează lucrurile. Vă mulţumesc.

Cei doi îşi strânseră mâinile şi se despărţiră.

* * *

Aerul de la Văratec are o formulă cu totul specială. Componentele sunt uşor de determinat: mult cer albastru, o doză de păşuni, un pic de conifere, ceva miros de oi, două, trei boabe de tămâie, din belşug mireasmă de flori şi fân cosit. Dozajul exact însă a rămas un secret al acestor locuri, imposibil de descoperit.

O după amiază aurită întâmpină pe cei care coborau prăfuiţi şi flămânzi din maşină. După ce poposiseră o vreme în patrulaterul arhondaricului, în mijlocul unei explozii florale, admirând biserica gătită ca o fecioară în ziua nunţii şi căsuţele cochete din jur, se grupară în jurul Ilincăi şi o porniră pe o ulicioară în pantă. Neobişnuit de tăcută, Ilinca renunţase la savantele ei prelegeri şi mergea grăbită. În jur defilau case vopsite în alb şi albastru, înecate în flori de toate culorile. Ajunseră în faţa unei porţi înalte de lemn, apoi pătrunseră într-un cimitir plin de ierburi şi, în cele din urmă, intrară într-o curte cu mulţi pruni. În fund se zăreau două căsuţe.

— Am ajuns. Aici ne-au îndrumat de la stăreţie. Nu există un confort modern, dar sper că vă veţi simţi bine.

Urcând pe pridvorul de scânduri bine lustruite, se opriră stânjeniţi. Două femei în rase negre apărură cu tablele cu dulceţuri şi pahare brobonate. Degustând boabele parfumate, turiştii priveau nedumeriţi şi încântaţi. Şi mai încântaţi fură când intrară în camerele curate, mirosind a busuioc. Repartizarea se făcu la iuţeală: femeile şi şoferul rămaseră în „casa mare”, iar cei trei bărbaţi fură conduşi în casa izolată, din fund.

S. Os remarcă cu plăcere covoarele de pe pereţi, moliciunea patului şi albeaţa imaculată a aşternutului… Minunate locuri! Din nefericire, probleme dintre cele mai grave îl împiedicau să se bucure de liniştea lor…

Axel!

Era sigur că-l văzuse. Dar asta nu-l consola. Din contra, ipostaza în care-l văzuse îl neliniștea. Dacă Axel dispărea din nou? Poate chiar își terminase treaba?! Să fii atât de aproape de țel și să-ți scape printre degete… Simțea cum îl cuprinde furia. Nu trebuia să-l fi ascultat pe Bob, trebuia să fi plecat imediat spre sanatoriu, ar fi avut toate șansele să-l intercepteze pe Axel… Și Tim! O dată ai nevoie de el și atunci lipsește… Ce semnificație avea întârzierea lui?…

Se ridică și ieși. Dus pe gânduri, străbătu curtea evitându-i pe ceilalți și se afundă în verdeața cimitirului. Cu un ochi distrat privea crucile albe, cântărind în minte posibilitățile înnegurate. Tocmai citea versurile stângace de pe una din cruci, când o voce cunoscută îl făcu să tresară:

— *Sir!*

— Tim!… De ce naiba ai întârziat?

— O defecțiune tehnică, statistic inerentă în condițiile unui periplu atât de lung, însă multiplicată de o neșansă imprevizibilă.

S. Os îl privi cu ochi uimiți, apoi izbucni:

— Ce vrei să spui? Ce înseamnă limbajul ăsta?

— Trei pene de cauciuc, boss, îi răspunse surâzând Tim. Iar cu limbajul, știi, încercam să ajung la stilul pe care mi-l pretindeai. Da’ văd că și așa o dau în bară! Nu-mi priește, boss! De altfel nici costumului…

Într-adevăr, ceea ce fusese un elegant costum în dimineața sighișoreană, se metamorfozase în ceva incert, asemănător cu îmbrăcămintea de camuflaj pe care o poartă trupele de comando. S. Os îl privi cu tristețe, dar momentele pe care le trăiau erau prea dramatice pentru o nouă lecție de conduită.

— L-am văzut pe Axel.

Pe fața lui Tim apăru o expresie neobișnuită: s-ar fi zis că a primit o lovitură foarte puternică și neașteptată, dată pe la spate.

— Unde? Ce ți-a spus?

— N-am vorbit cu el. L-am văzut din mașină… Dispărea, încheie S. Os pe un ton dramatic.

Tim izbucni în râs:

— Nici o teamă, boss, Tom e pas cu pas după el. Prietenul nostru, domnul Axel, a avut chef să facă o plimbare la Piatra Neamț.

— Vreun contact? întrebă bănuitor S. Os.

— Băieții sunt acolo. Diseară aflu totul. Chestia e că nu putem intra în

seara asta în sanatoriu. Nu ţine să-i mituim pe paznici în nici un fel: nici ţigări, nici bani… Doar mâine dimineaţă, după unsprezece, în orele de vizită… Şi apropo, cum ai de gând să procedezi cu Axel?

— N-ai nici o soluţie pentru seara asta? îl întrebă S. Os, ignorându-i curiozitatea.

— Doar să sărim gardul. Dar dacă ne prind, se duce naibii totul!

— Mda…

S. Os căzu într-o meditaţie adâncă, pe care Tim n-o tulbură câteva clipe, apoi reveni în atac:

— Totuşi, cum ai de gând să procedezi cu Axel? Că doar nu ne-om apuca să-l *kidnapăm* sau să-l agresăm sub ochii ălora!

— Mă descurc eu, răspunse S. Os evaziv. Şi în nici un caz nu mă veţi însoţi.

— Dar dacă tipul e simplu pacient acolo şi când vei avea discuţia cu el, face tămbălău şi ne dă pe mâna miliţiei?

S. Os începu să râdă:

— Nici o grijă. O să joace cum vreau eu.

— Fie precum zici, boss, îi răspunse Tim pe un ton fatalist. Vreun progres în demascarea urmăritorului?

— Nimic, mormăi S. Os. Dar n-are nici o importanţă. Mâine dimineaţă, la zece şi jumătate, mă aştepţi în faţa bisericii. Aranjez treaba cu Axel şi-i dăm drumul spre Bucureşti… M-au pocnit ei în cap, dar cine râde la urmă râde mai bine.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai, boss, râse Tim. Mai ai nevoie de mine în seara asta?

— Doar dacă se întâmplă ceva cu Axel, vii să mă anunţi.

— *Ocky-docky*, boss… Apropo, îmi trebuie bani să-mi cumpăr un nou costum!

S. Os se posomorî, bolborosind câteva cuvinte.

— Am prins ideea, boss, îl asigură Tim… Da’ nu se face să vorbeşti aşa, nu uita că ne aflăm în loc sfinţit, rânji şi, făcându-i semn cu mâna, se îndepărtă.

S. Os murmură cu evlavie „Iartă-mă, Doamne!” şi se îndreptă spre casă. În curte domnea o atmosferă neobişnuită. Prima surpriză fu Sigrid care, în picioarele goale, se lupta cu ciutura fântânii. În timp ce scotea găleata cu apă, îi zâmbi dulce:

— Ai fost la mormântul Veronicăi?

— Cine?

— Veronica Micle! Cum, nu știi? Era *girl-friend* a marelui Eminescu. O dragoste nebună!

S. Os dădu gânditor din cap și fu cât pe-aci să se izbească de Delphine care, în șort kaki, pipăia ceva prin iarbă.

— *Och, herr* Corcoran! Doriți prune? Sora mea…

Ridicând ochii, S. Os își stăpâni cu greu un sughiț de uimire. Pe un scăunel, cu un șort la fel de kaki care lăsa să se vadă genunchii albi și brăzdați de vine puternice, cu o mână ținându-și pălărioara, Kristine lovea cu o prăjină crengile unui pom.

— Ați fost la Veronica? îl întrebă ea nerăbdătoare.

S. Os grăbi pasul. Și din nou se opri: în spatele căsuței era scoasă o masă de lemn, acoperită cu o învelitoare ca zăpada, iar pe ea farfurii, pahare, flori. La un capăt stătea Tiby, fumând gânditor și bând din când în când dintr-o licoare rubinie. Ilinca, încinsă cu șorț, apăru cu o oală mare.

— Poftim la masă! Chemați-i și pe ceilalți, că se răcește mămăliga!

În următoarea oră S. Os se declară deplin mulțumit de viață și de soartă. Totul era perfect: borșul călugăresc, o mixtură în care intrau vreo douăzeci de feluri de buruieni, care de care mai aromate, puiul la ceaun, ceva ce nici în celebrul club al celibatarilor de pe Mayfair Street nu se putea găsi, chiar și mămăliga care nu putea fi definită cu cuvinte obișnuite și mai ales vinul, ușor, rubiniu, clocotind și țiuind vesel în pahare, lăsând în cerul gurii mireasmă de floare și de veselie, iar în minte o voioasă abureală…

Cum Florio și Silvain fuseseră dați dispăruți – au plecat după fete, comentă Ilinca – iar Tiby se ocupa îndârjit de paharul cu vin, S. Os simțindu-se obligat să-și facă datoria de gentleman, fu absolut strălucitor. Comunică rând pe rând în ediție bilingvă toate anecdotele auzite vreodată, râse zgomotos la întâmplările hazoase ale eroului autohton Bulă și, în final, fu declarat cel mai încântător englez care a călcat vreodată pe aceste meleaguri. Măicuțele râdeau cu mâna la gură și-și făceau cruci mari și chiar motanul flendurit și chior i se freca stăruitor de picioare.

Abia când soarele începu să-și mai domolească dogoarea, dispărând înspre apus, se târâră fiecare cum putu spre odăile lor, sătui și mulțumiți de existență.

* * *

*Într-o stare asemănătoare se afla şi Axel. Perfect mulţumit de „permisia” sa, se îndreptă spre o încăpere micuţă, ticsită de dulapuri metalice. Îşi dezbrăcă costumul verzui, cămaşa în dungi, se descălţă aşezat pe marginea unei bănci şi, cu un uşor suspin, îşi puse pe pielea goală halatul de cânepă alb-cenuşiu. Înnodându-şi cordonul, îşi cercetă în oglindă faţa cu trăsături accentuate, căscă gura privindu-şi cu atenţie limba, apoi cu un gest uşor apăsă sub ochi, examinând corneea. Şi, şuierând printre dinţi „*Obladi-oblada*”, părăsi încăperea.*

În holul pavat cu marmură, pe o canapea englezească, două femei papotau graţios, în vreme ce un bărbat foarte înalt, cu părul alb, dădea mărunt din cap.

— Oh, mister Axel… Un moment, vreau să vă arăt ceva. Cu un gest delicat, una din femei ridică peruca blondă cu bucle mărunte. Cu mândrie trecu un deget peste puful alburiu care-i acoperea craniul… Ei, ce spuneţi?

— Oh, scumpa de Cecily… E atât de cochetă… Mi-aduc aminte, prin ’32, la balul de la Ambasada Argentinei…

— Lasă, iubito, încurci datele… Era în ’48, la inaugurarea Salonului… Mai bine roagă-l pe herr Wolf să ne facă demonstraţia de azi dimineaţă.

Ascultător, bărbatul se aplecă din mijloc până atinse cu degetele papucii de gimnastică, apoi se ridică privindu-i cu un zâmbet radios.

— Excelent… excelent… pe diseară atunci, zâmbi Axel şi cu acelaşi refren păşi pe trepte, spre camera sa.

Se întinse pe pat, fluierând încetişor, încercând să-şi păstreze buna dispoziţie, să nu se mai gândească la chinuitoarele momente care aveau să urmeze în scurtă vreme… trebuia să fie tare! Câteva zile şi totul se va sfârşi… Trebuia s-o facă, avea nevoie s-o facă pentru a-şi dovedi sieşi şi mai ales celorlalţi, că rămâne în continuare „marele Axel”. Ţârâitul telefonului îi întrerupse reveria.

— Domnule Axel, aveţi o vizită, îi anunţă o voce guturală. Domnul…

Curios! Cine şi cum aflase că el se află aici? Numele vizitatorului nu-i spunea nimic. Oricum, o vizită putea aduce o schimbare în monotonia cotidiană.

— Îl aştept, comunică el şi puse receptorul în furcă.

După câteva momente, bătăi discrete îi vestiră sosirea vizitatorului. Uşa se deschise şi Axel îl privi stupefiat pe cel care intra.

— TX 24! exclamă el. Ce naiba cauţi aici?

Celălalt, la auzul numelui cifrat îi făcu semne disperate, șoptind printre buze cuvântul „microfoane”.

— Ai haz, râse Axel. Ce naiba să caute microfoanele într-o cameră de sanatoriu?!… Îmi pare bine că te văd, îi mărturisi cu o veselie forțată… Tot pentru…? întrebă, arătându-și vestimentația.

Celălalt clătină admirativ din cap:

— Excelentă deghizare!

— Nu-i așa? se entuziasmă Axel după un moment de tăcere.

— Da, continuă TX 24, arătați la fel ca ceilalți. Nimeni n-ar bănui că vă aflați aici pentru… nu-și termină fraza, făcându-i semn cu ochiul.

— Dar pentru asta mă și aflu, răspunse Axel cu o lipsă evidentă de entuziasm.

Celălalt îl privi surprins, șopti din nou cuvântul „microfoane”, la care Axel ridică excedat din umeri.

— Dacă suntem singuri și nu ne ascultă nimeni, ce rost au chestiile astea? întrebă TX 24 cu o nuanță de enervare în glas. Doar am fost trimis ca să vă ajut… Ar fi comic să-mi spuneți că sunteți la cură!

Axel îl privi negru și mormăi:

— N-am nevoie de ajutor… Și, în primul rând, cum ai ajuns aici?

— Urmărindu-i pe ceilalți.

— Ceilalți? se miră Axel.

— Se pare că nu realizați situația în care vă aflați. De asta am și fost trimis… Sunt o mulțime pe urmele dumneavoastră pentru a pune mâna pe afacerea asta… și în primul rând S. Os.

— S. Os?! bâigui stupefiat Axel.

— Da, oftă celălalt. Ordinatorul firmei lor a semnalat faptul că sunteți în România pentru o afacere uriașă. Directorul nostru a plătit cu bani grei informația. Din păcate, se pare că ea a ajuns la mai multe firme care și-au trimis imediat reprezentanții… S. Os și echipa lui au eliminat până acum trei. Înțelegeți, situația e foarte gravă.

Axel ascultă succintul expozeu într-un crescendo de uimire. Își masă pleoapele cu degetele, ca pentru a-și alunga oboseala. Se ridică în picioare și începu să străbată încăperea cu pași dezordonați, mormăind cuvinte fără șir. Celălalt îl urmărea atent, păstrându-și aceiași mină gânditoare.

— Cine mai știe că sunt aici? întrebă Axel cu o voce care nu mai transmitea nimic din emoțiile anterioare.

— S. Os, evident, pentru că echipa lui v-a localizat, răspunse TX 24 fără să ezite. Eu am reușit să interceptez o convorbire de-a lor.

Axel dădu aprobator din cap:

— În afară de S. Os câți mai sunt în cursă?

— Greu de spus… Vedeți, S. Os a avut o idee genială: a cerut prin O.N.T. să i se organizeze o excursie în țară. Toți cei care erau în situația mea – aveam informația despre afacerea pe care o pregăteați, dar nu știam cum să vă găsim – a trebuit să ne raliem la excursie: era singura soluție de a ajunge la dumneavoastră. Exact ce aștepta S. Os: un control direct asupra posibililor interesați și eliminarea lor. Pe drum au fost înlăturați doi, în București, înainte de plecare, încă unul… Bineînțeles, nu acționează singur; se pare că echipa lui e excelent pregătită. În tot cazul, din cei plecați inițial am mai rămas cinci. Sincer, nu cred că vreunul din ceilalți patru ar fi coleg de meserie, dar…

Axel îl ascultase atent, iar spre sfârșit trăsăturile începură să i se destindă și un zâmbet îi apăru în colțul buzelor.

— Dă-mi o țigară, îi ceru celuilalt.

O aprinse și o senzație plăcută, aducătoare aminte de vechi obiceiuri, îl cuprinse. Era prima țigară pe care o fuma de când venise aici. Își observă mâinile: nu tremurau. Se simțea calm și decontractat. Ca în fața unui partener de poker, pregătind un bluff monumental; avea o șansă să-i reușească. Tot ce-i trebuia era sânge rece și tupeu.

— Mult zgomot pentru nimic, îi spuse lui TX 24. Într-adevăr am venit pentru o afacere… medicamente, cred că-ți dai seama. Însă acum șansele de a realiza ceva sunt aproape nule. Totul e extrem de strict păzit, iar individul care trebuia să-mi facă rost de formulă e suspectat.

Celălalt îl privea gânditor, făcându-i semn din cap să continue.

— Și nu uita, dragul meu, reluă Axel pe un ton glumeț, în primul rând n-ar fi fost vorba de o afacere pentru firmă, lucram pentru mine, sunt doar în concediul legal de odihnă pe anul în curs.

— Țț, țț, țț, făcu mustrător celălalt. Firma e interesată de tot. Mai ales de o afacere colosală, accentuă el.

— Bineînțeles, mon cher*, se grăbi Axel să-l asigure, aș fi fructificat-o prin intermediul firmei. Din păcate, se pare că a fost timp pierdut degeaba, oftă el.*

TX 24 nu comentă, jucându-se în tăcere cu bricheta.

— Pot să vă fiu de vreun ajutor? întrebă într-un târziu.

— În nici un fel acum, îi răspunse Axel. Am să văd cum evoluează situaţia în următoarele două, trei zile…. mai mult din conştiinţă profesională, zâmbi el.

Celălalt dădu din cap şi repetă întrebarea pe un ton rece.

— Nu, dragă, îl asigură din nou Axel. Dacă vrei, poţi să te întorci acasă, dacă nu, vom pleca împreună peste câteva zile… Păcat că nu ne vom întoarce victorioşi, zâmbi trist, da în…

— Şi S. Os! îl întrerupse celălalt pe acelaşi ton îngheţat.

— Mă descurc eu, nici o problemă, răspunse Axel sec.

— Am să mai vin mâine după-amiază, îi spuse TX 24 ridicându-se de pe scaun… Cine ştie, poate datele problemei se vor schimba şi veţi intra în posesia formulei… Cred că ar fi cea mai bună soluţie! îi comunică pe un ton alb, în timp ce-şi lua la revedere.

— Ce bine ar fi, suspină Axel… Au revoir, mon cher*, îi mai zâmbi în timp ce-l conducea spre uşă.*

Închise uşa şi zâmbetul i se şterse de pe faţă. Începu să străbată încăperea în lung şi în lat… Incredibil ghinion, îşi zicea în timp ce, oprit în faţa geamului, lovind cu pumnul în pervazul ferestrei, urmărea silueta lui TX 24 depărtându-se pe aleile parcului. Evident, blufful nu reuşise. Zâmbetul şi privirea îngheţată a celuilalt îl convinseseră. Oricum, altă soluţie nu e, îşi zise resemnat. Va trebui să continue. Ceilalţi nu contau, va găsi el ceva să scape de ei, îşi zise, în timp ce, aruncând o privire spre ceas, începu să aleagă câteva caşete de pe masă…

TX 24 părăsi grăbit clădirea sanatoriului. Soarele apusese şi lumina violacee a înserării desena jocuri de umbre din ce în ce mai pronunţate. Păcat că nu poate intra în contact cu firma. Comportarea lui Axel i se păruse mai mult decât dubioasă. Încerca oare să facă un joc pe cont propriu? Greu de presupus, mai ales acum, după ce-l avertizase… doar dacă miza e uriaşă! Discuţia pe care o va avea Axel cu S. Os va fi edificatoare. Trebuia doar să aştepte… Pierdut în gânduri, tresări când auzi claxonul unei maşini în spatele său. Începu să facă semne cu mâna şi şoferul opri.

— Văratec? întrebă cu o undă de speranţă în glas.

— Văratec, îi răspunse tânărul blond şi grăsuţ de la volan, deschizând portiera şi invitându-l să urce.

* * *

Pe înserate măicuţele apăruseră cu obişnuita tablă pe care se găseau de data aceasta nişte păhăruţe minuscule cu lichid incolor, în care pluteau boabe cafenii.

— Mastică, cu boabe de cafea, maică, ca să mistuiţi uşor.

Întins alene pe un şezlong, S. Os începea să fie pătruns de lozinca Ilincăi: „*Sweet Moldavia country*”… Dulce aerul, dulce mastica, dulce viaţa… O lene moale îi cuprindea rând pe rând centrii nervoşi… la urma urmei, ce rost are toată agitaţia, zbaterea… O retragere tihnită la o mănăstire înzestrată cu tot confortul, ce-şi poate dori omul mai mult? Adio, pericole, adio, *time is money, good bye,* Axel… Axel! Acest nume blestemat! S. Os încercă să regăsească tihna molatecă, dar în van. Furnici micuţe cu picioare de gheaţă începură să-i mişune pe şira spinării… Axel… Un tip periculos. Un amestec de animalitate dezlănţuită (nu erau nici un secret diversele sale apetituri) şi luciditate de cristal… O carieră spectaculoasă. E adevărat, nu a înotat niciodată în bani, pofta-i pantagruelică de plăceri a înghiţit tot ce a câştigat de-a lungul anilor. E drept, firma lui nu era deosebit de generoasă cu plata… Un defect pe care S. Os îl găsea şi propriei sale firme. De-ar fi fost altfel, de multă vreme ar fi executat el însuşi un discret transfer. Cum S. Os păstrase totdeauna un ochi atent la mişcările celorlalţi „Aşi” în meserie, şi cum lumea spionajului, ca orice lume închisă era destul de mică, ştia precis, ba avea şi dovezi, că Axel dăduse câteva lovituri pe cont propriu. Să fie vorba şi acum tot de aşa ceva? În acest caz, cum de aflaseră atâţia de treaba asta? O lume putredă, nici o loialitate, se strâmbă el dezgustat. Ei bine, asta e situaţia, şi cel mai bun lucru este să o accepţi… Dar… Ce-i de făcut? Să aştepte până mâine dimineaţă? Câte lucruri nu se pot întâmpla într-o noapte… Nu mai departe noaptea trecută…

Cu regret, S. Os părăsi şezlongul, recuperă jacheta în care se afla obişnuitul arsenal, privi în jur şi, profitând de umbrele nopţii care învăluiseră locurile, plecă. Refăcând traseul de la amiază, ajunse în cele din urmă la drumul din faţa mănăstirii. În sat era linişte. Din curţile luminate se auzeau râsete, anunţuri de bridge şi melodii în surdină. Doar din când în când se încrucişa cu câte o măicuţă care, înfăşurată în rasa neagră, se grăbea cu paşi mici. S. Os îşi roti ochii în căutarea vreunui mijloc de locomoţie. Destule maşini stăteau cuminţi în faţa gardurilor. Să fure una? Imprudent…

După ce privi în dreapta și în stânga, porni resemnat pe drumul care ducea spre șoseaua principală. Întuneric și liniște. Luna nu apăruse încă și singurul zgomot era țârâitul puternic al greierilor. Și parcă… Parcă un uruit în depărtare… Da, nu se înșelase. Zgomotul deveni în curând asurzitor și ocazia sperată se materializă sub forma unui tractor care venea în mare viteză, clătinându-se ca o corabie beată. Începu să semnalizeze cu lanterna și, în ultimul moment, tractorul opri, într-o frână care l-ar fi interesat chiar și pe Nicky Lauda.

— Ce-i, frate? îl întâmpină un glas răgușit.

— N-ați putea să mă luați…

— Urcă, frate. Și ține-te bine… Bem o bere? Că mă arde gâtul după atâta praf înghițit pe câmp… Vizitator, ai?

S. Os încercă să încuviințeze, dar zguduiturile erau atât de puternice că era să-și muște limba.

— Ale naibii mironosițele astea! Se umplu de parale! Toți grangurii zac aici toată vara… Ce să zic…

S. Os nu mai apucă să afle ce voia să zică tractoristul, că acesta opri atât de brusc încât fu cât pe-aci să-și părăsească locul în zbor planat.

— Hai!

— Unde?

— Nu vezi că au bere la bufet? Am o poftă! O ladă o să gat…

Într-adevăr, o înjghebare de tablă și plastic, puternic luminată, răsuna de voci înalte, iar mirosul de bere indica clar belșugul râvnitei răcoritoare.

— Nu, eu…

— Numai de scârțari am parte, bombăni celălalt, îndreptându-se spre „Bufet”.

S. Os o porni resemnat mai departe. Noapte, greieri. Un tropotit vijelios îi readuse speranța în suflet.

— Ptruuu! Sara bună! Urcă, dom’le! Dar unde ai pornit-o pe bezna asta? Că eu de azi dimineață am plecat după butelie și tot n-am reușit s-o umplu… De la București, nu-i așa? Știi ce, n-ai matale o relație să-mi faci rost de o butelie?

— Îmi pare rău, dar…

— Nu-i nimic, nu-i cu supărare. Da’ niște pielicele nu-ți fac trebuință?

— Ce anume?

— Niște pieluțe… Astrahan curat. Dăm ieftin, de, ca la turiști. Din una îți iese o căciulă pe cinste.

— Îmi pare rău…

— Nu-i nimic, nu-i cu supărare. Da’ nişte…

— E departe satul Dolţăteşti?

— A, nu, să tot fie. Da-i în partea cealaltă. Te scot la şoseaua principală şi nu mai meri mult, oleacă. Da’ o ţigare n-ai?

S. Os scoase pachetul de Dunhill şi îi întinse celuilalt o ţigară.

— Nu-i nimic, bune şi astea, nu-i cu supărare… Gata, de aici o iei la dreapta şi o ţii aşa. Să tot fie…

Luna deghizase cerul în drapel turcesc, luminând şoseaua care se întindea albă şi pustie. S. Os o porni vitejeşte la drum. Probabil că steaua care clipea discret deasupra capului îi era favorabilă pentru că, după câţiva zeci de metri, auzi un scrâşnet de frâne şi o maşină opri în spatele lui.

— Până la Dolţăteşti, explică S. Os.

— Urcă.

Căpătând permisiunea îşi aprinse o ţigară dar n-apucă să tragă decât câteva fumuri când şoferul opri.

— Vă datorez ceva? se interesă S. Os.

— Sănătate, îi răspunse celălalt şi maşina demară în trombă.

Ajunsese… Case albe, cufundate într-un somn adânc… Câteva blocuri… Un magazin de mobilă cu un anunţ mare: „Pâinea în fund”… Şi o săgeată luminoasă cu inscripţia: „Spre Sanatoriu”… În timp ce străbătea aleea mărginită de tei, apropiindu-se de o clădire întunecată ce se decupa în peisajul argintat de lumina lunii, S. Os fixa din ce în ce mai insistent mediul înconjurător: undeva – poate într-una din maşinile parcate în apropierea sanatoriului, poate în spatele unui copac sau întins pe iarbă – trebuia să fie unul dintre „băieţi”, gata să intervină la orice mişcare a lui Axel. Încrederea în probitatea profesională a tinerei generaţii era pe cale de dispariţie când ajunse la poarta sanatoriului. Lângă intrare, o gheretă luminată: un individ roşcovan îşi tăia liniştit felii de salam în sunetele ritmate ale unei melodii disco.

— Bună seara şi poftă bună! îi ură S. Os intrând.

Celălalt dădu aprobator din cap şi continuă să-şi mestece liniştit dumicatul de pâine.

— Aş vrea să vizitez un prieten…

— Nu se poate, domnule. Aici lumea se culcă de la ora nouă.

S. Os privi ceasul: era zece fără un sfert.

— Ştiţi, am venit pentru puţin timp şi aş vrea neapărat să-l văd.

— Nu se poate. Mâine dimineaţă, după unsprezece.

— Totuşi… încercă S. Os, scoţând o hârtie de zece lei.

— Nu se poate şi gata, îi răspunse celălalt, părând că nici nu observă bancnota. La cine aţi venit?

— Domnul Axel…

— Camera 45, pavilionul C, îi răspunse paznicul după ce consultă un registru.

— Chiar nu se poate?! relansă S. Os, scoţând încă o bancnotă.

— Ce naiba, domnule, că te văd om serios şi bine îmbrăcat? se enervă paznicul. Nu pricepi că nu se poate? Ăsta-i regulamentul, nimeni nu deranjează odihna pacienţilor. Mâine.

Oftând, S. Os părăsi ghereta. Păcat, ar fi fost comod şi civilizat. Se părea că Tim avusese dreptate. Paznicul făcea parte din acea categorie pe cale de dispariţie, a incoruptibililor. Raţiunea îi spunea să se întoarcă acasă, să lase pe mâine ce n-a putut face astăzi; pornirile aventuroase – cele care-l scoseseră din casă şi pe care le justifica acum, când era cu mintea limpezită de tribulaţiile ultimelor ore, doar printr-o proastă digestie – îl îndemnau spre gesturi nebuneşti… De jur împrejur se întindea un zid înalt de cărămidă. Făcând un ocol, S. Os reveni şi începu să meargă de-a lungul zidului. După vreo cincizeci de metri se opri. Liniştea era desăvârşită, minus greierii care-şi făceau de cap. S. Os începu să escaladeze zidul. Ajuns în partea cealaltă, se uită în jur. Un parc franţuzesc, cu alei geometrice şi tufe bine tunse, se întindea spre câteva clădiri deosebit de moderne, în sticlă şi aluminiu. Ferestrele străluceau rece în lumina lunii şi totul avea un aer bizar, ca un decor de science-fiction.

Făcu şovăitor câţiva paşi şi se ascunse în umbra destul de aproximativă a unui arbust tăiat piramidal. Scârţâitul pietrişului îl făcu să întoarcă capul. În lumina lunii, o dihanie enormă se apropia în salturi tăcute. S. Os sprintă disperat spre zid. Începu să se cațere orbește, zdrelindu-şi mâinile în cărămizi. Auzi un gâfâit puternic şi o durere ascuţită îi fripse piciorul. Strângând din dinţi se smuci şi, cu un ultim efort, ajunse pe coama zidului. Jos, buldogul uriaş îl privea cu ochi roşii care străluceau în lumina lunii. În fălcile încleştate, printre bale, se zărea o bucată din pantalonul său.

— Boss, ce naiba faci acolo sus?

S. Os tresări şi doar excelentele sale reflexe îi evitară un nou contact cu colţii buldogului; aşa că se prăbuşi de partea cealaltă a zidului, la picioarele lui Tim.

— Unde ţi-e maşina? îl întrebă S. Os ridicându-se.

— La parcare… Am văzut când ai venit, dar n-am realizat că eşti dumneata. Am venit să văd ce se întâmplă!

— Bine, mormăi el.

Se sui în maşină şi la lumina plafonierei îşi examină rana: părea mai mult neplăcută decât gravă.

— Am încercat să ajung la Axel, îi explică lui Tim. De ce după amiază nu mi-ai spus nimic despre monştrii care bântuie prin curte?

— Nu rămăsese stabilit că mergem mâine dimineaţă la Axel? îi răspunse Tim ofensat… De unde să ştiu, boss, că o să ai de gând să te joci de-a Tarzan?

S. Os îl privi cu lehamite: nu era prima oară când remarca la mai tinerii colegi în ale meseriei un dispreţ suveran faţă de detalii. Dacă ar fi aflat la timp de haita de buldogi care se preumblă prin curtea sanatoriului, acum ar fi savurat aromata mastică oferită de maici sau, împins de elanuri lirice, i-ar fi recitat lui Sigrid din poeziile lui Ossian.

— Du-mă la Văratec! îi ceru lui Tim.

— Boss, atunci rămâne pe mâine dimineaţă sau mai încerci ceva în seara asta? îl întrebă Tim la despărţire.

— Mâine, îi răspunse sec şi se îndepărtă.

Satul îl primi cu o tăcere desăvârşită sub lumina micşorată a lunii. O umbră îi venea în întâmpinare, fluierând încetişor şi mişcând haotic ceea ce părea a fi o ţigară aprinsă.

— *Hallo, caro Ossie*, i se adresă umbra. Ai fost la plimbare?

— Mda, mormăi S. Os.

— Şi eu m-am plimbat toată după-amiaza. Dumnezeieşti locuri. Mă simt atât de bine aici, comunică expansiv italianul… Ai ieşit să mai faci un tur înainte de culcare?

— Da, da, aprobă S. Os, într-adevăr încântătoare locuri. Plimbare plăcută şi noapte bună, îi ură, îndepărtându-se.

Să mă fi urmărit? se întrebă plin de dubii. Drumul prin cimitir fu destul de anevoios dar, în cele din urmă, împinse cu uşurinţă portiţa şi porni printre pruni, luminând cu lanterna.

— Cucu!

Tresări puternic, gata să se lovească de trunchiul unui pom.

— Aici, aici!

Undeva, în dreapta, se afla un stog de fân; vocea părea să vină din acea

direcție. Lumină și rămase descumpănit. Învăluită în șalul cel violet, Sigrid se răsfăța pe o pătură în mijlocul fânului.

— Vino, te așteptam…

După o scurtă ezitare, se îndreptă spre stog.

— Vino lângă mine, e divin! Tot timpul am privit stelele… Sunt beată de stele…

Un miros puternic de vin se înălța în văzduh.

— *Darling*, ai făcut vreodată un curs de prim ajutor? o întrebă, așezându-se cu precauție pe pătură și luând sticla pe care femeia i-o întindea.

— O, știu primul ajutor în caz de înec… Vrei să-ți fac un *bouche-à-bouche*?

— Un pansament, spuse S. Os, după ce bău prelung din sticlă.

— Ce umor special aveți voi englezii… râse Sigrid. Ai văzut mormântul Veronicăi?

— Ce e atât de deosebit în mormântul femeii de care tot pomeniți?

— Aha… Deci, mai sunt și altele, îl amenință cochet cu degetul, sughițând scurt. Oh, Veronica… a fost o adevărată femeie… Frumoasă, cu sex-appeal… toți au iubit-o… Și Eminescu și Caragiale…

— Cine sunt persoanele?

— Vai, incultule… Precis, nu știu, trebuie s-o întrebăm pe Ilinca… Îți place Ilinca?

S. Os ridică din umeri și mai sorbi o înghițitură din sticlă.

— Îți place… Dar doarme… Noi, bietele, singure… Ne-ați părăsit… Toți ați plecat… Vino mai aproape, mi-e frig…

S. Os se simți învăluit de mireasma costisitoare de lăcrămioare franțuzești. Misterul mov al șalului reîncepu să-și manifeste vraja, când… Un fulger orbitor îi arse pleoapele… Un țipăt scurt și Sigrid se înălță cu o smucitură, luând-o la goană. Gemând, S. Os se ridică pe piciorul amorțit. Printre pruni, în întuneric, două siluete se depărtau în goană. După un moment de ezitare, porni cu precauție spre casă. Totul zăcea în întuneric, cu excepția unei ferestre luminate la „casa mare”.

Cu pași ușori se îndreptă spre camera lui Silvain. Ciocăni la ușă și, neprimind nici un răspuns, apăsă pe clanță: din prag lumină încăperea cu lanterna… Silvain nu se afla în cameră. Cu aceleași mișcări ferite se apropie de camera lui Florio. Nici un zgomot nu trăda prezența acestuia. Lumina lanternei desenă câteva arabescuri prin încăpere… Închise ușa încetișor.

Ghinionul se încăpăţâna să-l urmărească: nici unul din prezumptivii agresori nu se afla în cameră. Porni spre camera lui, dar în faţa uşii se opri: i se păru că distinge scârţâituri uşoare. Ezită şi, cum unele din ultimele intrări în cameră erau legate de amintiri neplăcute, se îndreptă fără zgomot spre ieşire. Dacă Florio şi Silvain lucrează împreună? se întrebă, în timp ce se apropia cu grijă de fereastra camerei sale. Era aproape lângă geam când o voce îl făcu să tresară:

— *Och, herr* Corcoran… Admiraţi luna? Ce noapte…

„*Nacht und nebel*”, asta le-ar trebui băbătiilor astea care intervin când nu te aştepţi, mormăi S. Os printre dinţi, depărtându-se grăbit de fereastră… Dar, oricum, pot reprezenta o soluţie pentru restul serii, decise cu rapiditate.

— *Ja, Fräulein Kristine.*.. E minunat. Nici nu poţi să dormi într-o noapte ca asta.

— Nu-i aşa? se bucură Kristine.

— Kristine, ce faci acolo? Cu cine stai de vorbă? se auzi vocea autoritară a surorii mai mari.

— Cu *Herr* Corcoran.

— *Och, so*, poftește-l să intre.

— *Ach, mein Gott.*.. Ce s-a întâmplat, *Herr* Corcoran, tresări Kristine, odată pătrunşi în cameră.

— Ce e, Kristine? Ce tot spui?… Şi nu sta ca proasta, adu sticla şi poftește-l pe domnul.

— *Meine liebe* Delphine, *Herr* Corcoran are nevoie de noi… E plin de paie… şi pantalonul rupt… şi sânge…

— O putoare, asta e… Face rasa ariană de râs… Te-ai duelat pentru ea, *Herr* Corcoran, nu-i aşa? Ţi-am spus eu, Kristine…

— Nu, nu-i nimic. Un accident… Un câine… mă plimbam şi…

— Vino aproape… Kristine, trusa… pansamente şi toate medicamentele… Şi scoate o sticlă de Kirsch.

Pentru prima oară în viaţă, S. Os binecuvântă Deutschlandul şi fecioarele lui… Cu deliciu se lăsă pe mâinile Kristinei care, cu îndemânare şi bine strunită de sora ei mai mare, îi spălă şi pansă rana, îi culese paiele din păr.

— Şi acum, *Herr* Corcoran, scoateţi pantalonii…

— Dar, doamnelor… încercă el să reziste.

— *Ach*, nu vă jenaţi, Kristine nu contează, iar eu sunt nevăzătoare.

Şovăitor, S. Os îşi scoase pantalonii şi primi în schimb un enorm halat

pufos.

— Așa… îi cos imediat… Și haina, s-a rupt nasturele… pun eu ceva!

— Kristine, apă fiartă, să facem grog… Și două Gelonida… Dă și un Bayer… Alcoolul îl dozez eu…

Din copilărie, când evada în bucătăria enormă a castelului și petrecea clipe de vis printre flăcările voioase mâncând *plumcake* și bând ceai în care buna Betsie, scoțiană de felul ei, turna cu dărnicie whisky din sticla pe care o avea în permanență în buzunarul șorțului, S. Os nu se mai simțise atât de bine.

Înfășurat în halat, bău grog, luă tot felul de pastile, bău și Kirck, ba și vreo două pahare cu vin… O stare euforică făcea ca totul să fie punctat cu floricele la fel de roz ca cele de pe halatul Kristinei. Cele două îl alintară, îi cântară, îi povestiră tot felul de întâmplări, care de care mai neverosimile, care dovedeau cât de agitată, agitată tinerețe avuseseră…

— Ei, dacă n-aș fi iubit atât de mult pe sora mea, care e oarbă săraca… Ții minte, Delphine, milionarul acela din Brehmen?

— Să taci, Kristine, acela a vrut să mă ia pe mine de nevastă… *Lieber* Oswald, n-am putut să-mi părăsesc sora. Mi-am sacrificat fericirea pentru ea…

Înduioșat de drama celor două, S. Os se simțea pe punctul de a izbucni în lacrimi… Episoade din ce în ce mai disparate începură să i se perinde prin fața ochilor… Delphine dansând un fel de vals tirolez… Kristine cosând nasturi… Tot Kristine turnându-i un amestec cu gust tare drăguț în pahar… El, din ce în ce mai înduioșat… Delphine mângâindu-l pe păr… El, strângându-se la un piept matern, destăinuindu-se…

— *Ja Kätzchen, ja.*.. Mai bea un pahar…

Și așa se sfârși ziua a treia și începu cea de-a patra…

Capitolul IX

Polca pe furate

Dormise fără vise. Cel puţin de asta era sigur când, a doua zi dimineaţa, arome insidioase de lapte fiert şi de pâine proaspătă începură să-i zgândăre simţurile. Poate n-ar fi fost suficiente să-l scoată din dulcea stare de pendulare dintre somn şi trezie, dacă o neplăcută şi din ce în ce mai pătrunzătoare senzaţie de frig nu l-ar fi determinat să întredeschidă ochii. Întâi pe cel stâng şi remarcă fereastra larg deschisă, apoi fu rândul celuilalt şi observă trupul întins pe pat. Îi deschise larg şi se convinse că trupul era al lui şi că dormise îmbrăcat. Mintea refuzând să găsească o explicaţie, îşi lăsă ochii să descifreze imaginile transmise voalat de ecranul mişcător al perdelelor tremurate de uşoare adieri: câteva siluete se aferau prin curte. Încercă să se ridice de pe pat şi binecunoscutele simptome ale stării de mahmureală îşi semnalară prezenţa cu discreţie, dar precise. Să se fi îmbătat din nou? se întrebă incredul, îndreptându-se spre fereastră. Da, îşi răspunse resemnat, aplecându-se să-şi ridice haina care zăcea aruncată în mijlocul camerei. Închise fereastra, luă câteva pastile pentru a contra evoluţia matinală a beţiei nocturne, se dezbrăcă, şi, uşor înfrigurat, se ghemui în pat, acoperindu-se cu cele două pleduri. Pilulele nu reuşiră să-i înlăture greaţa şi nici să oprească clopoţeii care-i clincheteau în creştet, însă îi alungară somnul. Deci, ce s-a întâmplat aseară? se întrebă, în timp ce-şi căuta pachetul de ţigări. Bătăi discrete în uşă, urmate de un glas melodios care-l solicita, îl făcură să amâne rezolvarea enigmei.

— Da!

— *Sir* Oswald, e şapte şi jumătate. Breakfastul e gata! i se adresă, ca de obicei, Ilinca din pragul uşii. La opt plecarea: Agapia, Neamţ…

— Nu prea mă simt bine, mormăi el morocănos.

— Ce s-a întâmplat? se îngrijoră ghida. Să caut un doctor?

— O, nu, o uşoară indispoziţie… Remediile sunt linişte, aer curat, soare… Regret că nu pot să văd minunatele locuri prin care o să-i duceţi azi pe prietenii noştri.

— Şi noi o să vă regretăm, îl asigură fata zâmbindu-i a încurajare. Până la prânz să vă faceţi bine, îl ameninţă ea cu o falsă asprime. După-amiază plecăm spre Suceava.

— Desigur, desigur…

Uşa se închise şi S. Os răsuflă uşurat. Haita pleca să-şi ia porţia zilnică de mănăstiri, monumente, ruine şi date istorice. Avu câteva momente o

senzaţie plăcută, asemănătoare aceleia pe care o încerca în copilărie când chiulea de la şcoală. Zâmbetul mai persistă un timp, dar fu silit să dispară la întrebarea care revenea sfredelitoare… Deci, ce s-a întâmplat aseară? Recapitulă mental de câteva ori evenimentele, oprindu-se mereu în acelaşi punct: el, în diferite ipostaze ale clasicului *bruderschaft*, cu fetele Vogel… Imposibilitatea de a-şi reaminti finalul îl determină – mai ales că momentul era ideal (era răcoare şi avea mintea acceptabil de limpede) să-şi pună câteva întrebări fundamentale. Se introspectă vreme de două ţigări şi ajunse la concluzia că serile în care se îmbătase erau preponderente faţă de cele în care fusese lovit. Cele cu episoade amoroase, destul de incerte ca evoluţie, încă nu-şi găseau locul în clasificare… Oare la asta să se reducă condiţia lui umană? Oare acestea erau satisfacţiile meseriei? îşi puse el întrebările, care se pare că sunt frecvente în lumea intelectualilor după o anumită vârstă. Singura acţiune propriu-zisă se soldase cu o rană. Nu de cuţit, nu de armă de foc, nimic eroic, ci provocată de o javră nenorocită care, culmea, îl speriase, îl pusese pe fugă tocmai atunci când mai avea atât de puţin până la Axel. Oare a îmbătrânit?… Dar cum nici un bărbat între două vârste nu reuşeşte să-şi răspundă ferm la această întrebare, S. Os, nefiind o excepţie, ridică din umeri surâzând uşor… Puţin obosit, da… desigur şi o mare doză de plictiseală datorată rutinei atâtor ani, dar în nici un caz bătrâneţe. Poate o uşoară uzură, dar să rezolve afacerea cu Axel şi totul va fi *all right*, îşi zise, şi un zâmbet mulţumit îi apăru pe faţă. Iar dacă va fi nevoie, deşi era convins că nu va fi cazul, decât doar aşa, pentru a reintra în formă, va petrece câteva săptămâni sub o supraveghere medicală… Poate chiar la Dolţăteşti, zona părea încântătoare… Ca un veritabil campion al şahului – sport pe care din păcate nu-l practicase niciodată dar din care reţinuse ideea că trebuie să-ţi calculezi mutările înainte – S. Os îşi desfăşură mental încă o dată fazele planului… Succesul consta în rapiditate, mai ales în cea cu care va dispărea din Văratec, râse el satisfăcut. Adversarii se purtaseră, până acum, destul de civilizat, deşi cam de neînţeles, dar nu putea miza pe aceleaşi reacţii când vor afla că a reuşit să-i sufle lui Axel afacerea… Fair-play, avu un gând bun pentru cei căzuţi – Cemmie, la Bucureşti, Zub, la Bran, Brown (îl puse şi pe acesta, deşi cu un mare semn de întrebare, dar oricum lista părea mai impresionantă), la Sighişoara – regretând doar că n-au dispărut şi ceilalţi… Ceilalţi? Nu le înţelesese metodele, sincer chiar le dezaproba – efectele unor serii repetate de lovituri în cap sunt destul de dezastruoase şi la boxeurii profesionişti, darmite la un as al spionajului, o

persoană de mare subţirime intelectuală… Iar cealaltă chestie, cea cu flashul nici n-o aproba, nici n-o dezaproba, era un truc nou, pe care nu-l cunoştea. Poate o fi eficient, acceptă el mărinimos, amintindu-şi că şi el s-a speriat… Ei cu metodele noi, iar eu cu succesul!… Cum aproape toate întrebările fundamentale îşi găsiseră răspunsurile iar viitorul îi zâmbea şăgalnic din spatele unor teancuri de dolari, S. Os aţipi…

Un zgomot asemănător tam-tam-ului african îl trezi. Se uită la ceas: zece. Se îmbrăcă cu mişcări iuţi şi ieşi în curte.

— V-a trezit toaca?!, îl compătimi una dintre maici.

S. Os se îndreptă spre fântână. Se spălă, bău la repezeală o cană cu lapte călduţ şi se reîntoarse în cameră. Se rase şi după ce se cercetă admirativ în oglindă, ieşi, îndreptându-se cu paşi elastici spre locul întâlnirii cu Tim.

Acesta îl aştepta, rezemat de maşină şi ronţăind seminţe.

— `Neaţa, boss! Vrei? îl întrebă, oferindu-i un cornet. Prăjite cât trebuie.

S. Os mormăi ceva şi se sui în maşină.

— Prost dispus, boss? se interesă Tim, pornind maşina.

S. Os relată succint ultimele evenimente ale nopţii trecute. Tim îl asculta în tăcere.

— Boss, iar n-am nici o părere, aşa că nici nu mă mai întreba.

În faţa unui atât de evident neinteres profesional, S. Os nu putu decât să-şi privească companionul cu o infinită mâhnire… E imposibilă o comunicare cu tânăra generaţie pe teme serioase; singurele lucruri care-i interesează: banii, femeile şi muzica disco.

— Hopa!… Se încurcă treaba!… Sunt şi ăştia aici, boss!

— Cine? tresări, smuls din definirea abisului dintre generaţii.

— Turiştii dumitale, rânji Tim. Uite microbuzul… Ce facem?

S. Os remarcă maşina parcată în apropierea intrării în sanatoriu. Tiby încerca să schimbe o roată, asistat de Silvain şi Florio.

— Dă-i drumul înainte! Îi ordonă lui Tim.

— Prea târziu. Ne-au văzut.

Într-adevăr, Florio zărindu-l începuse să-i facă semne amicale.

— Opreşte! Aşteaptă-mă la parcare!… *Hallo*!

— *Caro*, eşti omul surprizelor, îi zâmbi Florio. Credeam că eşti bolnav.

— Mda, mormăi S. Os. Am profitat de amabilitatea domnului…

— Da, da, mi se pare o figură cunoscută, *ton petit ami*… În tot cazul, un bărbat frumos, îl asigură Florio, zâmbindu-i insidios.

S. Os simţi cum o uşoară roşeaţă ar încerca să-i coloreze obrajii. Extraordinar de impertinent animalul, auzi ce vrea să insinueze… dar poate e mai bine…

— Nu-i aşa? îl întrebă pe Florio, lăsând pudic pleoapele în jos. Am venit să văd sanatoriul. Ştii, un unchi al meu ar vrea…

— Nu ştiu ce ar vrea unchiul tău, dar pe noi ne-ai dat gata cu sanatoriul ăsta.

— Cum? întrebă mirat S. Os.

— Păi, se pare că le-ai povestit celor două Brunhilde despre chestia asta şi azi, după ce am vizitat Agapia, zor nevoie să venim să vedem stabilimentul.

S. Os dădu fatalist din umeri şi se îndepărtă.

— Poate le vezi pe reprezentantele sexului frumos, convinge-le să vină odată, să putem pleca, îi mai strigă Florio din spate.

Străbătu cu paşi mici drumul până la intrarea în sanatoriu, încercând să-şi pună ordine în idei. Să fie o simplă coincidenţă? Încă una din festele cu care neşansa îi pavase drumul până la Axel? Chiar de-ar fi fost aşa, indiscutabil apariţia lui aici va trezi bănuieli celor interesaţi.

— Pe domnul Axel îl găsiţi în apropierea terenurilor de tenis, îi comunică portarul.

Datele problemei se schimbaseră. Factorul timp devenea determinant: prima întâlnire cu Axel trebuia să fie şi ultima…

— A, a apărut şi gentlemanul britanic, i se adresă o voce.

— Sigrid, tresări el, ce faci aici?

— Admir parcul. Doar n-ai vrea să mă intereseze ca pe prietenele tale, nemţoaicele, condiţiile pentru o cură de geriatrie… Tot pentru tratament şi tu?… N-aş fi crezut.

S. Os ridică din umeri – devenise aproape un tic această mişcare, dar remarcase că e infailibilă în cazul soluţiilor limită, putând înlocui, în funcţie şi de nuanţele pe care le dai privirii, răspunsurile la întrebările dificile.

— Să-ţi fie ruşine pentru aseară, izbucni ea. M-ai lăsat singură şi te-ai dus să bei cu…

S. Os ridică la fel de graţios din umeri, o privi cu un fel de tristeţe resemnată şi se îndepărtă.

Silueta mult căutată îi apăru dintr-odată în faţa ochilor. Axel, îmbrăcat într-un trening, alerga conştiincios în jurul terenurilor de tenis. Îl pierdu pentru o vreme din vedere pentru ca la un moment dat să-i reapară în faţă.

— S. Os! se miră Axel… Îmi pare bine că te văd. Când te-ai internat? îl mai întrebă, continuându-şi cursa.

— Stai! îi ceru S. Os revenindu-şi din şocul primelor momente.

— Nu pot. Mai am cincisprezece ture… şi dispăru după un colţ al terenului.

Indiscutabil, nimic nu mergea conform planului, îşi zise S. Os. Zărindu-l, Axel ar fi trebuit să fie uimit, iar el ar fi profitat de momentele lui de derută. Când Axel apăru din nou, S. Os îşi potrivi pasul după al lui şi începu să alerge alături.

— Vine o vreme când avem nevoie de aşa ceva, îi comunică Axel.

— Lasă prostiile, mârâi S. Os, încercând să-şi regleze respiraţia la tempoul cursei. Am venit pentru o treabă serioasă.

— Expiră, îl sfătui Axel. Şi mie mi-a fost greu la început.

— Ştiu că eşti aci pentru o afacere, îi comunică S. Os printre gâfâituri uşoare. N-am putea să ne oprim?

— Mai sunt doar douăsprezece ture. Aşteaptă-mă, dacă vrei, deşi habar n-am la ce te referi.

S. Os îl privi negru, îşi scoase batista şi îşi şterse fruntea.

— Fac un tur pauză, îi spuse. Mai gândeşte-te.

Se opri, scoase un cuţitaş din buzunar şi desfăcu o parte din căptuşeala hainei. Extrase o fotografie, îşi mai şterse o dată transpiraţia şi-l aşteptă pe Axel.

— Încearcă să inspiri doar pe nas, îi comunică acesta când îşi făcu apariţia.

— Da?!… replică S. Os punându-se în mişcare. Ia uită-te la asta, şi îi întinse fotografia. Poţi s-o păstrezi.

Axel o luă şi după ce aruncă o scurtă privire, se opri. O cercetă din nou, cu multă atenţie şi apoi îl fixă pe S. Os.

— Ce vrei? îl întrebă pe un ton glacial.

— Ţi-am spus, îi zâmbi S. Os. Afacerea pentru care eşti aici. Altfel firma ta va primi probe de tipul ăsta despre afacerile pe care le-ai făcut pe cont propriu… Le-ai uitat? Ţi le readuc aminte: în ’58, în ’62, în ’64, în…

Axel reîncepu să alerge.

— Ce faci? strigă uşor alarmat S. Os.

— Trebuie să mă gândesc, îi răspunse celălalt.

— Să te gândeşti dacă vrei să trăieşti? îl întrebă cu o prefăcută mirare S. Os, ocolind cu un fuleu larg o bancă. Ştii doar că problemele astea în

mâinile lor înseamnă moartea ta.

— Te-am stimat până acum, îi spuse Axel. Eram adversari, dar gentlemeni. Niciodată nu m-am amestecat în afacerile tale.

S. Os, simțind că celălalt începe să cedeze și neavând chef de o discuție pe teme etice, își permise un sprint prelungit.

— Mă pui într-o situație disperată, reluă Axel ajungându-l. Am venit pentru o afacere, e adevărat, dar n-am realizat nimic.

— Lasă prostiile, îl avertiză din nou S. Os începând să gâfâie. Toate trucurile din București și de la Sighișoara pentru a-ți pierde urma…

— Ce Sighișoara? întrebă mirat Axel.

— Și aici, mănăstiri, vestigii istorice. Ți-am prins jocul de la început. Și apoi, crezi că nu-ți știu stilul? N-ai fi rămas mai mult de douăzeci și patru de ore aici dacă nu era vorba de o afacere certă… Câte ture mai avem?

— Patru, răspunse Axel absent. Dă-le naibii, acum nu mai contează, și se opri.

S. Os își stăpâni cu greu oftatul de mulțumire. Partida era câștigată:

— Geriatrie?

— Evident.

— Despre ce e vorba?

— Medicamente, răspunse Axel anevoie. Se așeză pe o bancă, privind în gol cu aerul unui om sfârșit.

S. Os păstră câteva momente de tăcere, un fel de omagiu simbolic, pentru că așa e obiceiul într-o luptă cinstită, să respecți înfrângerea celuilalt. Apoi, gândindu-se că timpul și adversarii îl presează, reveni: — Le ai? Remarcând ezitările lui Axel, continuă pe un ton tăios: Nu încerca să câștigi timp. E degeaba. Poți să-mi spui că nu le ai și să revin peste o zi sau peste o săptămână… Oricum, știi că n-ai scăpare.

— Sunt în cameră, șopti Axel și se ridică de pe bancă.

Se clătină și S. Os îi oferi brațul său vânjos, ca sprijin pentru grelele momente prin care trecea.

— Cum procedăm? întrebă Axel, odată intrați în cameră. Observând privirea mirată a lui S. Os continuă: Dovezile pe care le ai împotriva mea sunt la tine?

— Nu.

— Păi, atunci cum efectuăm schimbul?

— Îmi pare rău, dragul meu, dar ai înțeles greșit, răspunse S. Os cu un zâmbet înghețat. Nu e vorba de un schimb. Îmi dai ce ai, verific la Londra

și, dacă totul e în regulă, primești dovezile.

— Ce garanție am? întrebă abătut Axel.

— Cuvântul meu de gentleman.

— Cam slabă.

— E unica, ripostă cu forță S. Os. Nimeni n-a învinovățit vreodată un Corcoran de Keroualle că și-a călcat cuvântul.

— Aș vrea…

— În situația ta nu-ți poți permite să vorbești la condițional.

— De data asta ești în avantaj, mârâi Axel, dar ghemul nu-i terminat.

S. Os zâmbi dispreţuitor. Se vedea că replica e una dintre acele fraze spectaculoase rostite doar pentru a atenua sau camufla o înfrângere. Nu numai ghemul, dar și setul și chiar meciul s-a terminat, își zise cu satisfacție. Îl urmări pe Axel în baie; acesta, cățărat pe scaunul closetului, tatona după ceva în bazinul cu apă de deasupra. Scoase o punguță de plastic, care fusese prinsă cu o bucată de scotch de peretele metalic, iar dinăuntru o cutie pe care i-o întinse. S. Os desfăcu capacul și văzu o cașetă și o foaie de hârtie. Luă cașeta: era pe jumătate plină cu un praf alb, fin presat.

— E din lotul experimental, îi spuse Axel așezându-se abătut pe pat.

S. Os dădu aprobator din cap și despături hârtia: privind-o cu atenție, în lumină, distinse, în filigran, antetul sanatoriului. Dedesubt câteva rânduri de formule complicate.

— Asta e tot? întrebă S. Os, ușor deziluzionat.

— Mai mult decât ai nevoie ca să te umpli de bani.

Replica avu darul să-i readucă buna dispoziție. Băgă cutia în buzunar, îl bătu protector pe umăr pe Axel, care nu se mișcase din poziția în care se așezase pe pat, și se îndreptă spre ușă.

— Și, apropo, îi spuse, în momentul în care apăsă pe clanță, eu, să fiu în locul tău, aș șterge-o cât mai repede. S-ar putea să mai primești niște vizitatori interesați de afacere.

Axel ascultă nemișcat zgomotul pașilor care se depărtau. Se ridică de pe pat și, fără grabă, începu să cotrobăiască prin sertarele noptierei. Rând pe rând scoase o pungă de plastic, o cutie, o cașetă și o foaie de hârtie. Apoi, parcă aducându-și aminte ceva, se îndreptă spre telefon și formă un număr:

— Fiți amabilă, domnișoară, aș vrea să discut cu domnul director… Când… Perfect, mulțumesc.

Puse receptorul în furcă, își aprinse o țigară și se întinse pe pat. La

început fu doar un uşor zâmbet care se transformă încetul cu încetul într-un râs în hohote… Poate alta i-ar fi fost dispoziţia dacă ar fi bănuit că discuţia lui cu S. Os fusese ascultată şi de TX 24…

Părăsind camera lui Axel, S. Os era şi el într-o dispoziţie excelentă. Dăduse o lovitură de maestru, în buna tradiţie a spionajului clasic, nonviolent. Singura chestie care-l derutase era uşurinţa cu care Axel acceptase drept garanţie cuvântul lui de onoare. E drept, cuvântul unui Corcoran a fost multă vreme monedă forte… S-a ramolit şi ăsta, îi scăpă printre dinţi în momentul în care o uşă, deschizându-se brusc, îl izbi, dezechilibrându-l.

— V-am lovit? se interesă o tânără îmbrăcată într-un halat alb.

— Nu-i nimic, o asigură S. Os încercând să se stabilizeze într-o poziţie verticală.

— Sunteţi palid, îi comunică tânăra… Geta, strigă ea spre interior, dă-mi un pahar cu apă… Beţi şi staţi câteva momente pe scaun… Ştiţi, la vârsta dumneavoastră…

— Ce vârstă? izbucni indignat S. Os, bând apa. N-am nimic, şi dădu să plece.

Făcu câţiva paşi şi o senzaţie de sfârşeală îl cuprinse. Se sprijini moale de un perete.

— V-am spus eu? îi reproşă tânăra, apucându-l de braţ…

…Când redeschise ochii se afla într-o cameră pe un fotoliu, supravegheat de privirea îngrijorată a tinerei infirmiere.

— Să vă faceţi o electrocardiogramă, îl sfătui ea. Acum v-am aşezat doar pe un fotoliu şi v-aţi revenit, dar altădată…

S. Os o privi tulbure. Instinctiv duse mâna spre buzunarul în care pusese cutia dată de Axel: era acolo.

— Mulţumesc, se adresă fetei, îndreptându-se spre ieşire.

— Atenţie, fără excese, îl mai avertiză fata.

Ce naiba se întâmplase, se întreba străbătând culoarul cu paşi mici. Verifică conţinutul cutiei, totul în regulă… Inima? şi i se păru că simte o uşoară înţepătură… Era doar acul de siguranţă cu care prinsese căptuşeala hainei după ce scosese fotografia pentru Axel… Seriile de lovituri care-i serviseră drept somnifer în ultimele nopţi, sau crosul prelungit la care-l supusese Axel? Meditând asupra misiunilor, aparent anodine, dar în care rişti să-ţi laşi sănătatea sau chiar viaţa, se îndreptă spre poartă… Ultima fază a planului: neobservat, să încerce să se strecoare până la maşina lui

Tim… Poate au plecat? îşi puse o speranţă, care se dovedi nejustificată în momentul în care braţele îi fură prinse ca într-o menghină şi un şir prelung de: *ach, ja, bitte, lieber,* începu să-i gâdile urechile.

— *Lieber* Oswald, n-am vrut să plecăm fără dumneata, îi comunică Delphine.

— Delphine, *Herr* Corcoran e palid, se alarmă Kristine… Nu vă simţiţi bine?

— *Ach, mein Gott,* repede la maşină! Kristine, scoate sărurile, nu sta ca proasta.

Ca un Siegfried purtat de cele două Walkirii; S. Os se lăsă condus.

— *Herr* Corcoran nu se simte bine, comunică cu glas ferm Kristine celorlalţi.

— Da, e cam palid, constată Florio.

— De ce aţi plecat de acasă? se interesă ameninţător Ilinca. De dimineaţă se vedea că nu aveţi o mină prea bună.

— E prea cald, încercă S. Os o explicaţie.

Reuşi să scape câteva clipe dovezilor de simpatie ale grupului şi începu să-l caute cu privirea pe Tim. Acesta se apropiase şi el de microbuz şi părea interesat de afecţiunea cu care era înconjurat S. Os. Florio şi Kristine îşi uniră forţele şi S. Os, după câteva clipe în care avusese senzaţia agreabilă că plutește, se văzu aşezat cu infinite precauţii pe un scaun. Mai verifică o dată dacă cutia era la locul ei şi îi transmise prin geam lui Tim semnul victoriei.

Ilinca scoase un termos din care turnă în câteva păhărele de carton:

— Oranjadă, le explică ea, împărţindu-le.

— *Gut, gut*, plescăi Delphine… Kristine, scoate bomboanele cu mentă… Sunt extraordinare. Te înviorează imediat, le lăudă ea în timp ce sora mai mică îi îndemna cu insistenţă să ia cât mai multe.

Se pare că era momentul tratăţiilor pentru că Florio, scoţând o sticlă de coniac Drobeta, începu să-i îmbie… Minunaţi oameni, îşi zise S. Os, gândindu-se la dovezile de afecţiune cu care-l înconjuraseră.

— Şi acum, începu Ilinca voioasă, Mănăstirea Neamţ. A fost…

— O, nu, nu mai vrem… Acasă, izbucni corul gălăgios al excursioniştilor.

— Dar… nu se poate! Avem un program!

— După-amiază, încercă s-o îmbuneze Florio.

— După-amiază plecăm la Suceava.

— O, nu, domnişoară Ilinca. Să mai stăm o noapte aici… E atât de

minunat, o rugă Florio.

— De altfel, și starea lui *Herr* Corcoran, interveni tăios Delphine.

S. Os nu acorda decât o ureche distrată zumzetului general, încercând să descopere dacă mașina lui Tim îi urma. Când o văzu, răsuflă ușurat, rezemându-se de speteaza scaunului. O plăcută stare de somnolență punea stăpânire pe el. Observă că ceilalți rezolvaseră probabil problema sejurului la Văratec, conversațiile încetaseră, părând cu toții toropiți de căldură. Ajunși în fața mănăstirii, părăsiră mașina și pe Tiby și o luară agale spre casă.

— Vreau să-ți spun ceva, îi șopti Sigrid cu o voce ușor împleticită în timp ce urcau ulița în pantă.

— Desigur, acceptă S. Os făcând un efort să-și țână pleoapele deschise.

— Așteaptă-mă în cameră, îi mai șopti ea.

Intrat în cameră, S. Os începu să-și strângă lucrurile. Dar treaba se arătă mai complicată decât părea: mâinile nu-l mai ascultau, capul îi cădea în piept iar pleoapele refuzau să se mai desfacă…

…Când se trezi, se afla pe marginea patului, ținând în mână o pereche de ciorapi. O ușoară tulbureală îi stăpânea mintea, dar asta nu-l împiedică să reinventarieze cauzele posibile care-i recidivaseră momentul de slăbiciune: inima, loviturile sau alergarea. Cum perspectivele pe care le deschideau fiecare erau la fel de sumbre, renunță la activitatea intelectuală în folosul celei fizice: reîncepu să-și strângă lucrurile. În momentul în care ceața mentală se mai risipi, un gând îl fulgeră, oprindu-l din acțiune: se repezi spre haină și căută cutia… Era acolo! Zâmbi, dar zâmbetul îi îngheță pe buze când o deschise și cercetă foaia de hârtie și cașeta: fuseseră schimbate. Cașeta conținea un praf alb, a cărui granulație era însă mult mai grosieră decât a pulberii care se afla în cașeta dată de Axel. Iar foaia, deși plină de complicate formule chimice, nu mai avea antetul, în filigran, al sanatoriului… Cum? Când? Unde? Își masă îndelung tâmplele… trebuia să fie calm… Aprinse o țigară… Unde? Răspunsul era clar: numai aici, în camera lui. De când părăsise sanatoriul și până intrase în cameră avusese un control permanent asupra cutiei. De primul răspuns se lega și cel de-al doilea… Indiscutabil, în timpul în care dormise. Mai trase câteva fumuri din țigară și ajunse la concluzia că ceva nu prea era catolic în legătură cu somnul acela sau ortodox, ținând seama de locul unde se afla… Fusese drogat!… Coniacul pe care i-l oferise Florio în mașină!… Se repezi afară. O liniște adâncă îl întâmpină pe hol. Deschise ușa camerei lui Florio: somnul

îl surprinsese pe acesta pe un scaun ţinând în mână un cilindru metalic, care i se părea lui S. Os vag familiar. La ce naiba i-o trebui? se întrebă, în timp ce pătrundea în camera lui Silvain, Hazardul îi fusese mai favorabil acestuia: reuşise să se întindă pe pat. Faţa îi era luminată de un zâmbet blând, iar trupul agitat de sforăituri ritmice. Lângă pat, un chiştoc de ţigară, probabil scăpat de mâna care atârna moale, ardea înăbuşit, iar şuviţe subţiri de fum ieşeau din covor. În timp ce piciorul stingea focarul posibilului incendiu, mâna ridica pleoapele lui Silvain… Ieşi din cameră, întrebându-se cine putea fi autorul acţiunii ai cărui beneficiari erau şi Florio şi Silvain… Bomboanele nemţeşti sau oranjada românească? Oricum, răspunsurile se găseau în „casa mare”, aşa că ieşi în curte. Îl întâmpină o linişte monahală perfect justificată de ambianţa generală a locului, dar care lui i se păru purtătoare de rele prevestiri. Se pare că se înşela, pentru că, pătrunzând prin camerele tinerelor şi mai puţin tinerelor domnişoare, se convinse că toate dormeau: Ilinca, pe un scaun, cu un vraf de hârtii în mână, Sigrid, care reuşise să se dezbrace, era întinsă pe pat, iar S. Os după ce mai admiră câteva clipe cu un interes pur estetic trupul sculptural, îl înveli grijuliu cu o pătură. Pe Delphine somnul o surprinsese pe un fotoliu, cu capul rezemat în nelipsitul baston alb, iar pe Kristine nu o văzu la început, dar tremolouri nazale urmate de hârâituri pectorale îi călăuziră paşii spre pat. De jos, de lângă pat, cu pălăria de vânător în poale, îi zâmbea dulce din somn cea mai tânără dintre fetele Vogel.

Se întoarse în camera lui. Parcă era un decor ireal, de basm, cu personajele încremenite într-un somn din care doar bagheta magică a vrăjitorului le mai putea scoate… Avea de a face cu nişte duşmani diabolic de subtili, ale căror maşinaţii derutante îl lăsau perplex… Simţea cum îl cuprinde furia. Fusese fair-play până acum, acceptase pumni în cap, flashuri şi beţii cu nemţoaice şi uite ce i se întâmplă! Dar va schimba foaia: îi va trezi şi se va pune cu bătaia pe ei, în parte sau în corpore, până îşi vor uita numele de familie, limba maternă sau, în cazul bărbaţilor, chiar şi iniţiala tatălui sau anul recrutării. Oricum, adevărata foaie cu formule şi caşeta trebuiau să iasă la iveală… Îşi aprinse o ţigară încercând să se calmeze. Avea nevoie de o minte limpede, nu a lui, pentru că ceea ce văzuse îl încețoşase şi mai mult… Tim!

Tocmai vroia să se scoale de pe pat când uşa se deschise brusc.

— Credeam c-ai şters-o, rânji Florio pătrunzând în cameră.

— De ce nu baţi la uşă? îl apostrofă S. Os. Ce e lipsa asta de…

Nu continuă, pentru că observă în mâna lui Florio cilindrul acela metalic care i se păruse cunoscut. Realiză că e vorba de un silenţios care din păcate se continua cu un pistol – Beretta special, remarcă el, atent ca de obicei la detalii – şi întregul ansamblu era orientat spre el.

— Nu înţeleg, bâigui S. Os, lăsându-se să cadă pe un scaun şi ţinând mâinile bine întinse deasupra capului.

— „Lasă prostiile”, îi răspunse Florio, închizând uşa. Aşa ai început discuţia cu Axel şi ai încheiat-o avertizându-l că va mai avea vizite.

S. Os îl privi uimit. Florio se rezemă de uşă şi începu să râdă:

— După cum vezi, vizitele le primeşti tu… Formula şi caşeta, ceru el ameninţându-l cu pistolul.

— Mi-au fost furate… Pot să las mâinile jos? Mi-au amorţit…

— N-am timp de discuţii, îl avertiză Florio.

— Caută-le dacă nu mă crezi, izbucni S. Os.

— Bineînţeles, rânji Florio. Dar din păcate n-o să poţi asista şi tu… Ştii ce e mic, negru şi iese din ăsta? îl întrebă, arătându-i pistolul.

— Glontele, răspunse prompt S. Os.

— Nu, viitorul tău, dacă te ţii de prostii.

Într-adevăr, S. Os urmărise într-un crescendo de îngrijorare crisparea arătătorului pe trăgaci… Florio e stângaci, remarcă el, dar neştiind cât de valorificabil poate fi acest detaliu în viitorul destul de incert, renunţă să-şi mai comenteze descoperirea.

— Ce garanţii am că n-o să mă lichidezi după ce…? întrebă S. Os şi glasul i se sfârşi într-un murmur trist.

— Cuvântul meu.

— Cam slabă.

— E unica, răspunse ferm Florio… Ce naiba, se enervă el, crezi că jucăm teatru? Repetăm replici din discuţia ta cu Axel?

— Cutia e într-unul din buzunarele interioare ale hainei, mărturisi S. Os.

— Mâinile pe pat şi nu mişca, ordonă Florio, apropiindu-se de haină.

Căută prin buzunare, găsi cutia şi o deschise; păru mulţumit de ceea ce văzu.

— Şi acum, o să ne pregătim pentru un somn bun şi odihnitor, îi spuse rânjind, în timp ce băga cutia în buzunar.

— Numai în cap nu, ţipă disperat S. Os.

— Aşa e obiceiul! răspunse Florio, pocnindu-l cu patul pistolului în

moalele capului.

Cercetă câteva clipe trupul întins pe covor, apoi se aplecă și, cu un efort, îl ridică și-l întinse pe pat. Scoase din buzunar un spray pe care-l plimbă pe sub nasul lui S. Os. Din ușă se întoarse și grijuliu acoperi trupul cu o pătură: — Vise plăcute! îi mai ură și închise încetișor ușa…

…Capul i se transformase într-o minge de tenis; ghemul era deosebit de disputat: racheta din stânga servi, cea din dreapta ripostă cu „un lung de linie”; stânga un „stop” la fileu, dreapta un „cross” in extremis, care trimise mingea într-o baltă. Ghemul se reluă cu aceleași lovituri dure schimbate de cele două rachete și cu poposiri din ce în ce mai frecvente ale mingii în bălțile din jurul terenului. Se trezi pe un avantaj al rachetei din dreapta.

— Slavă Domnului, boss! i se adresă o voce cunoscută. M-ai speriat grozav.

S. Os se cercetă mirat: era întins pe pat, din creștet îi șiroia apă, iar fața și-o simțea arzândă și dureroasă.

— Imbecilul…

— Boss, ți-am dat doar câteva pălmuțe și te-am stropit cu puțină apă, se explică jenat Tim… Păreai că dormi somnul de veci.

— Nu tu, mormăi S. Os, Florio. Făcu un gest să-și pipăie ceafa și renunță: ticurile sunt primele simptome ale sclerozei.

— A plecat acum un sfert de oră cu microbuzul, îl informă Tim. El era „celălalt”?

— El era un dobitoc… Nici o manieră, nici o morală… Și doar l-am rugat să nu dea în cap.

Tim scurse într-un pahar ultimele resturi din carafa cu apă și i le întinse:

— Bea, boss, și încearcă să fii mai explicit.

— Știa tot ce-am vorbit cu Axel.

— Cum naiba?

S. Os rămase o clipă, privindu-l peste buza paharului. Privirea îi deveni dură, culoarea ochilor prinse nuanța mărilor nordice.

— Caută bricheta! șuieră el… Una cu o femeie goală…

După vreo două minute, Tim ridică dezolat din umeri.

— Evident, a luat-o după ce mi-a dat în cap… Era un microemițător, așa a aflat totul.

Spre stupoarea lui Tim, S. Os izbucni într-un hohot răgușit de râs.

— Boss, nu te pierde cu firea… Am trecut noi prin situații și mai grele!

— Dobitocul… a întins-o fără să știe că altul a fost mai iute ca… În

clipa aceea amuți și, încetul cu încetul, stupoarea i se instală pe chip. Apoi îl privi lung pe Tim și-și puse un deget pe buze.

— Boss, rosti acesta cu o voce tremurată.

S. Os se ridică anevoie, luă din buzunarul hainei un pix și scrise pe marginea albă a unui ceaslov aflat pe masă: „Taci! Suntem ascultați!”

Cum Tim părea pe punctul de a întreba ceva, S. Os dădu să scrie mai departe. Tim scoase un carneţel din buzunar și i-l întinse. Apoi urmări atent cuvintele pe care acesta le înșiruia la repezeală: „Înainte de venirea lui mi-a fost furat medicamentul. De cine?”

Tim dădu din umeri a neștiință și S. Os continuă să scrie:

„Dezbracă-te!”

Tim își îndreptă un deget interogativ spre piept și apoi spre tâmplă. S. Os, începând să se dezbrace, aprobă din cap și șopti, rotunjindu-și buzele: „Microfoane!”

Apoi, pe măsură ce se dezbrăca, începu să pipăie centimetru cu centimetru gulerul cămășii, cureaua de la pantaloni, cusăturile pantalonilor. Tim, dând fatalist din umeri, începu cu studierea tocurilor de la pantofi. Tocmai își scotea șosetele, când se auzi o bătaie scurtă în ușa care se și deschise.

Sigrid, oprită în plin elan de privelișstea din cameră, se clătină cu un picior în aer. Îl repuse grijulie pe pământ și rosti cu voce incertă: — Oh, iar am greșit…

— Ce vrei? o interogă scurt S. Os.

Sigrid își plimbă privirea de la pectoralii lui S. Os la tălpile goale ale lui Tim apoi rosti, articulând fiecare cuvânt cu deosebită grijă: — O afacere care ne privește… Trebuie să vii în camera mea. Îmi pare rău că deranjez, dar e urgent… și aruncând o privire lungă lui Tim, ieși cu demnitate.

— Boss, am impresia că și dumneata crezi ceea ce cred eu…

S. Os își îmbrăcă la iuțeală pantalonii și cămașa și ieși. Curtea dormea toropită sub soarele de amiază. Doar o măicuță chircită pe un scăunel alegea niște mure în compania câtorva muște leneșe. Silueta elansată a lui Sigrid tocmai dispărea pe ușa „casei mari”. S. Os o urmă grăbit, pătrunzând în răcoarea culoarului alb. Sigrid se opri în pragul camerei și-l pofti cu un semn din cap.

Penumbra parfumată lăsa să se întrezărească un amestec viu colorat de veșminte, icoane și articole costisitoare de toaletă. Pe un scaun, cu mâinile în buzunare și picioarele lungite neglijent, stătea Silvain.

— Vă aşteptam, îl întâmpină acesta.

S. Os îl cercetă câteva clipe: vocea tăioasă şi privirea rece nu mai aparţineau hippiului abulic şi mereu adormit. Mătură cu mâna boarfele îngrămădite pe un scaun şi se aşează în aşa fel, încât să-i poată supraveghea pe cei doi. Apoi, rupse liniştea cu o voce seacă: — Mă pândeai de mult.

Celălalt scoase un pachet de ţigări, i-l întinse şi, la refuzul acestuia, extrase o ţigară mototolită pe care o aprinse cu grijă: — Consideraţi că-mi pare rău. În camera lui Brown nu vă aşteptam pe dumneavoastră. Dar asta-i meseria, nu-i aşa?

Lăsând să i se potolească zvâcniturile venelor, S. Os privi lung zâmbetul impertinent al celuilalt şi rosti alb: — Cât ceri?

— 3.000… Plus cheltuielile de deplasare.

Probabil că uluirea pe care o simţi la auzul sumei ridicole i se citi pe faţă pentru că celălalt continuă grăbit: — Să ştiţi că nu am obiceiul să mă târguiesc. De altfel, situaţia doamnei e, ca să zic aşa, delicată… Gândiţi-vă şi la riscurile mele… Pot pierde licenţa…

S. Os se domină şi-i tăie vorba:

— De acord.

Silvain păru să răsufle uşurat şi se ridică în picioare, extrăgând din buzunar un plic lunguieţ, alb; apoi, după un moment de ezitare, mai scoase şi un cartonaş pe care i-l întinse împreună cu plicul: — Accept şi cec. Mă bucur că am de-a face cu un gentleman. Poftiţi şi cartea mea de vizită, în caz că mai aveţi nevoie de serviciile mele.

S. Os scutură plicul din care căzu o fotografie. De pe duşumea îl privea speriată Sigrid, ghemuită într-o atitudine sugestivă în propriile lui braţe. Stupefiat, ridică fotografia. Apoi, începu să silabisească textul de pe cartea de vizită: — Roger Silvain… detectiv particular… Societatea „Eficacitate şi Discreţie”… anchete, urmăriri, divorţuri…

Lăsă totul să cadă din nou şi privi faţa satisfăcută a celuilalt. Cu o mişcare bruscă, se ridică şi cu un croşeu de dreapta bine plasat îl trimise pe celălalt printre sticluţele de parfum şi cutiile cu pudră care căzură cu un zornăit puternic…

— Brută! ţipă isteric Sigrid, aruncându-se spre cel căzut. Meschinule! Dădeam şi eu jumătate!

Un ciocănit discret îi încremeni.

— Boss, îşi făcu apariţia Tim. O, se pare că deranjez, continuă el uimit. El e…?

— Ce vrei? îl întrebă S. Os, în timp ce-şi masa pumnul.

Tim se apropie şi îi şopti confidenţial la ureche:

— Voiam să te întreb de când obişnuieşti să porţi în loc de nasturi microfoane…

S. Os se repezi la el şi-l scoase din cameră. Sprijinindu-l de uşa închisă, rosti gâfâit: — Ce tot spui?

— Am căutat peste tot. La haina de antilopă am găsit un nasture deosebit de ceilalţi. Ştiind cât de maniac… în sfârşit, cât de atent eşti cu garderoba, l-am cercetat… E un microfon foarte, foarte cochet…

— Evident… nasturele pe care mi l-au cusut aseară… Nemţoaicele!

Tim lăsă să-i scape un fluierat uimit.

— Le omor! mârâi S. Os.

— Uşurel, boss. Vedem noi…

— Un moment! Şi, deschizând uşa, îşi băgă capul înăuntru şi rânji: Scuzaţi-mă, iubiţilor! Greşisem camera!

— Şi eu? gemu Sigrid.

— Treaba ta. Să-ţi fie învăţătură de minte ca altădată să nu-ţi mai înşeli bărbatul.

În capătul culoarului pătrunseră într-un antreu şi se opriră.

— Aici… şopti S. Os.

Ascultară. Tăcerea era desăvârşită. S. Os apăsă pe clanţă şi se năpustiră înăuntru… Liniştea era măsurată de tic-tacul unui ceasornic de voiaj. Decorul obişnuit al odăilor de mănăstire era agrementat de diverse pleduri, sacoşe desfăcute, gentuţe de nailon cu floricele cuprinzând medicamente, termosuri.

— Nu-s aici păsărelele. Ce facem?

S. Os nu-i răspunse, răscolind hainele răvăşite pe scaune şi pe pat.

— Ei, drace! exclamă el, începând să sorteze lucrurile. Nu ţi se pare nimic bizar?

— Au o manieră curioasă de a se îmbrăca. Gusturi nemţeşti!

— Lasă asta. Ia uită-te aici… Pălăria neagră, mantila, bluza în picouri. Costumul celeilalte, pălăria vânătorească… Totdeauna aşa erau îmbrăcate.

— Dumneata ştii mai bine, boss. Eraţi doar prieteni, îl asigură candid Tim.

S. Os îl privi pieziş şi se îndreptă spre uşă:

— Caută cu atenţie! Mă duc să mă interesez, poate aflu când au plecat.

În curte se opri dezorientat. Aceiaşi linişte, aceleaşi muşte, aceeaşi

măicuţă, alegând mure.

— Nu le-aţi văzut cumva pe doamnele germane?

— Cum să nu, maică! M-a chemat domnişoara Kristina şi mi-a dat un bilet pentru fata asta, de-i şefa, Ilinca.

— Când v-a chemat?

— Acu vreun sfert de oră. Da’ ce-i?

— Aveţi biletul?

— Păi, în buzunarul şorţului…

— Pot să-l văd?

Clătinând din cap, maica îi întinse un plic pătat cu suc de mure:

„*Gütliche Fräulein* Ilinca, Sora mea ar vrea să facă o cură la clinica pe care am vizitat-o azi dimineaţă. Mergem până acolo. În caz că putem să ne internăm, trimitem mâine pe cineva să ne ia bagajele. Dacă nu ne mai vedem, primiţi toată recunoştinţa noastră pentru felul admirabil în care aţi organizat această excursie prin minunata dumneavoastră ţară”.

— Ştiţi cumva când au plecat?

— Da’ ce, au plecat? Nu le-am văzut, maică, şi doar am stat tot timpul aici, ia, cu murele aistea, că dau zor să fac dulceaţă, poate cumpăraţi şi dumneavoastră…

…În timpul acesta, Tim inspectase minuţios cele două valize. La un moment dat, sub un vraf de desuuri, găsise două obiecte. Le puse pe masă, îşi aprinse o ţigară şi începu să le privească gânditor…

Preocupat, S. Os se îndreptă cu paşi iuţi spre casă. Dinspre camera lui Sigrid percepu un murmur blând care se ridica şi cobora ca un val.

— Au şters-o, îi comunică lui Tim intrând în cameră. Pe aici, şi-i arătă fereastra îngustă care dădea în curte.

— Sportive babe, n-am ce zice… Boss, uite ce-am găsit, şi-i arătă obiectul aflat pe masă… Ochelarii oarbei.

S. Os îl privi tulburat iar apoi se izbi cu palma peste frunte:

— *Damn it*… Asta înseamnă că…

— Oarba nu e oarbă, îi confirmă Tim supoziţia.

— Hai! ordonă S. Os, începând să escaladeze pervazul ferestrei.

— Boss, bastonul nu e nicăieri.

— Termină cu fleacurile. Hai odată!

— Boss, bastonul nu e în cameră, se încăpăţână Tim.

— Ai mai spus-o, răspunse S. Os şi sări afară.

— Boss, poţi să-mi spui şi mie, dacă oarba nu e oarbă de ce are nevoie

de un baston de oarbă?

S. Os se sprijini de pervazul ferestrei şi-l privi fix:

— Doar nu crezi că…?

— E logic. Medicamentul şi formula sunt ascunse în baston.

— Posibil, mormăi S. Os… Chiar foarte probabil, reluă el după câteva clipe de gândire… Vino!

Se aflau într-un colţ ferit din spatele casei, năpădit de ierburi înalte. În gard se deschidea o portiţă. Ieşind, cei doi se aflară pe un drum îngust, bolovănos, care urca spre dealul împădurit.

— Încotro duce?

— Spre munte. Doar nu crezi că au luat-o pe dealuri? De unde să cunoască drumurile, sunteţi doar de o zi aici? Hai mai bine în jos, ieşim în faţa mănăstirii.

Urmând drumul care se strecura prin spatele curţilor, ajunseră în câteva minute în piaţeta din faţa mănăstirii. Aici, aşezaţi pe jos sau pe scăunele, somnolau vreo şase-şapte bărbaţi şi femei, în faţa tarabelor improvizate, pe care se lăfăiau pere, alune de pădure, ţesături viu colorate şi o mulţime de obiecte „de artă”, precum gondolieri şi fecioare cu câini din ipsos, ochelari, bile de prins părul, agrafe din lemn pirogravat şi flori de plastic.

— Ziua bună, bade! începu S. Os.

— Las-o moartă, boss! Măi omule, continuă el, adresându-se unui ţăran spătos cu o căciulă brumărie pe cap. N-ai văzut pe aici două cucoane trupeşe, nemţoaice?

— Nţţ, făcu voinicul.

— Acu vreo jumătate de oră…

— N-au trecut, puiu’ mamii, se băgă în vorbă o ţărancă îndesată. N-a trecut picior de turist, nici de ăla, nici de-al nostru… Că le vindeam eu ceva, că de mine nime’ nu scapă…

— Poate totuşi… începu S. Os fluturând o hârtie de zece lei.

— Adu-o încoa’ şi ia alune, că-s bune, fac dinţii albi… Nu, n-a trecut. Sigur, c-am vorbit şi cu cumătră Florica. Slabă piaţă azi, parcă au murit toţi…

Nedumeriţi, cei doi se priviră.

— Imposibil! exclamă S. Os. Au plecat de maximum o jumătate de oră. Vorba ta, pe dealuri nu avea rost s-o pornească. Logic era să scape cât mai repede de aici.

— Prin urmare, trebuiau să ia „Rata” sau o ocazie. Şi trebuiau să treacă

prin faţa mănăstirii. Bine raţionat, boss.

— Atunci unde sunt?

Tim ridică din umeri:

— Poate se ascund pe undeva. Dar unde?

— Tim! exclamă S. Os, rămânând cu ochii pe biserica albă care domina locurile. Fugi şi vezi dacă nu sunt acolo.

— Du-te dumneata. Între timp dau un telefon la sanatoriu, ştii, l-am lăsat pe Tom să-l păzească pe Axel. Poate că totuşi nemţoaicele se duc acolo.

În timp ce S. Os cerceta îndelung biserica, Tim avu cu Tom o convorbire telefonică care o umplu de uimire pe tânăra şi nostima telefonistă.

Când Tim reveni, S. Os îl întâmpină cu o privire gânditoare.

— N-au ajuns acolo, boss, îi comunică Tim.

— Ai auzit de „părintele Brown”? îl întrebă S. Os, cu privirea pierdută în gol.

— Ştii, la noi studiul religiei…

— „Părintele Brown” e un fel de detectiv, îl întrerupse S. Os. Unul care stă, gândeşte şi descoperă cine-i vinovatul. E o carte a lui Chesterton. Ce naiba, ziceai că ai făcut filologia?

— Nu văd legătura între filologie şi romane poliţiste, răspunse Tim cu demnitate.

— Bine, lasă… Altceva voiam să-ţi spun. Tipul ăsta, Chesterton, a scris o nuvelă, „Omul invizibil”.

— A, da, am văzut filmul.

S. Os îl privi scurt şi continuă:

— Alt om invizibil. Unul care săvârşeşte o crimă şi nimeni nu-l vede.

— Nu-i exclus. Dar nu văd ce legătură are…

— Păi de fapt toţi îl văzuseră. Dar fără să-l vadă… Observând privirea din ce în ce mai uimită a celuilalt, continuă la iuţeală: Criminalul se deghizase în poştaş. Or, cine dă atenţie unui poştaş? Vine, pleacă, nimeni nu-l bagă în seamă.

— Foarte exact, boss. Deci, să căutăm poştaşi? îl întrebă, plin de speranţă.

S. Os oftă prelung:

— Care sunt persoanele pe care în locul acesta nimeni nu le bagă în seamă?

— Nu aş putea să afirm cu siguranţă, dar…

— Pe cine nu observi, la o mănăstire?… Pe călugăriţe, ele fac parte din peisaj! Nemţoaicele s-au deghizat în călugăriţe!… Cum de-au reuşit? se întrebă, după câteva clipe de tăcere.

— În cameră e un cufăr cu hainele maicilor. L-am remarcat când am percheziţionat… Dar de unde să bănuiesc că… Boss, nu pot să cred. Rasa germană e plină de seriozitate.

— Pe naiba, seriozitate, mormăi S. Os, îndreptându-se grăbit spre piaţeta din faţa bisericii. Da’ să-mi fure medicamentul şi să-mi coasă un microemiţător la haină, au fost capabile?… Întreabă-le, îi ceru când ajunseră în faţa micului grup de businessmeni ambulanţi.

— Mătuşă, dar două călugăriţe mai solide n-au trecut pe aici acu vreo jumătate de oră?

— N-aş putea să spun. Vezi mata, pe aici trec mereu…

— Care vorbeau o limbă străină.

Femeia dădu din cap.

— Stai, ţaţo, că ştiu eu, se băgă în vorbă o zgâtie de codană cu ie şi ginşi, care-şi scotea marfa dintr-o desagă. Adineauri, când m-am dat jos din „Rată”, ce să vezi? O maşină cu număr străin, galbenă cum îi gălbenuşul, oprise în marginea şoselei. Înăuntru doi flăcăi, cam lăţoşi, da’ tare frumuşei, vorbeau cu două măicuţe. Boscorodeau de zor pe o limbă străinească şi p’ormă s-o urcat măicuţele şi dă-i bice!

— Cum zici că era maşina? întrebă S. Os.

— O broască din cele galbene, cu număr străin, cum vă zisei.

— Volkswagen, traduse Tim.

— Şi măicuţele? îşi continuă S. Os interogatoriul.

— Maici, dădu copila din umerii rotunzi.

— Altceva, n-ai observat nimic?

— Flăcăii aveau ochelari de ăia în degradeu şi blugi, da’ cam peticiţi.

— Mulţumim, spuse S. Os şi, făcându-i semn lui Tim să-l urmeze, se îndepărtă… La maşină!

După câteva minute, în care fiecare îşi rumega propriile gânduri în zumzetul lin al maşinii, ajunseră la intersecţia cu şoseaua naţională.

— De ce ai oprit?

— Trebuie să întrebăm, puteau s-o ia spre Suceava sau spre Piatra Neamţ. Hei, băiete! strigă Tim unui copilandru, tolănit la umbra unui pom şi care urmărea cu interes câteva oi costelive care păşunau în iarba arsă de

soare… Băiete, vino până aici!

Băiatul se ridică într-o rină şi îi privi plictisit.

— N-ai văzut un Volkswagen galben cu număr străin?

Alene, copilul ridică mâna arătând cu degetul o direcţie. Apoi, obosit de efort, se întinse din nou pe culcuşul de iarbă.

— Cam de cât timp? se interesă Tim.

Copilandrul făcu un semn a neştiinţă şi se întoarse cu spatele la ei.

— Ce lipsă de educaţie la tânăra generaţie, nu mai au pic de respect, comentă Tim necăjit. Cred că-i prindem până la Piatra.

S. Os clipi nervos şi-şi aţinti ochii pe şosea… Maşina frână brusc, proiectându-l cu nasul în parbriz.

— Ce naiba s-a mai întâmplat? ţipă el.

— Tom! se scuză Tim, arătându-i o siluetă care le făcea semne de la marginea şoselei.

— Salve, şefu’! gâfâi Tom, urcându-se în maşină.

— Ce cauţi aici? îl întrebă S. Os.

— Aşteptam o ocazie spre Văratec, am auzit că s-a încurcat treaba.

— N-ai văzut un Volkswagen galben cu număr străin? se interesă Tim.

— De abia picasem… Cu Axel nici o problemă, a rămas Bob. Care e treaba? Unde mergem?

— Nemţoaicele, după ce au furat medicamentul, au făcut pe autostopistele. Urmărim maşina, îl lămuri Tim.

Tăcerea se aşternu. Şoseaua se întindea mărginită de livezi de meri şi case curate. Doar vreo două autoturisme trecură în viteză în sens contrar.

— Tim, las-o mai moale. Poate dai peste vreun radar, îl avertiză Tom.

— Dă-l naibii de radar, izbucni S. Os. Vă e gândul la o amendă nenorocită şi pierdem milioane!

Străbătură în goană câteva sate, stârnind mirările cumetrelor care tăifăsuiau pe la porţi, lăsând în urma lor nori alburii de praf, fulgi, pene şi cadavrele însângerate ale câtorva orătănii mai durdulii şi mai încete de picior. Lumea îşi întrerupea pentru o clipă ocupaţiile, rămânând cu privirea pierdută în urma bolidului. Unii îşi scuipau în sân, alţii îşi făceau cruce, cei mai mulţi îi înjurau de mamă.

— E o recoltă bună de fructe, încercă Tom la un moment dat să înnoade o conversaţie.

S. Os se întoarse şi-l privi cu răceală:

— Poate ale mâniei, mormăi printre dinţi, aţintindu-şi din nou privirea

asupra șoselei.

Intrară într-un alt sat, neîntâmpinați de forfota pe care se obișnuiseră s-o vadă pe șosea și prin curți. În depărtare, pe stânga șoselei, în dreptul unei curți împodobite cu flori și ramuri de brad, se vânzolea o mulțime de oameni, îmbrăcați în haine de sărbătoare. Se auzeau chiuituri, acompaniate de o muzică puternică.

— O nuntă, răspunse Tim privirilor interogative ale lui S. Os.

— Oprește! ordonă acesta și Tim apăsă cu putere pe frână.

S. Os deschise portiera și se repezi afară. Traversă în fugă șoseaua, apropiindu-se de poarta larg deschisă, în timp ce detaliile scenei îi apăreau din ce în ce mai clare: costume bogat brodate, bărbații cu scurteici împodobite cu blană, femeile cu marame ca pânza de păianjen se roteau prin curte și pe șosea. Înăuntru era zbucium mare, unii jucau cu foc, alții beau din căni de lut, iar mireasa părea coborâtă dintr-o expoziție a costumului popular. Dar nu frumusețea portului sau exuberanța nuntașilor impresionase retina lui S. Os, ci două siluete care se agitau prin mulțime, mânuind de zor niște aparate de fotografiat sofisticate: doi băieți, înalți, blonzi, cu plete și ginși peticiți. Când unul dintre ei se întoarse, primind soarele în ochelarii enormi în degrade, bănuiala care i se înfiripase în minte se transformă în certitudine. Vru să se întoarcă, să caute din ochi mașina, când, de pe o străduță laterală, un bolid năvăli asupra-i, umplându-i ochii și gura de praf. Un fulger galben dispăru în lungul drumului. În clipa următoare făcu un salt disperat, rostogolindu-se până în șanțul căptușit cu iarbă moale. Un al doilea bolid, roșu de data aceasta, se năpustise demențial asupra șoselei.

Zăpăcit, stătu o vreme încleștându-se de smocurile de iarbă. Pe măsură ce buimăceala i se risipea, o furie oarbă îl cuprinse. Se repezi în lungul drumului, într-o goană bezmetică. După câteva zeci de metri se opri și începu să sară în loc, amenințând cu pumnul șoseaua pustie.

— Stai ghinișor, omule, că ți se rupe vreo vână… Lasă-i în păcatele mamei lor de cremenali.

Dezmeticit, privi în jur. Oamenii îl înconjurau, îl băteau pe umeri și-l scuturau de praf.

— Hai, omule, și bea un pahar de vin. Că ăștia sunt buni de trimis la răcoare. Auzi, să omoare omul în plină zi!

S. Os se lăsă purtat de roata de nuntași, cercetând din ochi după vreun mijloc de locomoție. Cum nu se zărea decât un cal împodobit cu panglici și

legat de stâlpul porţii, renunţă, intrând în curte, sub umbrar.

— Uite aşa, cu viteză, doar Ionică a lui Albu din Petreşti a mai luat-o când a furat-o pe fata lui Lixandru, că nu voia să i-o dea că n-avea studii, îi spuse cu glas cumpănit un bărbat cu mustăţi lungi, întinzându-i o cană cu vin.

Dând cana peste cap, S. Os îi văzu pe cei doi tineri occidentali care, amuzaţi de situaţie, pozaseră până atunci de zor, cum se îndepărtau, traversând şoseaua spre locul unde-şi ştiau maşina. Mai dădu o dată cana la umplut şi aşteptă urmarea. Ca scăpaţi din praştie, cei doi se întoarseră în goană, vociferând şi izbindu-se cu pumnii în piept.

— Da’ ăştia ce mai au? întrebă o voce.

Cu impasibilitate cinică, S. Os le urmări strădaniile de a se face înţeleşi pe vreo trei limbi şi printr-o mimică adecvată. Află din frazele trunchiate că aşa e când faci un bine şi că în ziua de azi nu trebuie să ai încredere în nimeni, de vreme ce nişte inofensive călugăriţe sunt în stare…

— Staţi! se auzi o voce ascuţită.

O băbuţă cocârjată intră şontâcăind în curte şi se aşează pe o bancă.

— Staţi că ştie baba tot! Da’ aduceţi ceva să-mi ud gâtlejul şi spui tot. Bău cu sete, se şterse la gură şi continuă: Şi ceva udătură… nişte sarmale şi cozonac, că n-are baba dinţi. Bine! continuă ea, în vreme ce toţi, inclusiv cei doi tineri, tăceau, urmărind-o cu atenţie. Deci, veneam şi eu la nuntă când, ce văzui? O maşină cum îi bobocul de raţă, trasă pe uliţa care dă în şosea. O măicuţă trupeşă se dăduse lângă maşină, de, ca omul, când deodată se uită în şosea şi văzu ce văzu că odată îşi suflecă poalele şi se repezi ca un ucigă-l toaca la volan şi, cât ai zice peşte, porni de crezui că dă peste mine şi praf mă face… Mai dă nişte vin!… Tocmai mă ţineam lângă un pom, când altă maşină se repezi pe urma celei galbene. Şi o luară ca nebunele, una după alta… Ai adus, maică, sarmalele?

— Le-au furat maşina oamenilor, rosti un tinerel. Nea Vasile, hai să descui la miliţie, să telefonăm…

— Ptiu, drace, scuipă nea Vasile, sculându-se greoi. Hai ş-om merge. Auzi, comedie! Măicuţe să fure maşini! exclamă, făcându-le semn celor doi tineri să-l urmeze: În acelaşi moment un scrâşnet puternic de frâne le îndreptă privirile spre şosea. Dacia roşie opri în faţa porţii şi un Tim, zâmbitor ca soarele de dimineaţă, strigă: — Hai, boss, că avem o grămadă de treabă!

S. Os îşi stăpâni cu greu dorinţa de a se repezi la el şi se îndreptă spre

maşină cu paşi măsuraţi.

— A fost ca-n filme, îi comunică entuziast Tim, în vreme ce demarau în văzul mulţimii buimăcite.

— Sunteţi nişte… nişte…

— Aşi, completă Tim… *Blitzkrieg*, boss, şi victorie totală!

Surprins, S. Os privi obiectul pe care Tom i-l întindea triumfător.

— Bastonul!

Îl cercetă cu atenţie câteva momente. Cum părea format din mai multe elemente, vârâte unul într-altul, începu să tragă. Nimic. Îl palpă milimetru cu milimetru şi deodată se auzi un ţăcănit scurt. Mânerul se desprinse şi lăsă să se vadă o cavitate. Cu infinită grijă, S. Os extrase o hârtiuţă şi o caşetă. Le privi lung şi într-un târziu suspină adânc.

— Ei, boss?

— Dragii mei, trăim un moment solemn! Misiunea a fost îndeplinită!… Dar cum?… Unde…?

— Spune tu, Tom, să nu zică şeful că mă laud.

— Păi… începu Tom, dregându-şi emoţionat vocea. Tocmai coborâseţi dumneavoastră. Odată Tim a strigat „Uite maşina babelor!” şi a apăsat pe acceleraţie, de ziceam că praf ne facem!

— Bine, dar eu…

— Nu puteam opri, boss! Iar le pierdeam. Aşa că am dat bătaie. Zi-i mai departe, Tom!

— Deci, alergam ca nebunii, babele în faţă, noi după ele. Tim a băgat tare şi le-am ajuns. Noroc că era şoseaua goală. A dracului maşină, Dacia, nici n-ai crede, da’ prinsese spre 130. Odată nu-ş cum prinde Tim ocazia şi ţâşneşte, le întrece bine şi întoarce volanul de-am crezut că s-a zis cu noi. Am închis ochii şi-am aşteptat.

— Şi nervii babelor, cât sunt ele de spioane, n-au rezistat. Noroc c-au rezistat frânele. Deci, opresc maşina la un fir de păr de-a noastră…

— Tim zice „hai, băiete” şi ne repezim amândoi afară din maşină şi, glonţ la babe! Ele deschiseseră portiera şi dădeau să iasă. Atunci, Tim: „Tom, ia-i bastonul” şi-i cârpeşte una tipei mai solide, de n-a mai zis nici pâs. Eu iau bastonul ăsta alb, pe care-l strângea la piept ca pe copilaşul ei şi…

— Ne-am repezit înapoi la maşină, am întors-o şi gata treaba! Ce zici, boss, nu-i ca la carte?

S. Os îi ascultase plimbându-şi ochii uimiţi de la unul la altul. Era

zăpăcit de fluxul naraţiunii şi de stilul povestitorilor. Mintea lui analitică găsise câteva fisuri în modul în care fusese condusă operaţia – un profesionist serios ar fi verificat dacă bastonul conţinea captura, ar fi plesnit-o şi pe a doua nemţoaică, poate chiar le-ar fi lichidat pe amândouă, în tot cazul ar fi răsturnat maşina sau i-ar fi dat foc, ca să aibă certitudinea că nu va fi urmărit – dar cum băieţii se dovediseră amatori de talent, iar rezultatul se afla în buzunarul hainei sale, le zâmbi cu bunătate.

— Şi nemţoaicele? se mai interesă el.

— Dacă nu le-a prins încă miliţia, or să lase pe undeva maşina şi or s-o întindă ca două fetiţe cuminţi.

Cu un suspin de uşurare, S. Os îşi rezemă capul pe spătarul scaunului, închizând ochii. Teancuri de bancnote verzui fâlfâiau molcom, o voce gravă rostea cuvinte de laudă…

După ce-l lăsară pe Tom la sanatoriu, se îndreptară spre Văratec. Ajunşi, S. Os îşi strânse în grabă lucrurile, îi explică ghidei că afaceri urgente îl solicită la Bucureşti, îi mulţumi şi se pierdu în noapte cu graţia unui matador dansator de tango.

— Spre Bucureşti! îi ceru lui Tim, după ce se instalase comod în maşină şi-şi aprinse o ţigară.

Se cufundă într-o tăcere reculeasă, în care realităţile se estompară curând, lăsând loc aceloraşi imagini onirice: teancurile de bancnote verzulii care dansau vesele în jurul lui. Cu cât timpul trecea şi se apropiau de Bucureşti, teancurile deveneau tot mai voluminoase, acoperindu-l, sufocându-l.

— N-am aer, gemu…

— Păi, dacă sforăi cu gura deschisă! îi răspunse Tim, mişcându-l. Gata, deşteptarea! Am ajuns, îl avertiză, oprind maşina în faţa hotelului Athénée Palace.

Formalităţile nu-i luară decât o jumătate de oră şi, după ce împărţi câteva bacşişuri generoase şi strânse câteva mâini obosite, îşi aruncă valizele în maşină.

— Crezi că ne aşteaptă? se interesă, uitându-se la ceas. E trei dimineaţa… Să nu-l deranjăm!

— Xavier nu doarme niciodată, îi răspunse Tim cu un fel de mândrie ciudată în glas. Tom trebuia să-i telefoneze. Ne aşteaptă.

Într-adevăr, îi aştepta. Nici nu se stinsese clinchetul soneriei, că uşa se deschise şi Xavier, proaspăt şi zâmbitor, îi pofti înăuntru. Le strânse

îndelung mâinile și îi felicită cu glasul înecat de emoție.

— Povestiți-mi, le ceru el rugător.

Și S. Os începu să povestească…

Și o nouă zi începu… Prin curțile de la marginile orașului, cocoșii cântară a treia oară, reginele nopții își închiseră cupele albe, privind sfioase în jos, păsările începură conversațiile de dimineață, părând să-și confeseze un secret extraordinar: azi va fi frumos… S. Os își terminase povestea. Eroul, obosit de luptele cu balauri, zmei fioroși și babe cloanțe de origine ariană, sforăia surâzător pe recamierul lui Xavier. În cealaltă cameră, întins pe o cergă, ajutorul eroului – cel care în basme apare ca pieptene, roi de albine, oglindă sau mușuroi de furnici – zâmbea și el unor vise neștiute. Xavier, a cărui înfățișare nu-i permitea să fie o Ileană Cosânzeană – singurul rol disponibil – le zâmbi eroilor adormiți, închise ușa cu grijă și, în stradă, încălecă pe șaua motocicletei și dispăru…

* * *

Ora 8 – Aeroportul Otopeni.

Din difuzor o voce melodioasă repeta pentru a doua oară anunțul:

— Pasagerii pentru cursa de Roma sunt rugați să se prezinte la intrarea nr. 6.

Un domn micuț și grăsuț, într-un costum elegant de velur bej, se îndreptă grăbit spre locul indicat. Era nervos: desele priviri aruncate în jur și tremurul mâinii care ținea biletul îl trădau. Tânăra care-i verificase biletul îi zâmbi, invitându-l să intre. Mai aruncă o privire în jur și dispăru.

— Bon voiaggio, Florio*! îi ură, murmurând un individ între două vârste, ai cărui favoriți ajungeau până la mijlocul obrazului și care-l urmărise cu deosebită atenție.*

* * *

Ora 11 – Aeroportul Otopeni.

Domnul bronzat, cu păr înspicat și ținută atletică își puse biletul de avion în buzunar și se îndreptă spre mașina care trebuia să-l transporte spre avion. În urma lui, ultimii pasageri ai cursei de Paris așteptau impacientați să le fie verificate biletele.

— Au revoir, Axel*! îi ură și lui același personaj misterios.*

Axel se așeză lângă un hublou… Combinase totul la perfecţie. Ieri, după întrevederea cu S. Os, urmase cea cu directorul sanatoriului. Îi explicase că afaceri ce nu suportă amânare îl așteaptă la Paris și că se vede nevoit să întrerupă tratamentul. Cei din administraţia sanatoriului se dovediseră deosebit de operativi: îi procuraseră biletele pentru acceleratul de seară spre București și pentru cursa de azi spre Paris. Îl așteptase toată după-amiaza pe TX 24: pregătise o explicaţie pentru plecarea lui precipitată, motivând-o prin faptul că vizitele pe care le primise compromiseseră afacerea, sporind bănuielile împotriva lui. Îl cam neliniștise că acesta nu venise, dar nu-i dădu prea mare importanță, reușind chiar să se convingă că, în sfârșit, hazardul îl ajutase și TX 24 fusese lichidat. Lui S. Os nu-i acordase decât un gând fugar: avea arme ca să contracareze orice intenție belicoasă a acestuia… Ațipi în zumzetul motoarelor și vise plăcute îi luminară faţa cu un zâmbet… Poate altele i-ar fi fost visele dacă ar fi bănuit că TX 24 nu numai că era viu și sănătos, dar ascultase și discuția lui cu S. Os!

* * *

Ora 14 – Aeroportul Otopeni.

Nimeni nu le ură „drum bun” celor doi care așteptau în șirul pasagerilor pentru cursa de Stockholm. Poate doar tânărul îmbrăcat cu un ciudat maieu violet care-i urmărise insistent, ar fi putut-o face, dar și el se mulţumi să ridice din umeri și să zâmbească plictisit.

— Doamnă Janser… Domnule Silvain, li se adresă celor doi tânăra de la ghișeu, întinzându-le biletele.

Sigrid și Roger o convinseseră pe Ilinca în zorii zilei că excursia nu mai are nici un rost, așa că, pe la amiază ajunseră în București. Călătoria, și mai ales noaptea extrem de agitată îi obosiseră. Dar sclipirile triumfătoare care apăreau când și când în ochii movulii ai lui Sigrid dovedeau cu prisosinţă că domnul Janser nu va afla niciodată de talentele de fotograf ale lui Silvain.

* * *

Arome de cafea și pâine prăjită îi umplură nările, trezindu-l. Se uită la

ceas: trecuse de unsprezece. În uşă apăru Tim, purtând ca un chelner stilat tava cu micul dejun: — *Morning,* boss!

— *Morning, my boy*! Unde e Xavier?

— Cu treburi prin oraş. Se întoarce repede.

Se priviră în tăcere.

— A fost mişto, boss! îi surâse Tim.

— Da, confirmă absent S. Os. O uşoară tristeţe îl încerca la gândul că se va despărţi de acest băiat minunat.

Sporovăiră pe îndelete, aducându-şi aminte aventurile prin care trecuseră, detaliile picante sau amuzante. Xavier îşi făcu apariţia în jurul prânzului şi, odată cu el, grijile meseriei risipiră atmosfera de dulce frăţie a ultimei ore.

Avu o discuţie lungă şi furtunoasă cu Xavier. Se părea că în răgazul avut, acesta nu meditase îndeajuns la avantajele pe care o odihnă de câţiva ani într-o puşcărie le-ar fi prezentat pentru fizicul şi psihicul său. „Pro” şi „contra” se succedară vreme de vreo două ore dar, în final, argumentele lui S. Os şi banii lui Sister reuşiră să-l convingă pe Xavier că vine o vreme când fiecare cauză nobilă cere sacrificii. După o scurtă pauză de lucru – un dejun frugal – atacară cu forţe proaspete punctul al doilea al ordinii de zi: pretenţiile financiare pe care Xavier le avea pentru ajutorul dat în realizarea cu succes a misiunii. Ziua frumoasă, faptul că în buzunarul hainei avea medicamentul şi formula şi mai ales că nu dădea din banii lui, îl făcură pe S. Os să le accepte cu largheţe seniorială. Se despărţiră ca doi profesionişti încercaţi, fără un licăr de emoţie în cuget şi priviri.

— *My boy,* a fost o plăcere să lucrez cu voi, îi mărturisi lui Tim în drumul spre aeroport.

— Plăcerea a fost a noastră, boss. Am învăţat foarte multe…

S. Os zâmbi cu modestie şi-l bătu protector pe umeri:

— Nu prea obişnuiesc să fac complimente, dar eşti un element excepţional. Păcat, o să te plafonezi aici!

— Ce pot face, boss? întrebă Tim cu resemnare în glas.

— O să vorbesc cu Sister… Ai neapărată nevoie de o specializare în străinătate. Poate o bursă!

Tim râse uşor:

— Eşti mare, boss! Vezi că anunţă pasagerii pentru cursa de Londra să se prezinte la intrarea numărul 8.

— *My boy,* izbucni S. Os, şi-şi simţi glasul înecat de emoţie. Îl cuprinse

în braţe pe Tim, pentru ca acesta să nu-i observe tulburul privirii şi simţirii.

— A fost mișto, boss, mai auzi din spate în timp ce se îndepărta cu paşi iuţi…

Îşi aduse aminte de gândurile care-i întovărăşiseră sosirea în România. Se înşelase în previziuni: misiunea fusese foarte dificilă. Dar impecabil realizată, sub o conducere magistrală şi cu o echipă de elită. Mai presus de rezultatul în sine, aprecia climatul deosebit de lucru, coeziunea sufletească care se înfiripase cu Tim – i se păruse chiar că-l distinge printre siluetele care se aflau pe terasa aeroportului, agitând batista în semn de rămas bun. Despărţirea îl afectase, îşi simţea sufletul îndoliat. Ştiut fiind că rănile sufleteşti se cicatrizează cel mai greu o să-i ceară lui Sister să-i dubleze onorariul, altfel va rămâne în veci neconsolat şi tânjind după prietenul lui… Tresări. Una dintre expresiile pe care Tim i le repetase în ultimele ore îi revenea obsedant în minte.

— Domnișoară, se adresă el stewardesei, ce înseamnă „mișto”?

* * *

În compartimentul de clasa I a Baltic-Expresului erau doar trei persoane: două doamne care moţăiau legănate de mişcările trenului şi un tânăr blond şi grăsuţ, purtând un bizar maieu violet, care se încăpăţâna de câteva ore să dezlege un careu de cuvinte încrucişate.

— N-aţi vrea să stingem lumina? îl rugă pe tânăr una dintre doamne. Ştiţi, sora mea suferă de ochi şi nu suportă o lumină atât de puternică.

Ja, ja*, confirmă cealaltă, privind fix spre locul unde bănuia că s-ar afla tânărul şi agitând un baston alb.*

— Delphine, liebste*, nu te enerva. Încearcă să dormi puţin, mai avem o oră până la graniţă.*

Oarba oftă, îşi puse bastonul în poală, ţinându-l strâns, şi-şi rezemă capul de spătarul banchetei.

* * *

Şi se sfârşi ziua a cincea. Pentru cei plecaţi începea obişnuitul şi binemeritatul week-end, pentru cei rămaşi întâmplarea făcu ca ziua a şasea să nu fie sâmbăta liberă a lunii.

Capitolul X

Cha-cha end?

Xavier îşi şterse fruntea transpirată; continuă să patruleze prin încăpere, mototolind nervos în mână şerveţelul de hârtie. Se opri în faţa ferestrei deschise şi-şi aprinse o ţigară. De afară se înălţa larma voioasă a copiilor.

— Ţară, ţară, vrem ostaşi! cere un cor de fete.

— Pe cine? se interesa echipa adversă.

— Pe Eleeenaa!

— În condiţiile astea nu putem lucra, protestă Tim.

— Nu ne putem concentra, mormăi Tom.

— Concentrare, îl imită Xavier, trântind fereastra. Ce naiba, scrieţi un raport şi nu un roman poliţist!… Ia să auzim, că acum ne cheamă…

Tim tuşi scurt de câteva ori şi începu să citească. Xavier îl asculta în tăcere, cu bărbia sprijinită în podul palmei, cu ochii închişi… Plăcuta voce baritonală a lui Tim ajunsese la concluzii când pumnul lui Xavier izbi masa:

— Un raport trebuie să fie scurt, clar, concis. Să conţină fapte, deducţii şi concluzii.

— Şi al nostru cum e? se interesă Tim.

— Infect… Care sunt aspectele esenţiale ale problemei?

— Faptul că noi constituim reţeaua Xavier.

— Unu, aprobă Xavier şi ridică degetul mare în sus.

— Sosirea lui Axel la Bucureşti, declanşând o reacţie în lanţ: apariţia colegului nostru S. Os, urmat, la scurte intervale, de agenţii unor firme concurente.

— Doi, şi arătătorul lui Xavier se alătură degetului mare. Ce a determinat concentrarea masivă de specialişti în ale spionajului în liniştita noastră capitală?

— Presupunerea că Axel ar încerca aici o mare lovitură.

— Trei.

— Dispariţia lui Axel din Bucureşti şi caravana spionajului internaţional pusă în mişcare pe urmele lui.

— Patru. De subliniat faptul că noi le-am organizat excursia. Ştiind că Axel este la Dolţăteşti pentru un tratament geriatric, de ce nu i-am ghidat direct acolo pe S. Os şi compania?

— Primo: afluxul masiv de superstaruri ale spionajului ne-a derutat. Nu

știam dacă miza jocului nu este mult mai mare. Secundo: urmărindu-i timp de câteva zile ne-am familiarizat cu metodele lor de lucru.

— Sună mai bine: schimb util de experiență cu specialiști străini, mârâi Xavier și auricularul se alinie lângă celelalte. Cinci!

— Schimbați mâna! sugeră cu seriozitate Tom.

— Pe tine am să te schimb. Te trimit să te ocupi de barbugii, că văd că le știi limbajul.

— La Dolțătești Axel e pus în fața unei alternative: să le mărturisească lui S. Os și Florio adevărul, sau să inventeze un motiv plauzibil pentru prezența lui acolo. Cum *standingul* de superspion exclude geriatria, le servește celor doi „marea lovitură”: cașeta și formula.

— Detalii referitoare la faza finală a operației, ceru Xavier.

— Aici le găsiți pe toate, oftă Tim și bătu cu degetul în teancul de foi din față: cum și-au schimbat cașeta și formula proprietarii, trecând din mână-n mână, cum fiecare a plecat fericit, convins că este în posesia celor autentice…

— Cam neclar, mormăi Xavier. Totul apare ca o suită de improvizații…

— Păi așa și e, surâse Tim. N-aveam altă soluție pentru un happy-end. Fetele Vogel îi subtilizaseră lui S. Os cașeta și formula. Nu puteam să-l lăsăm pe sărmanul om să plece cu orgoliul rănit și mâna goală. Ce-ar fi crezut el despre tradiționala ospitalitate românească?… Pe de altă parte, nici nu puteam risca o confruntare între el și fetele Vogel. Între timp, Tom făcuse rost de o altă cașetă și o copie a formulei. Aveam nevoie de un moment favorabil, să-l pot părăsi pe S. Os pentru a mă reîntoarce cu formula și cașeta. Ocazia, în care și norocul ne-a ajutat, ne-a fost furnizată de o nuntă într-un sat. Am plecat într-o așa zisă urmărire a mașinii nemțoaicelor și m-am întors peste o jumătate de oră prezentându-i lui S. Os bastonul falsei oarbe în care ascunsesem formula și cașeta.

— Și o poveste demnă de pana unui maestru al suspansului, completă Tom. S. Os a ascultat-o cu sufletul la gură.

Xavier îl privi lung câteva clipe și împinse cu lehamite foile de hârtie:

— Poate a suspansului comic… E incredibil de tâmpită… Ar trebui să vă apucați să scrieți romane polițiste, aveți toate șansele să reușiți…

— Eram în criză de timp, se scuză Tim. Mizam pe factorul psihologic: primind bastonul care conținea captura, S. Os avea să accepte povestea, oricât de neverosimilă ar fi fost ea.

— Cum vor reacționa când își vor da seama că sunt în posesia unui

banal antinevralgic?

— Sper că-l vor folosi contra migrenei, râse Tim… Se vor bănui între ei: S. Os pe Axel, nemțoaicele pe S. Os, Florio, atât pe Axel, cât și pe S. Os…

Încă râdeau, când începu să sune telefonul.

— Suntem așteptați, le comunică grav Xavier, punând receptorul în furcă.

Peste câteva minute Xavier ciocănea ușurel la o ușă. Intrară și, în timp ce ușa se închidea în urma lui Bob, se desluși vocea lui Xavier.

— Să trăiți, tovarășe general! Maiorul Ilea, locotenentul major Cristea, locotenenții Sotiru și Cornu s-au prezentat la ordinul dumneavoastră.

Ce au discutat nu se știe, dar peste vreo trei sferturi de oră, când persoana care aducea o tavă cu cești aburinde de cafea, deschise ușa, Xavier ajunsese la concluzii.

— Din punctul nostru de vedere este o reușită deplină. În primul rând, rețeaua Xavier își va continua existența. În al doilea rând, în afară de Axel, S. Os și Laution pe ceilalți nu-i aveam fișați. În al treilea rând, socotesc că a fost utilă studierea metodelor adversarilor.

— Ei, până la urmă o s-o prezinți ca o activitate de reciclare, ripostă o voce necunoscută.

— Bună, să trăiți! aprecie maiorul Ilea și începu să râdă urmat de ceilalți membri ai rețelei Xavier.

Numai Tim era departe de bucuria generală; privirea i se pironise pe mâna care-i întindea ceașca de cafea. Raportul pe care-l prezentaseră i se părea incomplet: orice afacere de spionaj care se respectă trebuie să conțină și o idilă, măcar în stare embrionară. Și în raportul lor nici una – deși munciseră, și cu bune rezultate – și nici șanse să se mai întâmple ceva nu prea erau, mai ales că tovarășul general ajunsese la concluzii… Și totuși mâna care-i întindea ceașca trezi în el un fior care se propagă din creștet până-n tălpi. Ridică privirea și întâlni doi ochi albaștri. Fiorul se transformă în presimțire, iar când ochii îi alunecară pe silueta suplă, mulată de uniformă, presimțirea se transformă în certitudine: se îndrăgostea și afacerea de spionaj putea fi socotită definitiv încheiată. Răsuflă ușurat: totul era în ordine.

— Scuzați deranjul… murmură el, ați putea să…

virtual-project.eu

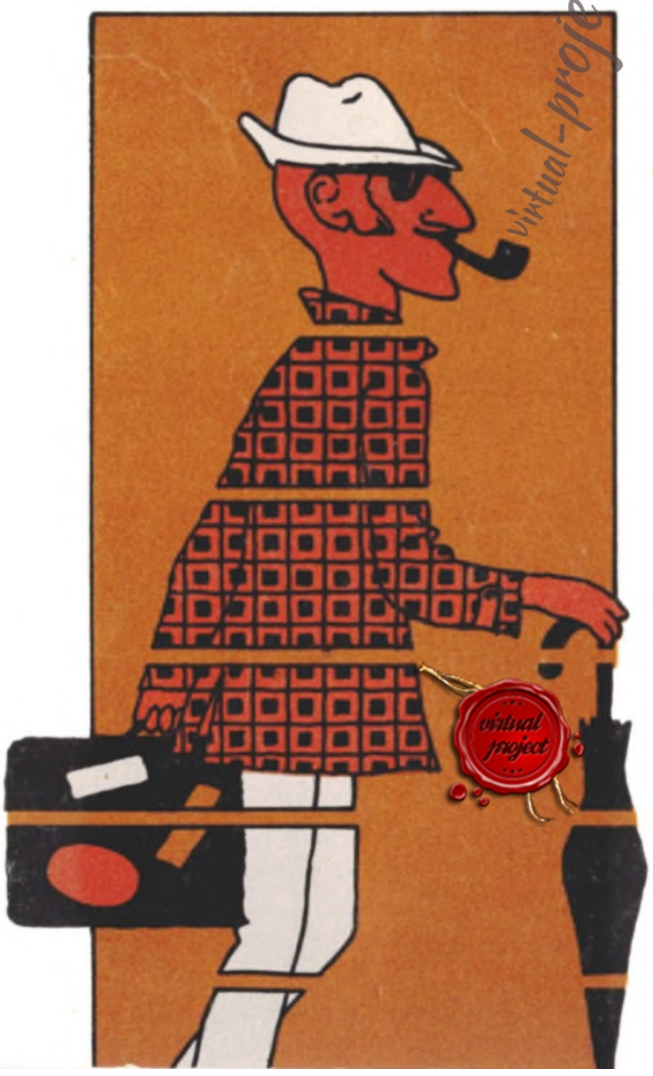

Lei 10